

„Új eget és új földet várunk
az Ő ígérete szerint”

PÉTER APOSTOL
I. ÉS II. LEVELE

BIBLIA-TANULMÁNYOK ■ 2017/2.

„Új eget és új földet várunk az Ő ígérete szerint”

PÉTER APOSTOL
I. ÉS II. LEVELE

BIK KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2017

A tanulmányokat összeállította:
Egerváriné Árvai Márta, Kovács Zoltán

A tanulmány elektronikus formában a www.kerak.hu oldalon
a „Kiadványok” menüpont alatt tölthető le

A Keresztény Advent Közösség megbízásából kiadja:

BIBLIAISKOLÁK KÖZÖSSÉGE KÖNYVKIADÓ

Székhely: 1121 Budapest, Remete út 16/A

Kiadó és könyvlerakat: 1181 Budapest, Reviczky Gyula u. 46.

Telefon/fax: 06-1/267-3947 ■ 06-20/379-6020

megrendeles@bikkiado.hu ■ www.bikkiado.hu

Felelős kiadó: Szigeti Gábor

Sorozatszerkesztő: Vankó Zsuzsa

Nyomtatás: Kvadrát Print ■ Mobil: +36-30/280-6656

info@kvadratprint.hu ■ www.kvadratprint.hu

ISBN 978-615-5260-56-8

ISSN 0865-3119

TARTALOM

Bevezetés.....	7
A szombatiskola megújulásáért	8
I. tanulmány ■ április 1. A levelek szerzője és címzettjei	11
II. tanulmány ■ április 8. Isten magasztalása az evangélium által nyert reménységért és örömért.....	25
III. tanulmány ■ április 15. Felhívás a Krisztus-követőkhöz: „Szentek legyetek teljes életetekben!”	36
IV. tanulmány ■ április 22. Felhívás az igaz életben való növekedésre – Emlékeztetés a Krisztustól kapott küldetésre	47
V. tanulmány ■ április 29. Hogyan viszonyuljanak a Krisztus-követők nem hívő környezetükhöz?.....	58
VI. tanulmány ■ május 6. Tanácsok a keresztény feleségeknek, férjeknek és az egész keresztény közösségnek	68
VII. tanulmány ■ május 13. A Krisztus-követők és az üldözések	78
VIII. tanulmány ■ május 20. További intelmek és bátorítások a szent életre.....	87

IX. tanulmány ■ május 27.	
Részesülés Krisztus szenvedéseiben, és az ítélet	99
X. tanulmány ■ június 3.	
Alázat és szeretet a keresztény közösségben – Felhívás éberségre az ősellenséggel szemben	110
XI. tanulmány ■ június 10.	
Hogyan válhatunk „isteni természet” részesévé? – A prófétai szó bizonyossága és értéke	120
XII. tanulmány ■ június 17.	
Óvás a hamis prófétáktól	132
XIII. tanulmány ■ június 24.	
Prófécia az utolsó időről – Bátorítás az Úr eljövetelére való felkészülésre	142
Igék minden napra	
Április	154
Május	155
Június	156

BEVEZETÉS

Péter apostol I. és II. levelét tanulmányozzuk versről versre ebben a negyedévben. Olyan apostol tanításaiban mélyedhetünk el, akit Jézus a keresztény gyülekezet oszlopának nevezett, mivel gyengeségeit Krisztus kegyelme által legyőzve az életszentség és az áldozatkész szolgálat magaslatára emelkedett. Leveli telve vannak értékes gyakorlati tanácsokkal és útmutatásokkal amellet, hogy létfontosságú, örök igazságokat fogalmaznak meg.

„Péter apostol prédikátori hivatásának utolsó éveiben, Isten sugallatára írta leveleit. Az volt a célja, hogy a megkísértett testvéreket, akiknek megpróbáltatásokat, szenvedéseket kellett elviselniük, bátorítsa hitükben. (...) Ezek a levelek annak bizonyítékai, hogy írójuk részese volt Jézus szenvedéseinek, de vigasztalásának is, Krisztus kegyelme alakította át lényét, reménye az örök életre biztos és megingathatatlan volt.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Krisztus hű pásztora c. fejj.)

A SZOMBATISKOLA MEGÚJULÁSÁÉRT

Közösségünk szombatiskolai osztálya március 5-i megbeszélésén javaslatokat fogalmazott meg a szombatiskola megújítása érdekében. Ismertetjük ezek közül azokat a kezdeményezéseket, amelyek a szombatiskola hét közbeni tanulmányozására vonatkoznak. Szeretettel kérjük testvéreinket, hogy **figyelmesen olvassák el az alább felsorolt javaslatokat, és szívleljük is meg, érvényesítsük mindezt a gyakorlatban!**

Ezt megelőzően azonban szeretnénk összegezni, hogy mi a szombatiskola rendeltetése, haszna és áldása:

a) Növekedés az Ige ismeretében és megértésében, azáltal, hogy „**ót és újat hozunk a felszínre Isten tárházából**” (Mt 13,52). Ezzel együtt növekszünk a megszentelődésben is, hiszen Isten beszéde teremtő, megszentelő erőt rejt magában (Jn 17,17).

b) Felkészít a személyes bizonyágtevő szolgálatra, mégpedig nem csupán a szombatiskola egyéni tanulmányozása, hanem ezzel együtt a szombatiskolai istentiszteleten való részvétel. Itt megtanuljuk, hogyan fogalmazzuk meg azt, amit megértettünk, és bátorságot veszünk ahhoz, hogy megszólaljunk mások előtt. Megtanuljuk azt is, hogyan figyeljünk mások gondolatmenetére, hozzászólására, hogy alkalmas helyen és módon kapcsolódjunk be a megbeszélésbe. Elsajátítjuk, miként igazítsunk helyre tapintattal egy-egy téves meglátást vagy hozzászólást.

c) A bibliai próféciák arról tanúskodnak, hogy a közeljövőben nagy eszmei küzdelem bontakozik ki Isten Igéje körül. Kétféle kereszténység vív harcot egymással: az emberi hagyományokra épülő, illetve a biblikus kereszténység. Emlékezzünk Jézus szavaira, hogy akár királyok és helytartók előtt kell majd tanúságot tennünk hi-

tünkről értelmesen, helyesen (Lk 21,12–13). Emlékezzünk *A nagy küzdelem* c. könyv mondatára is: „Az utolsó nagy küzdelemben csak azok állhatnak meg, akik megerősítették értelmüket a Szentírás igazságaival.”

Javaslatok

1. Komoly elhatározással küszöböljük ki azt a rossz szokást, hogy csak pénteken, futólag vesszük át a heti tanulmányt! Kövessük a tanácsot, amelyet Ellen G. White bizonyágtételeiben olvashatunk: szombat délután vagy este olvassuk át a következő heti tanulmányt egészében! Így áttekintve nagyobb érdeklődéssel, vágyakozással foglalkozunk majd vele a hét folyamán.

2. Ha hívő családunk vagy családtagjaink vannak, határozzuk el, hogy legalább egy héten egyszer közösen foglalkozunk a szombatiskolával, kicseréljük gondolatainkat róla. Sajnos vannak hívő családok, amelyekben szinte soha nem tanulják együtt otthon a szombatiskolát. Pedig ez közelebb hozza egymáshoz a családtagokat, amellet, hogy elősegíti a növekedést Isten Igéjében. Különös jelentősége van ennek akkor, ha olyan korú gyerekek is vannak a családban, akik részt vehetnek a közös szombatiskola-tanulásban. Így megalapozhatjuk bennük a szombatiskola értékelését, szeretetét.

3. Ifjúsági szombatiskola-tanulmányozó körök jöjjenek létre ott, ahol több fiatal jár a gyülekezetbe és ifjúsági szombatiskolai osztály is működik. Ajánljuk, hogy ha csak egy-két fiatal jön is szombaton az istentiszteletre, szervezzünk nekik szombatiskolai osztályt, és a legalkalmasabb tanítókat bizzuk meg azzal, hogy átvegyék velük a tanulmányokat. (Ha a felnőttek szombatiskolai osztályába ülnek be, passzívak maradhatnak, esetleg nem tudnak beilleszkedni, nem szólítja meg őket úgy a szombatiskola, mint ahogyan a fiatalok körében ez megvalósulhat.)

4. Javasoljuk, hogy hívő családok időnként, például havi vagy kéthavi rendszerességgel hívjanak meg egy-egy másik családot közös szombatiskola-tanulásra. Bármelyikünk megteheti, hogy

ugyancsak bizonyos rendszerességgel, kéthetenként vagy havonként meghívunk magunkhoz egy-két másik testvért, és együtt tanulmányozzuk a szombatiskolát. Ezáltal egymást bátorítjuk, a tanulmányt pedig sokkal mélyebben érthetjük meg együttesen, gazdagodva egymás meglátásai által. Ügyelni kell azonban arra, hogy ilyenkor valóban a közös tanulás legyen a fő cél, ne menjen el az idő egyéb beszélgetéssel, és túl hosszúra se nyújtsuk az ilyen alkalmakat.

5. A szombatiskola-vezetők szervezzék meg, hogy az idős vagy betegség miatt gyülekezetbe járni nem tudó testvérekhez mindig el látogasson valaki, aki átveszi velük a szombatiskolát. Történhet ez a szombatiskola alatt, illetve szombat délelőtt vagy délután, esetleg péntek este. Egyetlen testvérünk se érezze úgy, hogy magára hagytuk szombaton, amely számára is a szent gyülekezés napja. Készítsünk erre külön, pontos beosztást, és fegyelmezetten tartsuk is be. Ha valaki nem tudná teljesíteni a vállalt szolgálatot, még hét közben jelezze a szombatiskola-vezetőnél, hogy helyettesíthessék. Nem áldozat lesz ez, hanem áldás azoknak, akik ezt a szolgálatot végzik. A rendszeres szombati látogatók önmagukban is bizonyosságtevést jelentenek az idős testvérek nem hívő családtagjainak, de alkalmat nyújthatnak a velük való ismerkedésre, esetleg beszélgetésre is. Régi mulasztást kell pótolnunk azzal, hogy beteg vagy idős testvéreink megfelelő testvéri gondoskodásban részesüljenek, és ne maradjanak ki a szombatiskola által közvetített lelki növekedésből.

6. A szombatiskola otthoni tanulásakor többször is olvassuk el az igéket, mert Isten beszédének megismerése és megértése a legfontosabb. A kipontozott helyekre az igék alapján fogalmazzuk meg és írjuk be a minél pontosabb választ a feltett kérdésekre. A megjegyzésekben is húzzuk alá, jelöljük be azokat a részeket, amelyek a legjobban megragadtak bennünket, hogy a tanulmány közös átvétele során mások figyelmét is felhívhassuk ezekre.

7. Ne mulasszuk el a szombatiskolai istentiszteleten való részvételt, ha nincs rendkívüli okunk a távolmaradásra! Győzzük le a lézés rossz szokását is!

A levelek szerzője és címzettjei

(1Pt 1,1–2; 5,12–13; 2Pt 1,1)

1 Ki volt a levelek szerzője az iratok kezdő sora szerint?

- „Péter, Jézus Krisztus apostola, a Pontusban, Galáciában, Kapadóciában, Ázsiában és Bithiniában elszéledt jövevényeknek...” (1Pt 1,1)
- „Szilvánusz által, aki, amint gondolom, hű atyátokfia, röviden írtam, intve és bizonyosságot téve, hogy az az Isten igaz kegyelme, amelyben állotok. Köszönt titeket a veletek együtt választott babiloni gyülekezet és Márk, az én fiam.” (1Pt 5,12–13)
- „Simon Péter, Jézus Krisztus szolgálja és apostola azoknak, akik velünk egyenlő drága hitet nyertek a mi Istenünk és megtartónk, Jézus Krisztus igazságában.” (2Pt 1,1)

.....
.....

Péter első levelét az ókori egyházi tanítók (Órigenész, Euszebiosz, Hieronymus, Augustinus) egyértelműen Péter apostol irásának tekintették. A mai keresztény teológusok közül azonban többen megkérdőjelezzik Péter szerzőségét. Feltételezik, hogy Szilvánusz öntötte formába Péter gondolatait, aki ennél fogva inkább

társszerző volt, mint írnok. Hangoztatják, hogy Péter nem tudhatott olyan jól, olyan irodalmi szinten görögül, mint amilyen a levél nyelvezete. Péter azonban a pütkösi csoda, valamint három évtizednyi igehirdetői szolgálata eredményeként elsajátíthatta a görög nyelvet irodalmi szinten.*

Két megszívlelendő tanács:

„Amikor emberek bírálni kezdik Isten Igéjét, szent területre lépnek. Sokkal jobban tennék, ha félnének és rettegnének, s bölcsességüket bolondságként rejtegetnék. Isten egyetlen embert sem hívott el arra, hogy Igéje felett ítéletet mondjon, egyes dolgokat ihletettnek nevezve, másokat pedig nem.” (Ellen G. White: *Szemelvények*, I. köt., A prófétai írások ihletettsége c. fejelet)

„Meg kell tanulnod, hogy Isten szavát egyszerűen úgy vedd, amint van – akkor szilárd talaj lesz a lábad alatt.” (Ellen G. White: *Az én életem ma*, január 6.)

Péter apostol szerzőségének elfogadása olyan összefüggések fel tárulását eredményezi a levelek tanulmányozása során, melyektől megfosztjuk magunkat, ha nem adunk hitelt a Biblia egyértelmű kijelentéseinek.

Az evangéliumok számos fontos mozzanatot örökítenek meg Péter életéből, amelyek gazdag lelki tanulságokkal szolgálnak. Fel idézhetnénk például felejthetetlenül szép vallástételét, melyet a galileai válság idején mondott (Jn 6,66–69), vagy kitérhetnénk a Cézária Filippinél folytatott beszélgetésre, Péter újabb emlékezetes hitvalló nyilatkozatára (Mt 16,13–16). A vizen járás történetét is kiemelhetnénk (Mt 14,35–33), és még folytathatnánk a sort.

Ebben a tanulmányban azonban főként azt az eseményt vizsgáljuk meg közelebbről, amely úgy tűnt, hogy megsemmisíti Péter

* A leggyakrabban felhozott érveket és az ezekre adható biblikus válaszokat részletesen ismerteti D. A. Carson – Douglas J. Moo: *Bevezetés az Újszövetségbe*, KIA, Budapest, 2007, 629–633. o.

összes addigi eredményét, szolgálatát, „hitvallását”. Péter tagadása – külső megnyilvánulását tekintve – ugyanis nem látszott kisebb bűnnek, mint Júdás árulása. Az emberért végsőig küzdő isteni szeretet csodája az, hogy Péter nem Júdás tragikus útját járta be ezután, hanem a jeruzsálemi ősgyülekezet vezető prédikátora (Ap csel 2. fejj.), egyik „oszlopa” lett (Gal 2,9).

2 Milyen emlékezetes módon történt Péter első találkozása Jézussal, majd mintegy másfél évvel későbbi elhívása az igehirdetői munkára, a lélekmentés szolgálatára?

- „A kettő közül, akik Jánostól ezt hallották és őt követték, András volt az egyik, Simon Péter testvére. Találkozott ő először a maga testvérével, Simonnal, és mondta neki: Megtaláltuk a Messiást – ami megmagyarázva azt teszi: Krisztus. Jézus-hoz vezette őt. Jézus pedig rátekintve mondta: Te Simon vagy, Jóna fia, te Kéfásnak fogsz hívatni (ami megmagyarázva Petrosz*)." (Jn 1,41–43)
- „Mester, jóllehet egész éjszaka fáradtunk, mégsem fogtunk semmit, mindazonáltal a te parancsolatodra kivetem a hálót. Ezt megtévén, halak nagy sokaságát kerítették be, szakadozott pedig a hálójuk. Intettek azért társaiknak, akik a másik hajóban voltak, hogy jöjjenek és segítsenek nekik. Eljövén, megtöltötték mind a két hajót, annyira, hogy csaknem elsüllyedtek. Látva pedig ezt Simon Péter, Jézus lába elé esett, mondván: Eredj el tőlem, mert én bűnös ember vagyok, Uram! (...) Mond-

* A *Kéfás* arám név, Jézus ugyanis arám nyelven beszélt. A bibliai héberhez közel álló arám volt a köznyelv abban az időben Palesztinában. A zárójeles részt az eredeti szöveg szerint közzöltük itt. Bibliánkban *Kősziklát* olvasunk a Petrosz helyén, ez azonban nem pontos fordítása a Petrosznak, amely egyszerűen csak *követ*, *kődarabot* jelent. Mt 16,18 eredeti szövege szerint Jézus a Petrosz nevet adta tanítványának, azt az alapot viszont, melyre egyházát építi, ezzel a szóval jelölte: *petra*, ami kifejezetten kősziklát, sziklatömböt jelent.

ta Simonnak Jézus: Ne félj, mostantól fogva embereket fogsz. A hajókat a szárazra vonva elhagyták mindenüket, és követték őt.” (Lk 5,5-8.10-11)

.....

.....

.....

Péternek Simon volt az eredeti neve, Jézus adta neki a jelképes, új nevet. Jézus tehát már az első találkozásuk alkalmával próféciaát mondott Péternek, amely később pontosan beteljesedett. Ezúttal is tudta, hogy „mi volt az emberben” (Jn 2,25), azaz Péterben, előre látta, milyen szerepet fog betölteni az Ő művében: „alapkő” lesz (Eféz 2,20).

A két történet figyelmes tanulmányozása nyilvánvalóvá teszi, hogy a tanítványok először maguk csatlakoztak Jézushoz, csupán úgy, mint hívei, követői. Ekkor még nem hívta el őket Jézus, nem volt szó igehirdetői megbízatásukról. Folytatták halászmesterségüket, és csak időnként tartózkodtak Jézusnál, azután visszatértek munkájukhoz. Nagy galileai szolgálata kezdetén Jézus már kifejezetten igehirdetői, lélekmentő szolgálatra hívta el őket. Ekkor véglegesen szakítottak korábbi foglalkozásukkal. Otthagyták hálójukat, hogy Jézus állandó kísérői és munkatársai legyenek.

3 Hogyan figyelmeztette Jézus ismételten Pétert az utolsó vacsorán és a Getsemáne-kertben a rá leselkedő veszélyre? Milyen választ adott Péter?

- **„Mondta pedig az Úr: Simon! Simon! Íme a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát. De én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a hited: te azért idővel megtérve, a te atyádfiait erősítsed. Ő pedig mondta neki: Uram, veled kész vagyok mind tömlőcre, mind halálra menni! És ő**

mondta: Mondom neked Péter, ma nem szól addig a kakas, míg te háromszor meg nem tagadod, hogy ismeresz engem." (Lk 22,31–34)

- „Akkor mondta nekik Jézus: Mindnyájan ezen az éjszakán megbotránkoztok énbennem. Mert meg van írva: Megverem a pásztort, és elszélednek a nyáj juhái. De feltámadásom után előttetek megyek majd Galileába. Péter pedig felelvén, mondta neki: Ha mindnyájan megbotránkoznak is tebenned, én soha meg nem botránkozom. Mondta neki Jézus: Bizony mondom néked, ezen az éjszakán, mielőtt megszólal a kakas, háromszor megtagadsz engem. Mondta neki Péter: Ha meg kell is veled halnom, meg nem tagadlak téged. Hasonlóképpen szóltak a többi tanítványok is." (Mt 26,31–35)
- „Azután visszatért és alva találta őket, és mondta Péternek: Simon, alszol? Nem bírtál egy óráig vigyázni? Vigyázatok és imádkoztatok, hogy kísértésbe ne jussatok; a lélek ugyan kész, de a test erőtlen." (Mk 14,37–38)

.....
.....
.....

„Meglepő, hogy Péter szinte figyelembe sem vette Jézus szavait. Mintegy rögtön cáfolatot akart adni rájuk: »Uram, teveled kész vagyok mind tömlöcre, mind halálra menni!« (Lk 22,33) Ennél a kijelentésnél érthetjük meg, miért adott Jézus Péternek rögtön az elhívása után új nevet, miért foglalkozott vele annyit állhatatosan, az utolsó vacsora lábmosásáig, vagy éppen a mostani beszélgetésig. Azért, mert Péter egyfelől lelkes, hívő lelkületű tanítvány volt, másfelől azonban igen-igen hajlamos a magabizásra. Nem valami büszke, gőgös magabizás volt ez, de túlságosan ragaszkodott az ítéleteihez. Ebből a Jézus mellett eltöltött évek során sem tudott megszabadulni. Most is azon nyomban, az önmagában való

legkisebb kétely nélkül cáfolt rá Mesterére. (...) Jézus azonban nem adta fel a harcot erre a válaszra. A próféciák tanítására hivatkozott: »Mindnyájan ezen az éjszakán megbotránkoztok én bennem. Mert meg van írva: Megverem a pásztort, és elszélednek a nyáj juhái. De föltámadásom után előttetek megyek majd Galileába.« (Mt 26,31–32) Érezzük Jézus nem mindennapi küzdelmét Péterért, ahogyan Zakariás prófétától idéz (Zak 13,7), s ahogyan ismét a reménysugárra, feltámadására hivatkozik. Péter azonban ezúttal is a leghatározottabban visszautasítja Jézus kéréseit, és megint cáfolja Őt: »Péter felevén, mondta neki: Ha mindnyájan megbotránkoznának is tebenned, én soha meg nem botránkozom.« (Mt 26,33)

E mondatban már valami különös lelki tartalom is érződik. Mintha Péter megelégedni látszanék Jézus kijelentéseit. Péter megsértődött! Igen, csakis sértődött ember mondhatja ki, hogy »ha mindnyájan megbotránkoznak is« – Péter a tanítványtársait »leszólja«! Ő különb nálunk! Miért is neki mondja ezeket Jézus? Ő »soha«... Jézus azonban harmadszor is kérésre fogja a dolgot. Most már Ő mond próféciát: »Mondom neked, Péter: ma nem szól addig a kakas, míg te háromszor meg nem tagadod, hogy ismersz engem.« (Lk 22,34)

A megsértődött ember elveszíti az egyensúlyérzékét. Most már se lát, se hall. S ami még borzasztó emellett: a magából kikelt, sértett embert gyakran követi a környezete is. »Mondta neki Péter: Ha meg kell is veled hálnom, meg nem tagadlak téged. Hasonlóképpen szóltak a többi tanítványok is.« (Mt 26,35)

Jézus még negyedszer is megpróbálta lelkes, ám magabízó és most már sértődött tanítványa lelkét megközelíteni. A legismertebb messiási próféciára hivatkozott, melynek figyelembevételére Ő kezdte tanítani az apostolokat (Lk 22,35–38; vö. Mt 16,21). Ismert, nyilvánvaló isteni kijelentésre utalt. De mind Péter, mind a tanítványok félreértették: az Ige kardja helyett (vö. Zsid 4,12; Eféz 6,17; Mt 10,34) két valóságos szablyát kerítettek, ami később – és éppen Péter kezében – nagy bajok forrása lehetett volna. Mi-

után Péter levágta Málkus fülét, zendüléssel, fegyveres felkeléssel gyanúsíthatták volna meg Jézust és követőit (Lk 22,50–51 és párh.). E negyedik kísérlet után állapította meg Jézus (...), hogy Péterért többet nem tehet. Erőszakkal sosem él Isten, hatalommal is csak »hit által« őrizhet meg (vö. 1Pt 1,5), Péterért többet tenni már maga Isten sem tud, mivel Jézust háromszor felülbírált, s most, a negyedik alkalommal teljesen félreértve, az Ige kardja helyett egy fegyvert szorongatott a kezében.” (Reisinger János: *Hogyan küzdött Jézus...*, 41–44. o.)

4 Mi volt Péter apostolt életének legmélyebb pontja?

- „Simon Péter pedig és egy másik tanítvány követte Jézust. Ez a tanítvány pedig ismerős volt a főpappal, és bement Jézussal együtt a főpap udvarába, Péter pedig kívül állt az ajtónál. Kiment azért ama másik tanítvány, aki a főpappal ismerős volt, és szólt az ajtóőrzőnek, és bevitte Pétert.” (Jn 18,15–16)
- „Péter pedig követte őt távolról egész a főpap pitvaráig, és bemenvén, ott ült a szolgálakkal, hogy lássa a végét... Péter pedig kint ült az udvaron, és hozzá menvén egy szolgálóleány, mondta: Te is a galileabeli Jézussal voltál. Ő pedig mindenkinek halatára megtagadta, mondván: Nem tudom, mit beszélsz. Mikor pedig kiment a tornácra, meglátta őt egy másik szolgálóleány, és mondta az ott levőknek: Ez is a názáreti Jézussal volt. Ismét megtagadta esküvéssel, hogy: Nem is ismerem ezt az embert! Kevés idő múlva pedig az ott álldogálók mentek hozzá, és mondták Péternek: Bizony te is közülük való vagy, hiszen a beszéded is elárul téged. Ekkor átkozódni és esküdözni kezdett, hogy: Nem ismerem ezt az embert! És a kakas azonnal megszólalt. Megemlékezett Péter Jézus beszédéről, aki ezt mondta neki: Mielőtt a kakas szólna, háromszor megtagadsz engem; és kimenvén onnan, keservesen sírt.” (Mt 26,58.69–75)

„János, a tanítvány, miután belépett a bírósági tárgyalóterembe, egyáltalán nem igyekezett elrejtteni azt a tényt, hogy ő Jézus követője. Nem vegyült a durva, gyülevész nép közé, amely szidalmazta Mesterét. Nem kérdezgette őt senki, mert nem játszott hamis szerepet, és így nem tette ki magát semmiféle gyanakvásnak és gyanúsításnak. Keresett egy magányos sarkot – biztonságos távolságban a csócseléktől, nehogy felkeltse az érdeklődésüket önmaga iránt –, olyan közel Jézushoz, amilyen közel csak lehetséges volt. Itt láthatott és hallhatott mindent, ami Ura kihallgatása során történt.

Péter nem akarta, hogy megtudják, ki is ő valójában. Úgy tett, mintha teljesen közömbös szemlélője volna az eseményeknek, így helyezkedett el az ellenséges területen, s ezzel könnyű prédájává vált a kísértésnek. Ha arra szólítják fel, hogy harcoljon Mesteréért, akkor bátor katona lett volna, de amint gúnyolódva mutattak rá, gyávának bizonyult...

Péter megpróbált úgy tenni, mintha semmi nem érdekelné Mestere kihallgatásával kapcsolatban. Szívét azonban összeszorította a szomorúság, amikor hallotta a kegyetlen csúfolódást, és látta a Jézussal szembeni jogtalanságot. (...) Hogy elrejtse igazi érzéseit, megpróbált csatlakozni Jézus üldözőihez. Megjelenése azonban nem volt természetes. Hazug szerepet alakított, és miközben igyekezett közömbösen beszélgetni, nem tudta elnyomni méltatlankodásának kifejezését a jogtalanságok miatt, amelyeket Mestere ellen elkövettek. (...) »Bizony közülük való vagy, mert galileabeli is vagy, és a beszéded is hasonló.« (Mk 14,70) Péter éktelen haragra gerjedt. Jézus tanítványai ugyanis nyelvük tisztaságáról is ismertek voltak. Azért, hogy teljesen becsapja faggatóit és igazolja felvett szerepét, átkozódással és esküdözéssel tagadta meg Urát.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Jézus Annás és Kajafás előtt c. fej.)

5 Hogyan tudott Péter győzni a minden bizonnyal súlyos önvád felett? Milyen segítséggel sikerült kiemelkednie önmaga kárhoztatásának mélységeiből? Hogyan fordította Isten jóra még ezt a tapasztalatát is?

- „Hátrafordulva az Úr, tekintett Péterre. És megemlékezett Péter az Úr szaváról, amit neki mondott: Mielőtt a kakas szól, háromszor megtagadsz engem. És kimenvén Péter, keservesen sírt.” (Lk 22,61–62)
- „Menjetek el, mondjátok meg az ő tanítványainak és Péternek, hogy elöttetek megy Galileába: ott meglátjátok őt, amint megmondotta néktek.” (Mk 16,7)
- „Felkelvén azon órában, visszatértek Jeruzsálembe, és egybe gyűlve találták a tizenegyet és azokat, akik velük voltak, s ezt mondták: Feltámadott az Úr bizonnyal, és megjelent Simonnak!” (Lk 24,33–34)
- „Amikor aztán megebédeltek, mondta Jézus Simon Péternek: Simon, Jónának fia: jobban szeretsz-e engem ezeknél? Mondta néki: Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek téged! Mondta néki: Legeltesd az én juhaimat! Mondta neki ismét másodsor is: Simon, Jónának fia, szeretsz-e engem? Mondta neki: Igen, Uram, te tudod, hogy én szeretlek téged. Mondta néki: Őrizd az én juhaimat! Mondta neki harmadszor is: Simon, Jónának fia, szeretsz-e engem? Megszomorodott Péter, hogy harmadszor is mondta neki: Szeretsz-e engem? És mondta neki: Uram, te mindent tudsz, te tudod, hogy én szeretlek téged. Mondta neki Jézus: Legeltesd az én juhaimat!” (Jn 21,15–17)

„Jézus kereste Pétert és tekintetét. Vágyódott rá, hogy – miután semmit sem tehetett már szóval vagy cselekedettel – legalább pillantásával biztosítsa Pétert: nem él vád a szívében. Nem kárhoztat-

ja őt, nem haragszik rá. Sőt együtt érez vele, sajnálja – nem önmagát, akit Péter megtagadott, hanem a tanítványt, aki megkímélhette volna magát az ezzel járó lelki gyötrelmekről. Jézus pillantásában biztatás, bátorítás is volt, hogy nem feledkezett el Péterről, valóban »imádkozik érte, hogy el ne fogyatkozzék a hite«. Az a hit, amely a magabizás és sértődöttség következtében most valóban a rosta rázogatójának van kitéve. Mert Jézus pillantásában ez is benne volt: szörnyűsége a bűn, de ugyanolyan szörnyűsége, ami utána következik. Sátánnak nemcsak a kísértés a fegyvere, hanem a kísértésben való elesés után a vádolás, a kárhóztatás is. Jézus tudta, hogy a neheze csak most következik Péterre. Hogyan néz szembe önmagával? Aki mások előtt hősnek mutatta magát, mi lesz a saját szemében? (...) Jézus ezért e pillantás után sem hagyott fel Péter megerősítésével. Ez a pillantás csak a kezdet volt; kezdetként több nem lehetett, de elengedhetetlen is volt, mert nélküle Péter talán összeroppant volna, nem kizárva a végső júdási választás lehetőségét sem...

Ha ekkor Jézus nem mondja ki az »és Péternek« üzenetet, vagy akár az angyal, aki ezt közvetítette, megint csak nem tudni, hogyan ért volna véget Péter története. De a mennyei világban nincsen mulasztás, hajszálnyi sem. Biztosak lehetünk benne, hogy »minden érettünk van« (2Kor 4,15).” (Reisinger János: *Hogyan küzdött Jézus...*, 45–46. o.)

A Biblia két helyen is tudósít arról, hogy Jézus feltámadása után megjelent Péternek. Ez mindjárt vasárnap történt, még azelőtt, hogy a késő esti, illetve éjszakai órákban Jézus valamennyi tanítványával találkozott volna. Semmi közelebbit nem tudunk róla, de minden bizonnyal különleges esemény volt, s döntő jelentőségű annak érdekében, hogy Péter ismét tanítvánnyá legyen, tanítvány merjen lenni újra.

Végül, a Genezáreti-tó partján történt nevezetes beszélgetés során Jézus mintegy visszaiktatta Pétert a tanítványi közösségbe. Péter nyilvános tagadását háromszori nyilvános megvallással érvénytelenítette. Fontos lehetett ez a többi tanítványnak is, mert joggal rendülhetett meg a bizalmuk társukban.

„Péter heves természetű és meggondolatlan ember volt. Sátán kihasználta ezeket a tulajdonságait arra, hogy legyőzze, elbuktassa. Éppen a bukása előtt mondta neki Jézus: »Simon! Simon! Íme, a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát, de én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a hited. Te azért idővel megtérve, a te atyádfiait erősítsed.« (Lk 22,31–32) Most eljött ez az idő, és a változás Péterben nyilvánvaló volt. Az Úr nyomatékos, megpróbáló kérdései nem váltottak ki Péterből valamiféle tolakodó, önelégültséget mutató választ. Megalázkodása és bűnbánata eredményeképpen Péter jobban felkészült, mint valaha is előzőleg arra, hogy a nyáj pásztora legyen.» (Ellen G. White: *Jézus élete*, Ismét a tengernél c. fejt.)

6 Kiknek írta Péter apostol a leveleit? Milyen tanításokat tartalmaz már a gyülekezetek megszólítása is?

- „Péter, Jézus Krisztus apostola, a Pontusban, Galáciában, Kapadóciában, Ázsiában és Bithiniában elszéledt jövevényeknek, akik ki vannak választva az Atya Isten előre ismerése szerint, a Lélek megszentelésében, engedelmességre és Jézus Krisztus vérével való meghintésre: **Kegyelem és békesség adassék néktek bőségesen!**” (1Pt 1,1–2)
- „Simon Péter, Jézus Krisztus szolgája és apostola azoknak, akik velünk egyenlő drága hitet nyertek a mi Istenünk és megtartónk, Jézus Krisztus igazságában.” (2Pt 1,1)
- „Ez immár második levélírásom néktek, szeretteim, amellyel a ti tiszta gondolkodásokatok emlékeztetés által serkentetem.” (2Pt 3,1)

.....

.....

.....

Péter mindkét levelét ugyanazoknak a tanítványoknak írta 2Pt 3,1 szerint. A felsorolt római provinciák a mai Törökország területén vannak. Felsorolásuk sorrendjéből kitűnik, hogy a galileai Péter pontosan ismerte ezeket a tartományokat, mivel mintegy körívben nevezi meg egyiket a másik után. Az itt született keresztény közösségekhez intézte az apostol az üzeneteit.

Érdekes, hogy Péter nevezhette volna őket hívőknek, keresztényeknek, „krisztusiaknak” (az eredeti görög kifejezés értelme szerint), vagy szeretteimnek stb. Ő azonban nyilván tudatosan a *jövevény* kifejezést választotta. A levelet továbbolvasva értjük meg igazán ezt az elnevezést. Jézus átforgató, a világ gondolkodásmódjától elválasztó tanításait elfogadva, s az üdvösséget, az örök életet szem előtt tartva Jézus követői mindig „idegeneknek és vándoroknak” tekintették magukat ezen a világon (Zsid 11,13). Azt vallották, hogy nincs itt maradandó városuk, hanem a jövőt keresik (Zsid 13,14). Péter már a megszólítással is ezt a szemléletet, gondolkodásmódot kívánta bennük erősíteni.

Ábrahámról, minden hívő atyjáról (Rm 4,16) olvashatjuk: „Hit által lakott az ígéret földjén, mint idegenben, sátorokban lakván Izsákkal és Jákóbbal, ugyanazon ígéret örökös társaival, mert várta az alapokkal bíró várost, melynek építője és alkotója Isten.” (Zsid 11,9–10)

„Most, hogy Ábrahám bizonyos értelemben összeköttetésben állt a mennyel, idegenek között kellett élnie. Különleges jellemmel kellett bírnia, amely az egész világtól különbözik. Tetteit nem is magyarázhatta meg úgy, hogy barátai megérthessék. Lelki dolgok csak lelkileg foghatók fel, indítékait és cselekedeteit bálványimádó rokonsága nem érthette meg.” (El-len G. White: *Pátriárkák és próféták*, Ábrahám elhívása c. fejelet)

„A világ ne legyen a mi tanítónk. A világ felállítja a maga mércéit, és egyesek feltételezhetik, hogy ezek igazak és elfogadandók, azonban nem szabad ezeknek igazgatniuk bennünket. Ez legyen a jelszava minden igaz kereszténynek: e vi-

lágón vagyok, de nem vagyok e világból való. Ne alkalmazkodjunk a világhoz! Sohasem kell bocsánatot kérnünk a világtól azért, mert keresztények vagyunk és az igazság útján merünk járni.” (Ellen G. White: *1888-as anyagok*, III. köt., 1315. o.)

Péter megszólításában ez a megjelölés is szerepel: *akik ki vannak választva*. A kiválasztottság könnyen félreérthető, könnyen gondolhatjuk azt, hogy így nekünk nincs tennivalónk, azonban ez nem így van. Fontos pontosítani a Károlyi-fordítást: *elvéle elrendelés* helyett *előre ismerésről* szól az eredeti szöveg, s a kiválasztás Isten részéről ennek alapján történik.

„Minden lélek kiválasztott, aki félelemmel és rettegéssel tesz mind többet saját üdvösségéért. Az a kiválasztott, aki felölti Isten fegyverzetét, és megharcolja a hit nemes harcát. Az a kiválasztott, aki vigyáz és imádkozik, aki kutatja a Szentírást és menekül a kísértések elől. Az a kiválasztott, aki hitében állhatatos, és engedelmeskedik minden egyes igének, amely Isten szájából származik. A megváltás kincsei szabadon hozzáférhetőek mindenki számára, de a megváltás eredményének csak azok örvendhetnek, akik teljesítették feltételeit.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, Visszatérés Kánaánba c. fej.)

Az apostol így folytatja: *a Lélek megszentelésében*. Mennyire benne van ebben a gondolatban Péter egész élettörténete, önmagával vívott harca, keserű tapasztalatai! Ő felismerte azt, amit mindannyiunknak fel kell ismernünk és igényelnünk, mert egyedül a Szentlélek tud bennünk valódi, tartós változást munkálni.

Mire vannak kiválasztva a Lélek megszentelésében? Engedelmességre: „Az Isten törvénye iránti engedelmisség mint szeretetszolgálat és szeretetszövetség – ez a tanítványság igazi ismérve. A hit semmiképpen nem ment fel bennünket az engedelmisség alól, hanem ellenkezőleg: a hit tesz minket Krisz-

tus kegyelmének részesévé. Ez a kegyelem viszont megtanít az engedelmességre. Engedelmisségünk által nem nyerünk üdvösséget. Az üdvösség Isten ingyen kegyelmi ajándéka, amely hit által lesz a miénk. Az engedelmisség azonban a hit gyümölcse.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, A tanítványság próbája c. fejelet.)

Mire vannak még kiválasztva? *Jézus Krisztus vérével való meghintésre*. Ma már a Jézus véreire hivatkozás a gyakori említés miatt sokak számára szinte erejét veszítette és hatástalan. De mennyire nem lehetett az Péter és kortársai számára! A Lélek megszentelő munkája és az engedelmisség valójában ma is csak Jézus áldozatának tényleges értékelése nyomán valósulhat meg.

*Az e heti adomány az Útjelző Alapítvány által fenntartott internetes televízió működését támogatja.
– Hozzájárulás a közösség szellemiségében szerkesztett Light Channel Magyarország (www.vilagossagot.hu) internetes televízió működési költségeihez.*

Isten magasztalása az evangélium által nyert reménységért és örömért

(1PT 1,3–13)

1 Miből táplálkozik az „élő reménység”, amelynek Jézus minden követőjét jellemeznie kellene? Vajon miért Jézus feltámadásához kapcsolja ezt Péter? Mire kell hogy ösztönözzön bennünket a mennyekben számunkra fenntartott „romolhatatlan, szeplőtelen és hervadhatatlan örökség”?

- **„Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, aki az ő nagy irgalmassága szerint újonnan szült minket élő reménységre, Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által. Romolhatatlan, szeplőtlen és hervadhatatlan örökségre, amely a mennyekben van fenntartva számunkra.”** (1Pt 1,3–4)
-
-
-

Első olvasásra talán meglepő lehet, hogy Péter az újjászületést az élő reménységre nem Jézus halálához – a megváltás műve döntő eseményéhez – kapcsolja, hanem Jézus feltámadásához. Itt hasz-

nos meggondolnunk a következő igék logikus érvelését: „Ha pedig Krisztus fel nem támadott, akkor hiábavaló a mi prédikálásunk, de hiábavaló a ti hitetek is. (...) Ha pedig Krisztus fel nem támadott, hiábavaló a ti hitetek; még bűneitekben vagytok. Akik a Krisztusban elaludtak, azok is elvesztek tehát.” (1Kor 15,14–18) Ha Jézus nem támadott volna fel, akkor a Jézusról szóló egész történetet és az evangéliumokat el kellene vetnünk.

„Az örökségről azt mondja Péter, hogy *a mennyben van fenntartva*, hogy tudjuk meg: nem fenyegeti veszély. Mert ha nem volna Isten kezén, számtalan veszélynek volna kitéve. Ha ezen a világon volna, miképpen lehetnénk felőle biztosak megannyi különféle változás közepette? Tehát hogy minden félelemtől megszabadítson minket, azt állítja, hogy üdvösségünk a Sátán fenyegetésein kívül, biztonságban van... A lelkek ugyanis megnyugosznak, ha az Úr az égből kiáltja: íme, üdvösségetek nálam van, és megőrzöm azt számotokra!” (Kálvin János: *A katolikus levelek magyarázata. Péter első levele*, Kálvin Kiadó, Budapest, 2013, 29. o.)

„Ha a megígért, túlaradóan értékes és dicső jutalom nem késztet, hogy ne vállaljunk jókedvvel súlyosabb nélkülözéseket, s ne viseljünk el terheőbb lemondásokat, mint amit világi emberek zokszó nélkül vállálnak, holott ők csupán a föld jelentéktelen dolgaira vágnak, hervadó babérra, ami néhány világi tiszteletét vívja ki, de sokkal többnek csak gyűlöletét, akkor nem vagyunk méltók az örök életre. Nekünk annyival túl kell szárnyalnunk az igyekezet, szívósság, bátorság, erőfeszítés, lemondás és áldozathozatal területen megnyilvánuló lelkiismeretességünkben és komolyságunkban a más vállalkozásban résztvevőket, mint amennyivel az övéknél magasabb érték elnyerésére törekszünk. A kincs, mely után futunk, hervadhatatlan, örök, halhatatlan, és mindenképpen dicső. Amely után a világiak futnak, az egyetlen napig marad meg. Olyan halványuló, hervadó, tovasurranó, akár a hajnal köde.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, I. köt., Az elsőszülöttség áruba bocsátása c. fejj.)

2 Miért csak hit által őrizhet meg minket Isten hatalma? Miért olyan nagy érték a kipróbált hit?

- „Akiket Isten hatalma őriz hit által az üdvösségre, amely készen van, hogy az utolsó időben nyilvánvalóvá legyen... hogy a ti kipróbált hitetek, ami sokkal becsesebb a veszendő, de tűz által kipróbált aragnál, dicséretre, tisztességre és dicsőségre méltónak találtsák a Jézus Krisztus megjelenésekor.” (1Pt 1,5.7)
- „Azt tanácsolom néked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy...” (Jel 3,18)

.....
.....
.....

„Mindazokat, akik engedelmeskednek Isten parancsolatainak, az Ő hatalmas ereje őrzi törvénye áthágóinak romboló befolyása közepette. A legalacsonyabb sorsúakat s a legelőkelőbb tisztségek viselőit egyaránt Isten hatalma őrzi az üdvösségre, hit által.” (Ellen G. White: *Evangelizálás, Kereszttség és gyülekezeti tagság* c. fejj.)

A hit az igazzá válás egyetlen útja, lehetősége az ember számára (Hab 2,4; Gal 2,16). Ha pedig az igazzá válás egyetlen útja, akkor az üdvösség feltétele is, mivelhogy az igazzá válás az, ami szükséges az üdvösséghez (Mk 16,16; Jn 3,16). A hit pedig azért az igazzá válás egyetlen útja, mert a hit hozza szövetségbe az embert Istennel (Hós 2,19; Zsid 11,6). Ha viszont a hit összekapcsolja az embert Istennel, akkor Isten benne és érte való munkálkodása által minden lehetséges. Lehetséges a bűnös ember igazzá válása is, ami a legnagyobb csoda. Ezért mondta Jézus: „Ha akkora hitetek volna, mint a mustármag... (Mt 17,20), ...semmi sem volna lehetetlen néktek... Minden lehetséges a hívőnek.” (Mk 9,23) Ezért mond-

ja János apostol is: „Az a győzelem, amely legyőzte a világot [illetve a bűnt, amellyel áthatott a világ], a mi hitünk.” (1Jn 5,4) Ezért a hit a legnagyobb érték egy emberben, és a legnagyobb kincs az ember számára.

„Minden olyan ember lelki életében, aki végül is győzelmet arat, nyomasztó bizonytalanságok és megpróbáltatások zajlanak le. De mert ismerik a Szentírást, eszükbe jutnak Isten bátorító ígéretei. Ezekre gondolva megnyugszik a szívük, a Mindenható hatalmába vetett hitük pedig megerősödik... A hit próbája értékesebb az aragnál. Mindenki értse meg, hogy ez Krisztus iskolája, fegyelmének szerves része, elengedhetetlen a salaktól való tisztogatás és finomítás folyamán.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, V. köt., Tanulmányozzuk naponta a Bibliát! c. fejelet)

„Figyeljük meg az összefüggést: azt mondja: Isten megőrzi minket a világban, s ugyanígy: megőrzi üdvösségünket a mennyben. Máskülönben azonnal belopakodna a gondolat, hogy mit ér az, hogy a mennyben félre van téve számunkra az üdvösség, ha a világon mint háborgó tengeren hanyódnak? Mit ér, hogy üdvösségünk csendes kikötőben áll, ha ezer meg ezer hajótörés közt vesződünk? Az apostol tehát elejét veszi az ilyen ellenvetéseknek, amikor azt mondja, hogy a hit mindazáltal e világon is megőrzi minket a váltságok közepette, és bár közel járunk a halálhoz, a hit őrizete alatt biztonságban vagyunk. Egyébként, miután testi gyengeségünkben gyakran meginog a hitünk, mindig csak aggódnánk a holnap felől, ha nem jönne itt is segítségünkre az Úr... De Péter nem hagy minket bizonytalanságban, hanem kijelenti, hogy Isten hatalmánál fogva megállunk, ezért ne töltsön el aggodalommal annak tudata, hogy gyenge lelkiismeretünk annyira ingatag. Tehát bár gyengék vagyunk, üdvösségünk mégsem bizonytalan, mert Isten hatalma megővja azt. Tehát a hit megoltalmaz minket, magának a hitnek pedig Isten hatalmában van szilárdsága. Ezért nemcsak a jelenre, hanem a jövőre nézve is bizonyossága van. Mivel természetünkönél fogva tü-

relmetlenek vagyunk, a késelem esetén azonnal erőt vesz rajtunk a csüggedés, figyelmeztet, hogy az üdvösség nem azért szenved hasztást, mert még nincs kész, hanem mert még nem érkezett el a fel-tárlásának megszabott ideje. Ezzel a tanítással reménységünket akarja táplálni és megtartani.” (Kálvin, i. m., 30. o.)

3 Mi feledtet minden szomorúságot az életben? Kiben lehet „kibeszélhetetlen és dicsőült örömkö”? Miért fontos mindig szem előtt tartanunk hitünk célját?

- **„Amelyben örvendeztek, noha most kissé, ha meg kell lenni, szomorkodtok különféle kísértések között... Akit, noha nem láttatok, szerettek; akiben, noha most nem látjátok, de hisztek, kibeszélhetetlen és dicsőült örömmel örvendeztek. Elér-vén hitetek célját, a lélek üdvösségét.”** (1Pt 1,6.8–9)
-
-
-

„Reménységükben, hogy a megújított föld örökösei, az őskeresztyének még a legerősebb kísértések és szenvedések közepette is ujjongtak.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Krisztus hű pásztora c. feje.)

„Egyszer hallottam, amint arról beszélt, hogy ha el tudnánk kép-zelni egy embert, aki olyan szomorú körülmények között volna, hogy semmilyen földi dologért nem adhatna hálát, az üdvösségben még akkor is reménykedhet, és ez elég ok arra, hogy reggeltől estig énekeljen.” (Ella M. Robinson visszaemlékezése nagyanyjára, Ellen White-ra, *Youth Instructor*, 1948. március 23. – idézi George R. Knight: *Ellen White mindennapjai*, Advent Kiadó, Budapest, 2001, 17. o.)

A hit felfoghatatlan ajándéka, hogy egy szemmel nem látott személyt szeretni tudunk és lénye szinte elmondhatatlan hálával idéződik elénk. Az igazi öröm: a folytonosan Krisztus közelségében eltöltött élet, hit által.

„Az evangéliumot világosan meg kell értened. A vallásos élet nem a homály és a szomorúság élete, hanem béke, öröm, párosulva krisztusi méltósággal és szent komolysággal. Üdvözítőnk nem arra buzdít, hogy kételyeket, félelmet, csüggesztő sejtelmeket melengessünk; ezek nem adnak enyhülést a léleknek, sőt inkább feddésre, mint dicsőre való. Kimondhatatlan örömmel örvendezhetünk, sőt megdicsőült örömmel.” (Ellen G. White: *Evangelizálás*, Evangelizáló istentisztelet c. fejelet)

4 Mi jellemezte mindenkor a próféták lelkületét? Csak az ő lehetőségük és kiváltságuk volt a „tudakozódás és nyomozódás” az Isten által kijelentett dolgok megismerése érdekében?

- **„Amely üdvösség felől tudakozódtak és nyomozódtak a próféták, akik az irántatok való kegyelem felől jövendöltek: nyomozódván, hogy mely vagy milyen időre jelentette azt ki a Krisztusnak öbennük levő Lelke, aki előre bizonyoságot tett a Krisztus szenvedéseiről és az azok után való dicsőségről. Akiknek megjelentetett, hogy nem maguknak, hanem nekünk szolgáltak azokkal, amelyeket most hirdetnek néktek azok, akik prédikálták néktek az evangéliumot az egeből küldött Szentlélek által.” (1Pt 1,10–12)**

.....

.....

.....

Az Ószövetség igaz hívő embereit is a megváltás megismerésének vágya éllette. Tudakozódtak és nyomozódtak azok felől, amelyek a mi számunkra már biztos kincsek, noha kiásni ezeket mindegyikünknek magunknak kell. Krisztus Lelke élt bennük, hiszen így tudtak bizonyosságot tenni a Megváltó szenvedéseiről és „az azok után való dicsőségről”. A próféták a Messiás dicsőséges eljövételéről is szólhattak, noha a két eljövétel gyakran egybemosódott számukra.

„Amikor Péter arról az üdvösségről ír, amelyet az evangélium hozott napfényre, ezt mondja: Erről az üdvösségről »tudakozódtak és nyomozódtak a próféták, akik az irántuk való kegyelem felől jövendöltek« (1Pt 1,10–12).

Annak ellenére, hogy a próféták nem érthették meg teljesen a nekik kinyilatkoztatott dolgokat, buzgón igyekeztek felfogni a világosságot, amelyet Isten kinyilatkoztatott nekik, »tudakozódtak és nyomozódtak, nyomozódván, hogy mely vagy milyen időre jelenté azt ki a Krisztusnak őbennük levő Lelke«.

Micsoda tanulság ez Isten népének a keresztény korszakban! Isten adta követőinek ezeket a próféciákat szolgálói útján! »Akiknek megjelentetett, hogy nem maguknak, hanem nekünk szolgáltak.«

Figyeljük csak e szent embereket, akik »tudakozódtak és nyomozódtak« a kinyilatkoztatások után, amelyeket Isten a még meg nem született nemzedékek számára adott! Állítsuk szembe szent buzgóságukat azzal az unott érdeklenséggel, amellyel a későbbi korok kiváltságosai kezelték a mennyei ajándékot! Milyen dorgálás ez a kényelemszerető, világszerető közömbösöknek, akiket megnyugtat az a megállapítás, hogy a próféciákat nem lehet megérteni.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*, A sötétségen átsugárzó fény c. fejj.)

5 A próféták, „Isten szent emberei” mellett kiket jellemez még mélységes vágyakozás a megváltás titkának megértése iránt? Mit tanulhatunk ebből mi is?

■ **„...amikbe angyalok vágyakoznak betekinteni.”** (1Pt 1,12)

.....

.....

A Biblia szerint az angyalok az embernél magasabb rendű, hatalmas intelligenciájú lények, akik részt vesznek az ember megváltásáért folyó küzdelemben. Érdeklődéssel figyelik ezt a jó és a rossz, Isten és Sátán között zajló küzdelmet (1Kor 4,9/b). Vágyakoznak megérteni Isten elgondolását az ember megváltására nézve, s tanulják általa Isten bölcsességét (Eféz 3,9–10).

„Krisztusban lakozott az istenség teljessége. Mégis az egyedüli út, melyen elérhette az embert, ha emberi léttel fedte el dicsőségét. Az angyalok tanúi voltak dicsősége elleplezésének, hogy így az istenség elérhesse az embert. Krisztus mindenkor leghatározottabban gyűlölte a bűnt, mégis nagy szeretettel szeretete vérének megváltottait. Ő szenvedett a bűnös ember helyében, egységre hozva őket magával. Ez az a titok, melybe angyalok kívántak betekinteni. Szerették volna tudni, hogyan élhet és tevékenykedhet Krisztus a bukott világon, hogyan elegendhet a bűnös emberiség közé. Titok volt számukra, hogy aki olthatatlan gyűlölettel gyűlölt minden bűnt, mégis a leggyöngédebb szánakozó szeretettel viseltetett a bűnöket elkövetők iránt.” (Elen G. White: *„A Te Igéd igazság”,* 201. o.)

„A megváltás művébe angyalok vágyakoznak betekinteni. Ez lesz a megváltottak tudománya és éneke az örökkévalóság végtelen korszakain át. Vajon nem méltó-e akkor jelenleg is teljes figyelmünkre és gondos tanulmányozásunkra? Jézus

végtelen kegyelme és szeretete, értünk hozott áldozata megkívánja, hogy a legkomolyabban és legünnepélyesebben elmélkedjünk róla. Több időt kellene fordítanunk arra, hogy szeretett Megváltónk és Közbenjárónk jellemével foglalkozzunk. Jézus azért jött e világra, hogy megmentse népét annak bűneiből. A Megváltónak erről a küldetéséről szüntelenül gondolkodnunk kellene. Miközben e mennyei dolgok foglalkoztatják elménket, hitünk és szeretetünk növekszik, erősödik, imáink pedig mindinkább elfogadhatóak lesznek Isten számára, mert egyre inkább áthatja őket a hit és a szeretet. Értelmes és buzgó könyörgésekkel fogunk Isten elé járulni. Jézus iránti mély és állandó bizalom jellemez majd minket, naponkénti élő tapasztalat lesz számunkra, hogy Ő »mindenképpen üdvözítheti a maga hatalmával azokat, akik általa járulnak Istenhez« (Zsid 7,25). Amikor Megváltónk tökéletes jelleméről gondolkodunk, vágyakozni kezdünk arra, hogy teljesen átalakuljunk és megújuljunk az Ő tisztaságának hasonlatosságára. Lelkünk »éhezni és szomjúhozni« fogja (Mt 5,6), hogy hasonlóvá legyünk Őhöz, akit imádattal tisztelünk. És minél többet foglalkozunk gondolatban Krisztussal, annál többet szólunk majd róla másoknak is, annál inkább képviseljük Őt a világ előtt.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Isten ismerete c. feje.)

6 Mit jelent az elme derekát felövezve, tökéletesen reménykedni abban a kegyelemben, amelyet Jézus hoz majd el második eljövetelekor?

- „Azért felövezve elmétek derekait, mint józanok, tökéletesen reménykedjétek abban a kegyelemben, amelyet Jézus Krisztus hoz néktek, amikor megjelenik.” (1Pt 1,13)
-
-

Jelentősége van az *azért* szónak a vers kezdetén. Nyilvánvalóan arra utal, hogy az eddig elhangzottak fényében, azokat meggondolva övezzék fel elméjük derekait, s induljanak el egy „lelki utazásra”, tegyenek komoly erőfeszítéseket. A keleti országokban az emberek hosszú, leomló öltözékeket viseltek. Amikor gyorsan akartak járni, minimális akadályoztatással, felkötötték öltözetüket derekuk köré egy övvel (lásd 2Móz 12,11), így felövezték derekukat. De mit ért Péter az alatt, hogy felövezzék elméjük derekait? Nyilvánvalóan az értelem megerősítését, a gondolatok fegyelmezését.

„Az apostol arra szólítja fel a hívőket, hogy »övezzék fel elméjük derekát«. Ez arra int, hogy különös gonddal vigyázzunk a gondolatainkra. Nem szabad megengednünk magunknak, hogy gondolkodásunk szétszórt legyen, s méltatlan dolgok tereljék el a figyelmünket, amikor létezik olyan fontos ügy, amelynek elménket foglalkoztatnia kell. Ha hagyjuk, hogy gondolataink kedvükre kószáljanak, akkor jelentéktelen kérdéseknél időznek majd, amelyek által nem nyerünk áldást. (...)

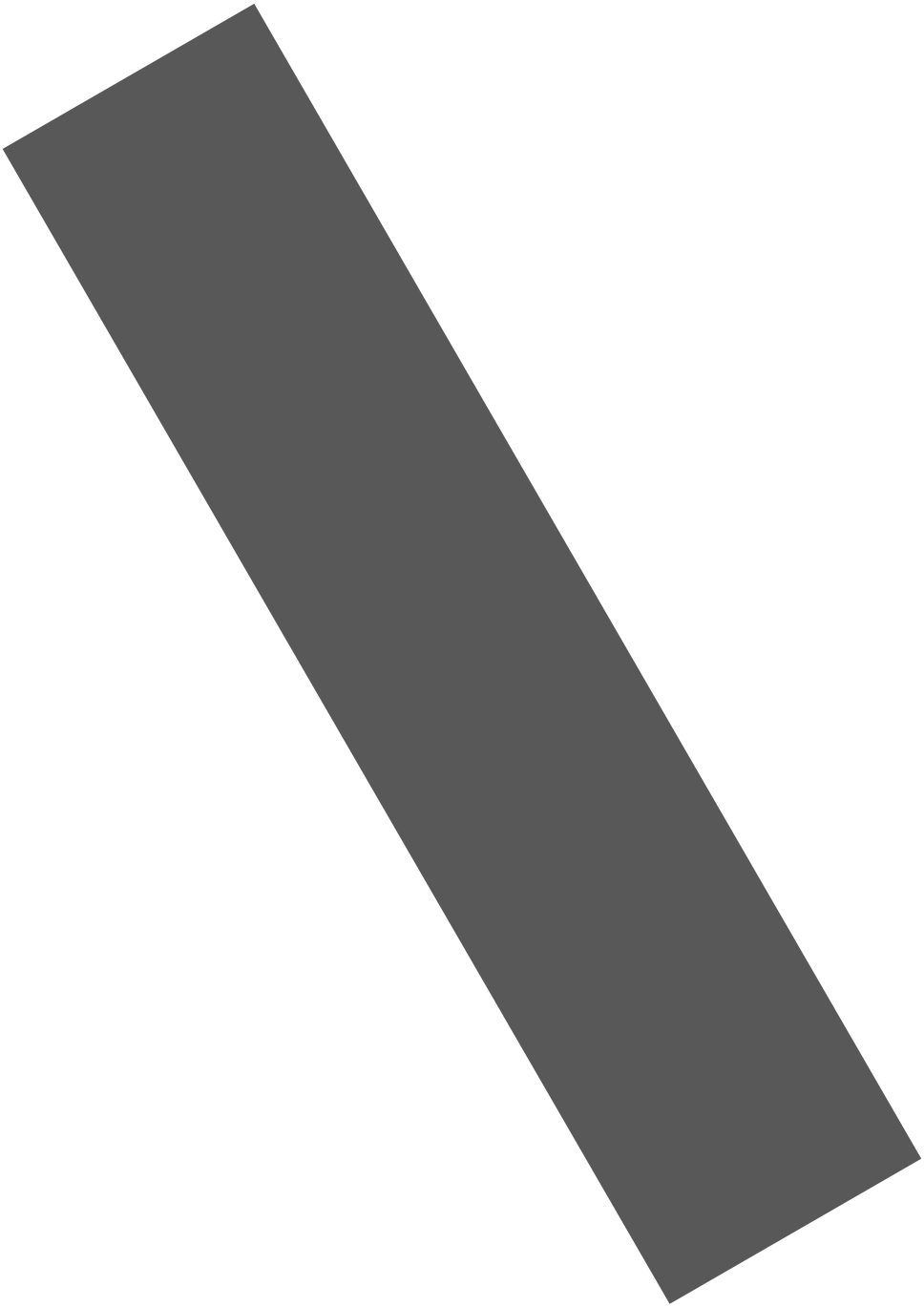
A legfontosabb esemény tárul itt elénk: Urunk és Üdvözítőnk, Jézus Krisztus eljövetele, amikor a sírokat megnyitja, a halottakat feltámasztja, az élőket pedig elváltoztatja. Ez az esemény töltse be gondolatainkat, szorítson ki minden mást. (...)

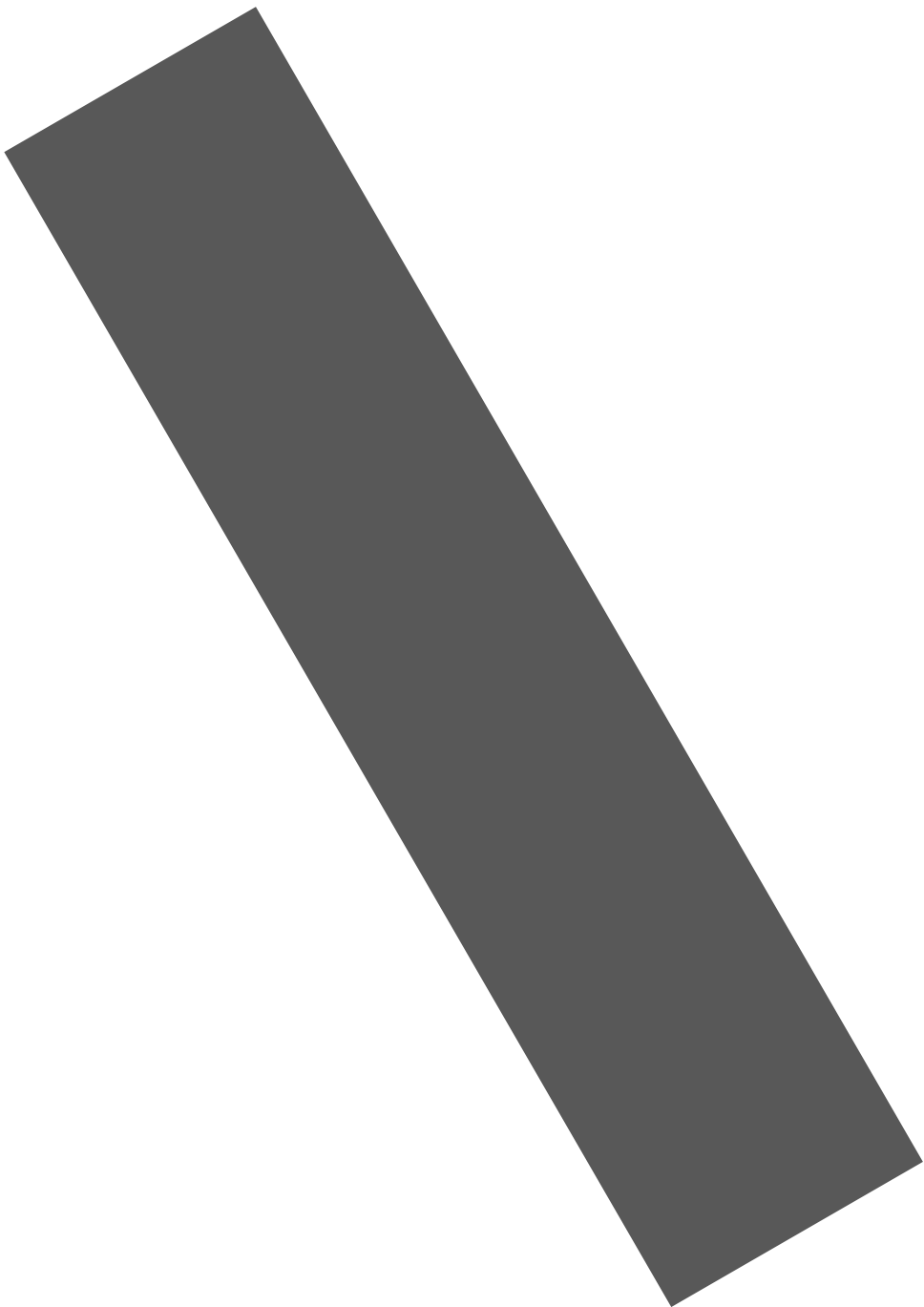
Egy percre se feledjük el, hogy az eljövendő, halhatatlan életért élünk. Vessünk el magunktól minden panaszkodást, gáncsoskodást és ehhez hasonlókat. Szavaink, beszédünk tegye nyilvánvalóvá a világ számára, hogy igen nagy reménységünk van, a halhatatlanságra készülünk.” (Ellen G. White igehirdetése 1Pt 1,13–16 alapján, Kopenhága, 1886. július 24., *Az Idők Jelei*, 2000/1–2., 3–4 o.)

Érdekes és sokatmondó kifejezés itt, hogy abban a kegyelemben kell tökéletesen reménykednünk, „amelyet a Jézus Krisztus hoz nektek, amikor megjelenik”. Szemben áll ez azzal a mai, főként a protestánsok által képviselt felfogással, mely csupán az első ad-

ventkor hozott kegyelemre hivatkozik. Krisztus megváltó munkájának az egymást követő szakaszai: kereszthalála és mennyei közbenjáró szolgálata. Az első eredménye is a másodikkal jut teljességre, amint azt Jézus Péternek személyesen, földi életében ki is fejezte: „De én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited, te azért idővel megtérvén, a te atyádfiait erősítsed!” (Lk 22,32)

*Az e heti adomány a szociális osztályt támogatja.
– Hozzájárulás a rászorulóknak anyagi vagy természetbeni támogatásához.*

Felhívás a Krisztus-követőkhöz: „Szentek legyetek teljes életetekben!”

(1PT 1,14–25)

1 Hogyan hangzik az apostol megszentelődésre vonatkozó felhívása, és honnan idézi ezt?

- „Mint engedelmes gyermekek ne szabjátok magatokat a ti előbbi kívánságaitokhoz, amelyek tudatlanságotok alatt voltak bennetek, hanem amiképpen szent az, aki elhívott titeket, ti is szentek legyetek teljes életetekben. Mert meg van írva: **Szentek legyetek, mert én szent vagyok.**” (1Pt 1,14–16)
 - „**Én, az Úr, vagyok a ti Istenetek; szenteljétek meg azért magatokat, és szentek legyetek, mert én szent vagyok.**” (3Móz 11,44)
 - „**Szólj Izráel fiai egész gyülekezetéhez, és mondd nekik: Szentek legyetek, mert én, az Úr, a ti Istenetek szent vagyok.**” (3Móz 19,2)
-
-

„Az ember hasonlítsa össze az életét Krisztuséval, és azáltal a kegyelem által, amelyet Krisztus mindazoknak megad, akik személyes Megváltójuknak fogadják el Őt, érje el a szentség

mértékét... Krisztus követői szüntelenül a szabadság tökéletes törvényének tükrébe néznek, és a Krisztustól kapott kegyelem által az isteni rendelések szerint alakítják jellemüket.” (Ellen G. White: *Isten csodálatos kegyelme*, augusztus 16.)

„A Tóra (a Mózes 1–5. könyvében foglalt törvény) megparancsolja, hogy Izráel szent legyen. Ennek a parancsolatnak két oldala van: egy pozitív és egy negatív. A pozitív oldala törekvés Istenhez való hasonlatosságra. A negatív oldal eltávolodást jelent minden tisztátalan és utálatos dologtól. Mint ahogy semmi sem lehetett kapcsolatban Istennel, amin a legkisebb folt is volt, éppúgy az izraelitáknak arra kellett törekedniük – már amennyire ez ember számára elérhető –, hogy maradjanak távol mindentől, ami fizikailag vagy szellemileg tisztátalan. Mindenhol, ahol férfiak vagy nők szent élet után törekednek, már maga a törekvés is magában hordja a teljesülés lehetőségét. (...)

Az embernek nemcsak imádnia kell Istent, hanem arra is kell törekednie, hogy őhozzá hasonlítson, igyekeznie kell utánozni őt. Az isteninek, ami az emberben lakik, tettekben kell megnyilatkoznia; a tetteknek tisztaságával és igazságosságával kell bizonyítania, hogy ő Isten teremtménye. A halandó ember nem utánozhatja Isten végtelen fenségét vagy az ő örökkévalóságát; de képes törekedni tisztaságra azzal, hogy távol tartja magát minden utálatosságtól és tisztátalanságtól; és mindenekelőtt arra törekedhet, hogy utánozza Isten irgalmasságát. (...) A szentség e szerint nem annyira elvont vagy misztikus eszme, hanem inkább irányító elv a férfiak és nők mindennapi életében. A »Szentek legyetek« alapotívuma az egész 3Móz 19. fejezetnek, és ennek különböző rendelkezéseibe beleszővődik. Tisztelet a szülők iránt, könyörület az ínséggel szemben, pontos fizetés a végzett munkáért, tisztességes viselkedés, rosszindulattól és rágalmazástól való óvakodás, a felebarát iránti szeretet és az idegen iránti jóság, egyenlő igazságtétel gazdag és szegény ügyében, pontos mértékek és súlyok használata, mindezeket a szentség gondolatától áthatva és minden tisztátalanságtól, értelmetlenségtől és pogányságtól való irtózással kell az embernek megtennie. Szentség csak így

érhető el, és nem azzal, hogy az ember visszavonul a világtól, sem pedig azzal, hogy lemond a család vagy hivatás emberi kapcsolatairól, hanem az által a magatartás által, amellyel teljesítjük az élet kötelességeit, annak legegyszerűbb és legáltalánosabb részleteit is; ezáltal, igazságos tettek által, köszönetteliséggel és alázattal Isten iránt, felmagasztosul a mindennapi élet.” (Joseph H. Hertz: *Mózes öt könyve és haftárák – Leviticus*, 106–107., 190–191. o.)

2 Mivel támasztja alá az apostol a megszentelődés általános érvényét?

- **„Ha Atyának hívjátok őt, aki személyválogatás nélkül ítél, kinek-kinek cselekedete szerint, félelemmel töltsétek a ti jövővénységetek idejét.”** (1Pt 1,17)
-
-
-

Az apostol két döntő tényre mutat rá. Az egyik: Isten az embert a cselekedetei szerint ítéli meg. A másik: az igaz cselekedetekhez istenfélelem szükséges. Az istenfélelem az igazi hit (1Tim 6,11), amely Jób életében is megnyilatkozott (Jób 1–2. és 29. fejj.). Jézus is az „istenféllelméért hallgattatott meg” (Zsid 5,7). Az istenfélő élet az őszinte, „bűngyűlölő” magatartás (Péld 8,13). A Biblia azokat mondja boldogoknak, akik ezen az úton járva „félelemmel és rettegéssel” munkálják üdvösségüket (Fil 2,12), akik „szüntelenül rettegnek” (Péld 28,14): félnek attól, hogy akaratlanul is eltávolodnak Istentől.

Péter megfogalmazása szeretetteljes és megindító, amikor az emberi életet a „jövővénység idejének” (szó szerint: *idegenben tartózkodásnak*) nevezi a levél feliratával teljes összhangban (1Pt 1,1 – lásd az I. tanulmány 6. kérdését). Valóban, van-e annál kívánatosabb,

hogy röpke időnk, amelyet ezen „az embernek ellenséges földön” – amint Kosztolányi Dezső írja *Intés az öregebbek tiszteletére* című versében – töltünk, mindenben Istenhez ragaszkodva éljük végig?

„Azt pedig magának az Atyának a természetével bizonyítja, hogy miféle engedelmisséget kell felmutatni. Azt mondja: személyválogatás nélkül ítél, vagyis nem a külső látszat vezet, mint az embereket, hanem a szívet nézi (1Sám 16,7), és szemei a hűségre néznek (Jer 5,3). Ezt akarja mondani Pál is (Rm 2,2), amikor azt tanítja, hogy Isten ítélete igazság szerint van. A képmutatókat támadja ugyanis, akik azt hiszik, hogy a látszattal megtéveszthetik Istent. A legkevésbé sem teljesítjük Isten iránti köteleességünket, ha csak szemre engedelmeskedünk neki, mert nem halandó ember Ő, aki beéri a külső látszattal, hanem belsőleg, a szívünkben nézi, milyenek vagyunk; nem a kezeknek vagy a lábaknak szab törvényeket, hanem lelki igazságot követel. Amikor azt mondja, hogy cselekedete szerint, ennek semmi köze érdemekhez és jutalomhoz. Mert Péter itt nem a cselekedetek érdeméről és nem is az üdvösség okáról értekezik, hanem csupán arra emlékeztet, hogy Isten ítélőszékénél nincs személyválogatás, hanem egyedül a szív igazi tisztasága számít. Ezen a helyen a hitet is bele kell értenünk a *cselekedet* szóba.” (Kálvin János: *A katolikus levelek magyarázata. Péter első levele*, Kálvin Kiadó, Budapest, 2013, 45. o.)

3 Mit érthetünk meg a következő szakaszból, melyben Péter apostol Krisztus keresztdozatát idézi fel?

- „Tudván, hogy nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg a ti atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből, hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen bárányn, a Krisztusén. Aki előre el volt ugyan rendelve, a világ megalapítása előtt, megjelent pedig az idők végén tiérettetek, akik őáltala hisztek Istenben, aki feltámasztotta őt a halálból és dicsőséget adott néki, hogy a ti hitetek reménység is legyen Istenben.” (1Pt 1,18–21)

Jézus megváltó áldozatának mindkét nagy tanítására hangsúlyt helyez itt az apostol. Egyrészt bizonyítja, hogy Jézus tökéletes áldozatot hozott, és általa nyílik meg a *hit* számunkra minden addiginál teljesebben Istenben. Másrészt viszont arra is figyelmeztet, hogy nem maradhat gyümölcstelen bennünk ez az áldozat, hiszen nemcsak *miattunk*, hanem *értünk* is halt meg Jézus. Hogy „hitünk reménység is legyen Istenben” – méghezzá állandóan, egészen a feltámadásig.

Határozottan, többszörösen kijelenti az Írás, hogy a megváltás tervét Isten „örök idők előtt”, és „a világ megalapítása előtt” lefekette már, isteni végzést hozott rá. „Elhallgatott” volt azonban ez a „titok”, „elrejtett Istenben” (Jel 13,8; Rm 16,25–26; Kol 1,26; Efész 3,9). Eszerint Jézus úgy teremtette meg a világot, hogy már tudta: életével, áldozatával fogja majd megváltani! Azért történt meg mégis a bekövetkezendők tudatában is a teremtés, mert Isten előre látta, hogy megváltási terve folytán – amely teljes gyógyulást ajánl fel minden embernek – értelme és áldott célbaérkezése lesz a földi teremtésnek a bűn okozta tragédia ellenére is.

„Tudván – mondja Péter –, hogy nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg...» (1Pt 1,18) Ó, ha ezek elegendők lettek volna az ember üdvösségének megvásárlására, milyen könnyen megvalósíthatta volna Ő, aki ezt mondja: »Enyém az ezüst, és enyém az arany.« (Agge 2,8) De a bűnöst csak Isten Fiának drága vérében lehetett megváltani.

Az Üdvözítő végtelen lemondás és leírhatatlan szenvedés árán tette számunkra elérhetővé a megváltást. Világunkban megvetésben volt része, hogy csodálatos leereszkedése és megalázkodása révén felmagasztalhassa az embereket, hogy azok örökkévaló dicsőségben és örömben részesülhessenek a mennyben. Harmincéves földi életútja idején a szívét felfog-

hatatlan gyötrelem hasogatta. Életét a bölcsőtől a keresztiig bánat és fájdalom árnyékolta. A »fájdalmak férfja és betegség ismerője« volt (Ésa 53,3), s olyan szívfájdalmat állt ki, amelynek elmondására emberi nyelv nem alkalmas. Jogosan kérdezhetette volna: »Van-e olyan bánat, mint az én bánatom?« (Siral 1,12) Az egész világ bűnét a lelkére vette, noha tökéletes gyűlölettel gyűlölte a bűnt. Elhordozta a bűnösök büntetését, noha Ő sohasem vétkezett. A törvényszegő helyetteseként ajánlotta fel magát, noha ártatlan volt.

Minden bűn a világ Megváltójának isteni lelkére nehezedett. Ádám fiainak és leányainak gonosz gondolatai, szavai és cselekedetei tőle követeltek elégtételt, mert az ember helyettesévé vált. Noha nem Ő követte el a bűntetteket, az ember törvényszegései marták és szaggatták a lelkét. »Aki bűnt nem ismert, bűné lett értünk, hogy mi Isten igazsága lehessünk Őbenne.« (2Kor 5,21) Micsoda váltságdíjat fizetett értünk az Úr! Tekints a keresztre és az arra felemelt áldozatra! Nézd a kezét, amelyet kegyetlenül átütöttek a szögek! Nézd lábát, amelyet hosszú, éles vasak rögzítettek a fához! Krisztus a saját testében hordozta a bűnünket. Megváltásunknak ára ilyen nagy szenvedés és gyötrelem volt!” (Ellen G. White: *Isten csodálatos kegyelme*, június 13.)

4 Hogyan foglalja össze Péter Krisztus áldozatának az életünkre gyakorolt hatását egy rövid „kisevangélium”-ban?

- „Lelketeket az igazság iránt való engedelmisségben képmutás nélkül való atyafiúi szeretetre tisztítva meg a Lélek által, egymást tiszta szívből buzgón szeressétek!” (1Pt 1,22)

.....

.....

.....

Csodálatos tömörségű, a gyakorlati élet tapasztalatát is tartalmazó Biblia-vers ez! Méltó a megjegyzésre és a gyakori felidézésre!

A megszentelődés útján az első követelmény, újra meg kell tanulnunk: a már említett *engedelmesség*. Nem földi embereknek kell azonban engedelmeskednünk mindenekelőtt, hanem az „igazságnak”, mely Jézus meghatározása szerint az igében megnyilvánuló igazság (Jn 17,17). Az ember belsőjének, lelkének állandó tisztulását kell hogy kiváltsa az ilyen életprogram, melynek eredménye sem késlekedhet: „*a képmutatás nélkül való atyafüü szeretet*” kiformalódása. Mindez azonban csak a Szentlélek által valósulhat meg, s ebből a szempontból nézve a megszentelődés a Lélek által való növekedés, imádkozás (Júd 20–21). Isten képmása így áll helyre az emberben, a „tisztá szívből” való és állhatatos, kitaró (az eredeti görög kifejezés szerint) szeretet gyakorlása által.

„*Testvérszeretetre* – Röviden emlékeztet [Péter apostol], hogy legfőképpen mit kíván Isten az életünktől, és mely célra kell irányulnia minden igyekezetünknek. Ugyanígy Pál is a szeretetben alapítja meg a hívők tökéletességét (Eféz 1,4). Ezt már csak azért is igen gondosan meg kell jegyeznünk, mivel a világ nem is tudom miféle hazugságokban foglalja bele a maga szentségét, és ezt a legfőbb dolgot szinte teljességgel elsikkasztja. Látjuk, hogy a pápisták ezer meg ezer koholt babonával gyötrik magukat mérték felett, miközben a szeretet a legutolsó, holott Isten a legelső helyen ajánlja. Ez tehát az oka annak, hogy miért szólít fel Péter a szeretet gyakorlására, amikor a szabályszerű életvezetésről szól. Ezt pedig *képmutatás nélkülinek* nevezi, ahogy Pál az 1Tim 1,5-ben, hiszen nincs annál nehezebb, mint őszinte lélekkel szeretni felebarátainkat. Mert az önszeretet uralkodik, amely tele van színleléssel, továbbá ki-ki inkább a saját hasznával, mintsem buzgó szolgálatkészségével méri szeretetét, amelyet mások iránt tanúsít. Aztán hozzát teszi, hogy *kitartóan*, mert miután igen lanyhák vagyunk természetünk-nél fogva, már csak ezért is heves és szenvedélyes szeretetre kellene tüzelnünk magunkat, és pedig nemcsak egyszer, hanem napról napra inkább és inkább.” (Kálvin, i. m., 51. o.)

5 A megtérés és újjászületés milyen egyedüli eszközét, forrását jelöli meg Péter apostol?

- „Mint akik újonnan születettek nem romlandó magból, de romolhatatlanból, Istennek ígéje által, amely él és megmarad örökké.” (1Pt 1,23)
-
-
-

Valódi változást, megújulást az életünkben csak a Biblia eredményezhet. Szükségünk van arra a „pluszra”, amelyet az Ige nyújt. Ezen erőforrás nélkül magával sodor bennünket a világ, a természetünk. Ezért mindig olvasnunk kell a Bibliát, az alkalmat áron is megvéve (Eféz 5,16), áldozatot is hozva a napi, sietség nélküli, elmélyült Biblia-tanulmányozásért.

Érdekes a *romolhatatlan* jelző ismételt megjelenése ebben a fejezetben. Korábban a 4. versben találkoztunk vele a „romolhatatlan örökség” kapcsán. Az összefüggés egyértelmű: a „romolhatatlan mag”, az Ige befogadása által válunk alkalmassá a „romolhatatlan örökségre”.

„Isten Igéje ez a mag. Minden mag önmagában hordja a csírázás törvényét. Benne rejlik a növény élete. Ugyanígy van élet Isten Igéjében is. Krisztus ezt mondja: »A beszédek, amelyeket én szólok néktek, lélek és élet.« »Aki az én beszédemet hallja és hisz annak, aki engem elbocsátott, örök élete van.« (Jn 6,63; 5,24) Isten Igéjének minden parancsában és minden ígéretében Isten ereje, élete rejlik, amely által a parancsok teljesíthetők, és az ígérek megvalósulhatnak. Aki hitben befogadja az Igét, az Isten életét és jellemét kapja meg.

Minden mag a saját neme szerint hoz termést. Ha a megfelelő feltételek között vetjük el a magot, átörökíti saját életét a

növénybe. Ha hit által szívünkbe fogadjuk az Ige romolhatatlan magvát, olyan jellemet és életet terem, amely Isten jellemének és életének mása.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A magvető kiment vetni c. fejt.)

„Ez a második érve a buzdításra, hogy ti, mivel új embereké lettek és Istentől újonnan születtek, Istenhez és a lelki megújuláshoz méltó életet kell élniük... Péter általánosságban ideérti mindazt, ami helyes és szent életre sarkallhat minket. Tehát arra akar megtanítani, hogy újjászületés nélkül nem vagyunk keresztyének, mert nem azért prédikáltatik az evangélium, hogy csak hallgassuk, hanem hogy mint a halhatatlan élet magja, teljesen újjáformálja szívünket. Sőt Isten igéjével szembeállítja a *romlandó magot*, hogy a hívők megértésük: le kell mondaniuk előbbi természetükről, továbbá, hogy még világosabb legyen számukra, mekkora a különbség Ádám fiai között, akik csak erre a világra született emberek, és Isten fiai között, akik újjászülettek a mennyei életre.” (Kálvin, i. m., 52. o.)

6 Végezetül hogyan állítja ismét szembe az apostol a törekeny, „jövevény” emberi életet az Úr beszédével?

- **„Mert minden test olyan, mint a fű, és az embernek minden dicsősége olyan, mint a fű virága. Megszárad a fű, és virága elhull, de az Úr beszéde megmarad örökké. Ez pedig az a beszéd, amely néktek hirdettetett.”** (1Pt 1,24–25)
- **„Szózat szól: Kiálts! és mondta: Mit kiáltsak? Minden test fű, és minden szépsége, mint a mező virága! Megszáradt a fű, elhullt a virág, ha az Úrnak szele fuvallt reá; bizony fű a nép. Megszáradt a fű, elhullt a virág, de Istenünk beszéde mindörökre megmarad!”** (Ésa 40,6–8)
- **„Minden végzése tökéletes. Meginyaghatatlanok örökké és mindvégig, hűségből és egyenességből származottak.”** (Zsolt 111,7–8)

„Becsés, létfontosságú igazságok fonódnak össze az emberek örök jólétével, mind ebben az életben, mind az örökkévalóságban, mely most tárulkozik ki előttünk. »Szenteld meg őket a te igazságoddal; a te igéd igazság.« (Jn 17,17) Isten Igéjét gyakorolnunk kell, mert az örökké élni fog, örökre megmarad. A világi nagyravágyás, világi vállalkozások, az emberek legnagyobb tervai és szándékai el fognak pusztulni, akár a fű. »Az értelmesek pedig fénylenek, mint az égnek fényessége, és akik sokakat az igazságra vezettek, miként a csillagok örökkön örökké.« (Dn 12,3)» (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, VII. köt., Lelkészek és ügyigazgatás c. fejelet.)

„Akár a sziklára épült házak építői – mondja Jézus –, olyanok lesznek, akik elfogadják szavaimat, akik jellemük és életük alapjává teszik azokat. Századokkal azelőtt írta Ésaiás próféta: »Istenünk beszéde mindörökre megmarad.« (Ésa 40,8) Péter apostol pedig évekkal a hegyi beszéd elhangzása után, Ésaiás szavait idézve, hozzáfűzte: »Ez pedig az a beszéd, amely néktek hirdettetett.« (1Pt 1,25) Isten szava az egyetlen biztos pont a világunkban, ez az egyedül szilárd alap. »Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim semmiképpen el nem múlnak.« (Mt 24,35)» (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédéről*, Bírálat helyett mutass jó példát; Nem dőlt össze, mert a kősziklára építettet c. fejelet.)

„A nemzetek keletkezéséből és bukásából – ahogyan azt a Szentírás megvilágítja mindenki előtt – meg kellene tanulniuk, hogy milyen értéktelen a csupán külső és világi dicsőség. Babilon minden hatalmával és nagyságával – amelyhez hasonlót

azóta sem látott a világ – maradandónak és állandónak látszott az emberek előtt, mégis mily gyorsan elenyészett! Elpusztult, elhullott, mint a fű virága! Így vész el minden, aminek alapja nem Isten. Csak az maradhat meg, ami összekapcsolódik az Ő szándékával, és kifejezésre juttatja jellemét. Az Ő alapelvei maradandóak egyedül a világon.” (Ellen G. White: *Nevelés/Előtted az élet*, Történelem és jövődölés c. fej.)

Az e heti adomány az irodalmi alapot támogatja.

– Hozzájárulás a Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadónál megjelentetett kiadványok és a kiadó működési költségeihez.

Felhívás az igaz életben való növekedésre

– Emlékeztetés a Krisztustól kapott küldetésre

(1PT 2,1–10)

1 Régi jellemvonásaink közül különösen melyektől kell megszabadulnunk a megszentelődés folyamatában?

- „Levetvén azért minden gonoszsgot, minden álnokságot, képmutatást, irigykedést, és minden rágalmazást...” (1Pt 2,1)
-
-
-

Vizsgáljuk meg közelebbről a felsorolt „levetni való” jellemvonásokat az eredeti görög kifejezések alapján:

- *gonoszsg* = másokkal szemben elkövetett jogsértés, hitványosság, gyávaság,
- *álnokság* = ravaszság, becsstelenség, hamisság,
- *képmutatás* = szerepjátszás, tettetés, színlelés,
- *irigykedés* = féltékenység, rosszindulat, gyűlölet,
- *rágalmazás* = gonosz, rosszindulatú beszéd, pletyka.

„Zarándoktársak vagyunk, jobb, mennyei hazát keresünk. Isten sohasem mondja utunk végén: »Jól van, te derék, hű szolgál«, ha olyan lelkületet melengetünk, amely kiszorítani, kitűrni akar másokat. Az Úr gyűlöli a rosszakaratot, gonosz-ságot, álszentességet, irigységet és rágalmazást, s akik ilyen gyümölcsöt teremnek, nem léphetnek be Isten országába. (...)

Aki a rágalmazást teszi foglalatosságává, az a mások jóléte felől aggódónak tűnhet, jó munkát végzőnek látszat, tevékenysége mégis ártalmas, az Úr értéktelennek tekinti. »Azt mondják«, suttogják itt is, ott is. Vak sugallatok által másokat is megtöltenek gyanakvással és bizalmatlansággal; nyugtalanságot, feszültséget támasztanak. Akik az »azt mondják«-okra hallgatnak, felidézik, hogy ők is észrevettek valamit testvérükben, ami helytelen lehetett, s nagyra fűjják azt, ami cseppet sem jelentős. A látszólag ártatlan szavak hallgatóik gondolataiba hosszú, erős gyökeret eresztenek, s kimondhatatlan kárt tesznek. Elhintik a keserűség gyökerét (Zsid 12,15); gonosz sugallatok fekélyesednek el az emberi szívekben, s a mag kikel, hogy bő termést teremjen.

Az ilyenfajta gonosz munkát a minden igaz cselekedet ellensége indítja el. Aki állítólag Krisztusért fáradozik, azt megkísérti, hogy mások gondolataiba fürkészen s kikérje véleményüket a hallott szavakról. Ezúton sok szívbe ültet gyanakvást és irigykedést. Ha akik ezt végzik, láthatnák, mint tekintti ezt az egek Ura, ha egyetlen napra nyomon tudnák követni tevékenységeik útját, s látnák a megrontás végzetes következményeit, bizony bűnbánatot tartanának.

Jót tenni mindenkivel, hűségesen eleget tenni családi kötelezettségeinknek, időnket, életünket a Krisztus életével való összevetésre szentelnünk, szerény, megszentelt gondolkodásért könyörögnünk – az Úr ezt várja tőlünk. A mennyei angyalok nem működnek együtt azzal az emberrel, aki a széthúzás és viszály magjait hinti, hanem gonosz angyalok kísérik útján.” (Ellen G. White: „A Te Igéd igazság”, 224. o.)

2 Hogyan növekedhetünk lelkiekben, keresztény tapasztalatainkban?

- **„Mint most született csecsemők, a tiszta, hamisítatlan tej után vágyakoztatok, hogy azon növekedjete, mivelhogy ízleltétek, hogy jóságos az Úr.” (1Pt 2,2–3)**
-
-

A keresztény ember nem szabhatja meggyőződését másokéhoz, egyházához, de még a saját hitéhez, tapasztalataihoz sem. Amint a csecsemőnek egyedüli tápláléka az anyatej, a keresztényeknek is „a jóságos Úr”-tól kell közvetlenül „beszerezniük” lelki edelüket ahhoz, hogy növekedjenek.

„A Biblia születésnek nevezi szívünknek azt a megváltozását, amely által Isten gyermekeivé válunk. Más hasonlat szerint olyan ez, mint amikor a gazda által elvetett jó mag kicsirázik. Újszülöttekhez is hasonlítja a Szentírás azokat, akik újonnan térnek meg Krisztushoz, akiknek érett emberré kell felnövekedniük Krisztus Jézusban (1Pt 2,2; Efész 4,13.15), avagy gyümölcsöt kell teremniük, mint a jó magból kifejlődő növénynek. Amint Ésaías próféta írja: »igazság fáinak neveztesse, az Úr plántálásának, az Ő dicsőségére« (Ésa 61,3). Arra szolgálnak ezek a mindennapi életből vett szemléltetések, hogy jobban megértessék velünk a lelki élet titokzatos igazságait. (...) A növekedésnek ugyanaz a törvénye, mint a születésnek. Isten által lesz a bimbóból virág, a virágból gyümölcs. Az Ő hatalma által lesz a magból »először fű, azután kalász, azután teljes búza a kalászban« (Mk 4,28). Jézus a mezők liliomaihoz küld minket, biztat, hogy »tekintsük meg, mi módon növekednek« (Lk 12,27). A növények és a virágok nem a tulajdon fáradozásuk, aggodalmaskodásuk vagy erőfeszítésük eredményeként növekednek,

hanem azáltal, hogy elfogadják azt, amiről Isten gondoskodott számukra. A gyermek sem növesztheti nagyobbra a termetét aggodalmaskodással vagy bármilyen erőfeszítéssel. Ugyanígy nem biztosíthatod magadnak sem aggodalmaskodással, sem a saját erőfeszítéseiddel a lelki növekedést. A növények is, a gyermekek is azáltal növekednek, hogy befogadják a környezetük-ből mindazt, ami az életüket szolgálja: a levegőt, a napfényt és a táplálékot. Amit a természet ajándékai jelentenek növénynek, állatnak, embernek, ugyanazt jelenti Krisztus azoknak, akik bíznak Őbenne. Örök világosság Ő, »Nap és pajzs« az övéi számára (Ésa 60,19; Zsolt 84,12). Az ígélet úgy szól, hogy olyan lesz Ő Izráelnek, »mint a harmat«, »úgy jön le hozzánk, mint az eső és a zápor a rétre« (Hós 14,6; Zsolt 72,6). Ő az »élő víz« és az Isten adta »kenyér... amely a mennyből száll alá és életet ad a világnak« (Jn 4,10; 6,33).” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Növekedés a Krisztus „teljességéig” c. fejj.)

„Igaz, hogy ma mélyebb ismeretekkel rendelkezünk, mint korábban, de ennél is több az, amit még nem ismerünk. Úgy kellene forgatnunk a Szentírást, mint az élő Isten hozzánk intézett beszédét. Mindennél többre kellene becsülnünk. Ha Isten Igéje foglalja el az első helyet az életünkben, akkor valóságos lelki növekedést tapasztalunk majd.” (Ellen G. White: *1888-as anyagok*, IV. köt., 1650–1651. o.)

3 Mit kívánt Péter hangsúlyozni a jól ismert *kőszikla* és *ház* hasonlatokkal? Jézus melyik nevezetes példázatát idézi fel a *járván* kifejezés? Mit jelent a meg nem szégyenülés Krisztusban?

- **„Akihez járván, mint élő, az emberektől ugyan megvetett, de Istennél választott, becses kőhöz, ti magatok is mint élő kövek épüljete fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokkal áldozatok, amelyek kedvesek Istennek a Jézus**

Krisztus által. Azért van meg az Írásban: Íme, szegletkövet tesztek Sionban, amely kiválasztott, becses; és aki hisz abban, meg nem szégyenül." (1Pt 2,4–6)

- **„Sohasem olvastátok-e az Írásokban: Amely követ az építők megvetettek, az lett a szegletnek feje, az Úrtól lett ez, és csodálatos a mi szemünk előtt... Aki e köre esik, szétzúzatik; aki-re pedig ez esik reá, szétmorzsolja." (Mt 21,42–44)**
-
-
-

Az ókori ház legalapvetőbb eleme a *szegletkő* (sarokkő) volt, melyet abban a szegletben helyeztek el, ahová a legnagyobb súly esett. Ezt a hétköznapi példát használja fel az apostol, hogy rámutasson: életünk alapja csak akkor biztos, ha az Isten által adott becses kőhöz csatlakozik minden egyes eleme. Jézus Krisztus mindig élő példánk. Valamennyiünknek Őt kell személyesen megismernünk, és felnőttkori döntés a keresztség által egyházába lépni, mindig ügyelve azonban arra, hogy miként Jézus élő, a Vele való kapcsolatunk is mindig élő és „lelki áldozatokkal áldozó” kell hogy legyen. Az élő Krisztust, a Biblia Krisztusát máig megveti a világ. Nem hivatkoznak rá, nem teszik nagyvá nevét és küldetését. A hozzá csatlakozók is számolhatnak ezzel a sorssal, mégse szégyenülnek meg. A legnagyobb dolog ebben az életben: Krisztust megütkezés nélkül követni; mint „kiválasztott, becses” kősziklára építeni a házat – önmagunk életét és közösségeinkét is.

„A hívőknek Krisztus az erős alap. Ezek azok, akik a Sziklára esnek, és szétzúzódnak. Ők képviselik a Krisztusba vetett hitet és alárendelődést. A Sziklára esni és szétzúzatni annyi, mint feladni önigazultságunkat, s egy gyermek alázatával járulni Krisztushoz, vétkeinket megbánva, úgy, hogy hiszünk megbocsátó

szeretetében. Ugyancsak hit és engedelmesség által épülünk fel Krisztuson, mint fundamentumunkon. Erre az élő kőre zsidók és pogányok egyaránt építhetnek. Ez az egyetlen alap, amelyre biztosan építhetünk. Mindenki számára elég széles, elég erős, hogy elhordozza az egész világ súlyát, terhét. A Krisztussal, az élő Kővel fenntartott kapcsolat által mindenki élő kővé válik, aki erre az alapra épít. Sokakat saját erőfeszítéseik faragnak, fényeznek, szépítenek, mégsem lehetnek »élő kövek«, mert nincsenek összekötésben Krisztussal. E nélkül a kapcsolat nélküli senki sem tartatik meg. Ha Krisztus élete nincsen bennünk, nem állhatunk meg a kísértés viharában. Örök biztonságunk attól függ, hogy erős alapra építkezünk-e. Ma tömegek építenek meg nem próbált alapra. Ha ömlik az eső, tombol a vihar, eljön az ár, házuk összeomlik, mert nem az örök Sziklára, a fő szegletkőre, Krisztus Jézusra alapozták.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, A templom ismételt megtisztítása c. fejelet)

4 Miért lett Jézus sokak számára „megütközés kövévé és botránkozás sziklájává”?

- „Tisztesség azért néktek, akik hisztek; az engedetleneknek pedig: a kő, amelyet az építők megvetettek, az lett a szegletnek fejevé és megütközésnek kövévé s botránkozásnak sziklájává. Akik engedetlenek lévén, megütköznek az igében, amire rendeltettek is.” (1Pt 2,7–8)
- „A seregek Urát: Őt szenteljétek meg, Őt féljétek, és Őt rettegjétek! És Ő néktek szenthely lesz; de megütközés köve és botránkozás sziklája Izrael két házának, s tör és háló Jeruzsálem lakosainak. Megütköznek köztük sokan, s elesnek és öszetöretnek; törbe esnek és megfogatnak!” (Ésa 8,13–15)

„Megütkezés kövévé – nincs a kettő között középút: vagy felépülünk rajta, vagy beleütkezünk.

Beleütkeznek az igébe – itt azt jelzi, hogy miképpen lesz Krisztus botránykövé: ti úgy, hogy az emberek makacsul szembeszállnak Isten igéjével. Ezt tették a zsidók, akik ugyan azt vallották, hogy tárt karokkal várják a Messiást, de amikor Isten felajánlotta nekik őt, dühödten visszautasították... Tehát Péter azt fejezi ki, hogy akik nem fogadják el Krisztust úgy, amint evangéliumában megmutatkozik, azok Isten ellenségei, és Ígéjével szállnak szembe; továbbá hogy Krisztus senkinek sincs vesztére, csak azoknak, akik elvakult rosszindulattal és makacs indulattal támadnak Isten igéjére... Mert miután fundamentumul adatott nekünk, megeshet, hogy botránkozás sziklája lesz. Egyszóval, Krisztus sajátos tiszte az, hogy alkalmassá tegyen minket arra, hogy Isten lelki templomává legyünk; viszont az emberek hibája, ha beleütkeznek, mert a hitetlenség sodorja az embereket az Isten elleni harcba.” (Kálvin János: *A katolikus levelek magyarázata. Péter első levele*, Kálvin Kiadó, Budapest, 2013, 65–66. o.)

5 Hogyan tükröződik Péter levelében, hogy Isten országa földi képviseletében váltás következett be? Milyen feladatra választott ki Isten egy „szent nemzetet?”

- **„Ti pedig választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket.”** (1Pt 2,9)
- **„Most azért, ha figyelmesen hallgattok szavamra és megtartjátok az én szövetségemet, úgy ti lesztek nekem valamennyi nép közt az enyéim; mert enyém az egész föld. Lesztek ti nekem papok birodalma és szent nép.”** (2Móz 19,5–6)

Az előre kijelentett időben Izráeltól, mint nemzettől Isten véglegesen visszavonta szent megbízatásukat, felbontotta velük kötött szövetségét, érvénytelenítette az ígéreteket (Dn 9,24/a; Mt 21,43). Ezt azonban csak mintegy másfél évezredes történelem, Krisztus elvetése és a Szentlélek általi bűnbánatra hívás visszautasítása után tette. A zsidó néptől elvett küldetést és ígéreteket a keresztény egyház kapta meg. Láthatjuk, hogy Péter apostol szinte szó szerint idézi az Izráel megbízatását jelentő ígéretet, de már a keresztény közösségeknek címezve.

„Az egyház Isten elrendelt eszköze, emberek megmentésére. Szolgálatra hívta el, és azzal bízta meg, hogy hirdesse az evangéliumot a világnak. Isten terve már kezdettől fogva az volt, hogy egyháza az Ő tökéletességét és erejét tükrözze a világ előtt. A gyülekezet tagjait Isten a sötétségből hívta ki csodálatos világosságára, hogy hirdessék nagy dicsőségét. Az egyház a letéteményese Krisztus kegyelmi kincseinek; végül pedig kinyilatkoztatja a »mennyei fejedelemségek és hatalmasságok előtt« (Efész 3,10) Isten felmérhetetlen szeretetét.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Isten célja egyházával c. feje.)

A megszabadított gadarai megszállottakkal kapcsolatban írja Ellen White a következőket:

„Ezek az emberek csak néhány percig részesülhettek abban a kiváltságban, hogy hallhatták Krisztus tanítását. Egyetlen Jézus ajkáról elhangzó beszéd sem jutott fülükbe. Nem tudták úgy tanítani az embereket, ahogyan a tanítványok, akik nap mint nap Krisztussal voltak. Személyükben hordozták azonban annak bizonyosságát, hogy Jézus a Messiás. El tudták mondani azt, amit megismertek, maguk láttak, hallottak Krisztus erejéből. Ezt mindenki megteheti, akinek szívét érintette Isten kegyelme... Krisztus tanúbizonyoságaiként el kell mondanunk, amit mi magunk láttunk, hallottunk, éreztünk... elmondhat-

juk, miként tettük próbára ígértét és hogyan találtuk azt igaznak. Bizonyoságot tehetünk, hogy megismertük Krisztus kegyelmét. Ez az a bizonyágtétel, amelyre Urunk hív, s amelynek hiányában a világ elvész... Olyan lelkek, akik Sátán eszközeivé alacsonyodtak, Krisztus ereje által az igazság küldötteivé alakulnak át, és Isten Fia elküldi őket, hogy elmondják, milyen nagy dolgot cselekedett velük az Úr, és mint könyörült rajtuk (Mk 5,19).” (Jézus *élete*, Hallgass és némulj el c. fejj.)

6 Miért van oka öröme egy igazi keresztény közösségnek és egyháznak?

- „Akik hajdan nem nép voltatok, most pedig Isten népe vagytok; akik nem kegyelmezettek voltatok, most pedig kegyelmezettek vagytok.” (1Pt 2,10)
- „Bevetem őt magamnak a földbe, és megkegyelmezek Ló-Rukhámának, és azt mondom Ló-Amminak: Én népem vagy te; ő pedig ezt mondja: Én Istenem!” (Hós 2,22)
- „El is hívott minket nemcsak a zsidók, hanem a pogányok közül is, amint Hóseásnál is mondja: Hívom a nem én népemet én népemnek, és a nem szerettet szeretettnek. Lesz, hogy azon a helyen, ahol ez mondatott nekik: Ti nem vagytok az én népem, ott az élő Isten fiainak fognak hívatni.” (Rm 9,25–26)

.....

.....

.....

Kegyelmet, bűnbocsánatot nyerni, Isten népéhez tartozni hatalmas kiváltság és felelősség. Isten népe az elnyert kegyelem folytonos tudatában és alázatában kell hogy éljen. Csak így haladhat előre, arathat győzelmeket és teljesedhet be öröme.

„Krisztus nem ismer semmilyen faji, nemzeti vagy rangbeli sajátosságot, amely feltétele volna annak, hogy valaki az Ő országának tagjává válhasson. A Jézus királyságába való felvétel nem a gazdagság vagy valamilyen nagyszerű örökség függvénye. Ennek az országnak azok az alattvalói, akik a Szentlélektől születtek. Krisztus a lelki sajátosságokat tartja szem előtt. Az Ő országa nem e világból való. Alattvalói az isteni természet részesei, akik »megmenekültek a romlottságtól, amely kívánság által van e világban« (2Pt 1,4). Ezt Isten kegyelme tette lehetővé számukra.

Megváltónk nem gondolja, hogy gyermekei alkalmasak volnának az Ő országára, ezért alkalmassá teszi őket isteni hatalma által. Lelki életre támasztja fel azokat, akik eddig holtak voltak a bűnben és a törvénszegésben. Az Istentől szent célokra kapott képességeik finomodnak, megtisztulnak és nemessé válnak. Krisztus vezetésével az isteni hasonlóság szerint formálják jellemüket.

Jézus Krisztus láthatatlan hatalommal vonja magához követőit. Ő, az élet világossága, betölti gyermekeit saját Lelkével. A lelki légkörbe vonva felismerik, hogy addig Sátán kísértéseinek játékaik voltak, az ő uralma alatt álltak, de most letörlik magukról a testi vágyak igáját, és eltaszítják maguktól a bűn szolgaságát. Vezetőt váltottak, és immár a Jézus ajkáról elhangzó útmutatást követik.

Ahogyan a szolga mesterére tekint, a Krisztus szeretetének köteleivel vont emberek is úgy néznek szüntelenül hitük szerzőjére és bevégezőjére. Jézusra tekintve és rendelkezéseinek engedelmeskedve növekednek Isten és az általa elküldött Megváltó ismeretében. Jellemük így változik el fokról fokra az Ő hasonlóságára, mignem olyannyira elkülönülnek a világtól, hogy ez mondható el róluk: »Ti pedig választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott el titeket,

akik hajdan nem nép voltatok, most pedig Isten népe vagytok, akik nem kegyelmezettek voltatok, most pedig kegyelmezettek vagytok.« (1Pt 2,9–10)” (Ellen G. White: *Isten csodálatos kegyelme*, február 13.)

*Az e heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.
– Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola
működési költségeihez.*

Hogyan viszonyuljanak a Krisztus-követők nem hívő környezetükhöz?

(1PT 2,11–25)

1 Mitől tartózkodjunk az apostol felhívása szerint? Miért fontos, hogy állampolgárként is mintaszerű életet éljünk?

- „Szeretteim, kérek titeket mint jövevényeket és idegeneket, tartóztassátok meg magatokat a testi kívánságoktól, amelyek a Lélek ellen vitézkednek. Magatokat a pogányok közt jól viselvén, hogy amiben rágalmaznak titeket mint gonosztevőket, a jó cselekedetekből, ha látják azokat, dicsőítsék Istent a meglátogatás napján.” (1Pt 2,11–12)

.....

.....

.....

.....

Péter apostol a megszentelődés útjának felvázolása után először a gyülekezet és az egyetemes papság isteni rendeltetéséről beszélt. A mostani szakaszban a keresztényeknek az államhatalom

iránti magatartását mutatja be. Mint akkor, sokan ma sem tartják lényegesnek, hogyan viszonyuljanak a felettesekhez, munkaadókhoz és állami tisztségviselőkhöz. Gyakran érvelnek úgy, hogy életünk mellékes körülményeiről van szó, ne is foglalkozzunk sokat az éppen fennálló államrenddel. Az apostolok – Péteren kívül főleg Pál, a Római levélben – egészen másképp álltak hozzá ehhez a kérdéshez.

Péter felszólításában a „testi kívánságok” alatt nem pusztán étvágy, nemi vágy értendő, hanem irigység, becsvágy, viszálykodás stb. is, mert itt nyilvánvalóan az önzés törvényétől áthatott emberi természetről van szó. A *testi* kifejezést ebben az értelemben használja Pál apostol is: „Én sem szólhattam nektek, atyámfiak, mint lelkieknek, hanem mint testieknek, mint a Krisztusban kisdedeknek... Mert még testiek vagytok; mert amikor irigykedés, versengés és visszavonás van köztetek, vajon nem testiek vagytok-e, és nem ember szerint jártok-e? Mert amikor az egyik ezt mondja: Én Pálé vagyok; a másik meg: Én Apollósé; nem testiek vagytok-e?” (1Kor 3,1.3–4)

Jól láthatjuk, hogy a testi ember nem érzi ember, akinek a testi kívánságai mindenekfelett valók. A „testiek vagytok” kifejezés váltófogalma: „ember szerint jártok”. Tehát az önző, uralkodni vágyó természetről, a maga igazát kereső emberi magatartásról van szó, ami valamilyen mértékben mindenkire jellemző, aki még újonnan nem született, és nem jár Krisztussal a Lélek által.

Világi környezetünkben gyakran lehetünk kitéve megszólásnak, durva és felületes bírálatnak, de még „rágalmazásnak” is. Ha ilyen helyzetekben is megőrizzük az „egyetemes papsághoz” (1Pt 2,9) méltó hitünket, akkor, ha nem is rögtön, de valamikor eredménye lehet példászerű magatartásunknak – az emberek „dicsőítik Istent a meglátogatás napján”.

Milyen jó lenne, ha ezzel a tudattal kezdenénk napjainkat, és mindig így élnénk! Mint az Ige munkásai és magvetői, akik ha sokszor „könnyhullatással vetnek is, vigadozással aratnak majd” (Zsolt 126,5).

2 Mit jelent a társadalmi életben a keresztény engedelmesség és a valódi szabadság?

- „Engedelmeskedjete azért minden emberi rendelkezésnek az Úrért: akár királynak mint feljebbvalónak, akár helytartóknak mint akiket ő küld a gonosztevők megbüntetésére, a jól cselekvőknek pedig dicsérésére. Mert úgy van az Isten akarat, hogy jót cselekedvén, elnémissátok a balgatag emberek tudatlanságát; mint szabadok, és nem mint akiknél a szabadság a gonoszság palástja, hanem mint Istennek szolgálói.” (1Pt 2,13–16)
-
-
-

A középkorban ezekre a kijelentésekre hivatkozva próbálták a hűbéri társadalom iránti teljes és feltétlen engedelmességre kényszeríteni az embereket. Később, a kapitalizmus idején is gyakran idézett maradt egyes egyházak részéről a fenti igeszakasz.

A 13. versben található szavak – „*az Úrért*” – azonban világosan jelzik, hogy az engedelmesség azokon a területeken kell hogy érvényesüljön, melyeket az Úr határozott meg az államhatalom számára. A közrend, közbiztonság, munkaadás, adózás, vám stb. kérdéseiben vannak az államhatalomnak feladatai. Ezekben támogatnunk kell: ez „a császáré” (Mt 22,21). Isten ezért alapította az államot (1Móz 9,6).

Kétféle szabadság van ugyanis: az egyik – sajnos gyakrabban látható – magatartás a függetlenséget akarja elvenni mindentől és mindenkitől, s ez előbb-utóbb oda fog vezetni, hogy az ilyenfajta szabadság „a gonoszság palástja” lesz. A keresztény ember másfajta szabadságra vágyakozik: „*Minden szabad nekem, de nem minden használ; minden szabad nekem, de nem minden épít. Senki ne keresse, ami az övé, hanem ki-ki azt, ami a másé.*” (1Kor 10,23–24)

Az igazi szabadság a jóban való megmaradás folyton megújított, választott magatartása.

„Mérlegeljük gondosan a kimondott vagy leírt szavakat, elkerülve mindent, ami azt a látszatot keltené, hogy szembe szállunk a törvénnyel és a fennálló renddel! Ne tegyünk és ne mondjunk semmi olyat, ami fölöslegesen elzárhatja előtünk az utat! Járjunk Krisztus nevében, és képviseljük a ránk bízott igazságokat!

Ha azonban emberek megtiltanák e munkánkat, mondjuk azt, amit az apostolok: »Vajon igaz dolog-e Isten előtt rátok hallgatnunk inkább, hogynem Istenre, ítéljétek meg! Mert nem tehetjük, hogy amiket láttunk és hallottunk, azokat ne szóljuk.«” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, A templom kapujában c. fejj.)

3 Hogyan erősíti meg az apostol fenti tanítását félreérthetetlenül? Milyen kapcsolat van a felszólítások között?

- **„Mindenkit tiszteljétek, az atyafiúságot szeressétek, Istent féljétek, a királyt tiszteljétek!” (1Pt 2,17)**

.....

.....

.....

Milyen rövid, de hatalmas életem: „Mindenkit tiszteljétek!” Nem keresztény dolog „válogatni” az emberek között! Jézus mindenkiért meghalt, és Isten azt akarja, hogy „minden ember üdvözljön” (1Tim 2,4). A feljebbvalók is beletartoznak az emberek sorába. Ezért végződik így a felszólítás: „a királyt (= az ország vezetőit) tiszteljétek!”

„Isten odaajándékozta Fiát a megváltásunkért. Ezzel bebizonyította, hogy minden embert értékesnek tart. Nem engedélyezi, hogy megvetően szóljunk másokról. A körülöttünk levőkben hibákat és gyöngeségeket fogunk észrevenni, Isten mégis tulajdonának tekint minden lelket, mivel Ő teremtette mindnyájukat (...), ezért még a legzüllöttebb emberrel is tisztelettel kell bánunk. Isten felelősnek tart minket akár egyetlen megvető szóért is, melyet olyan lélek ellen ejtünk ki, akiért Jézus Krisztus az életét adta.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, A törvény szelleme, „Aki haragszik az ő atyjafiára, méltó az ítéletre c. fej.)

„Mindenkire tekintettel kell lenni, mert – amennyire tőlünk telik – a békét és a barátságot mindenki iránt ápolnunk kell, az egyetértéssel pedig semmi sem ellenkezik jobban, mint a megvetés. Amit *a testvérszeretetről* mond (...), arról a különleges szeretetről szól, amelyet hittestvéreink iránt kell gyakorolnunk, hiszen velük szorosabb kötelék fűz egybe. Péter tehát nem akarja szó nélkül hagyni e fokozatokat, ám figyelmeztet, hogy bármennyi előnyt is élvezzenek testvéreink, ez nem lehet akadálya annak, hogy szeretetünk az egész emberi nemzetre kiterjedjen. (...) *Az Istent féljétek* azt akarja kifejezni, hogy a királyok iránti tisztelet istenfélelemből és emberszeretetből ered, és azért van összekötve ezekkel, mintha ezt mondaná: aki Istent féli, testvéreit szereti és az egész emberiséget illő érzésekkel öleli át, az a királyoknak is meg fogja adni a tiszteletet.” (Kálvin János: *A katolikus levelek magyarázata. Péter első levele*, Kálvin Kiadó, Budapest, 2013, 75–76. o.)

4 Miért kér Isten engedelmisséget a „szívtelen” urak beosztottjaitól is? Mikor van értéke a tűrésnek és szenvedésnek?

- **„A cselédek teljes félelemmel engedelmeskedjenek az uraknak; nem csak a jóknak és kíméleteseknek, de a szívteleneknek is. Mert az kedves dolog, ha valaki Istenről való meggyőződésért**

tűr keserűségeket, méltatlanul szenvedvén. Mert micsoda dicsőség az, ha vétkezve és arcul veretve túrtök? De ha jót cselekedve és mégis szenvedve túrtök, ez kedves dolog Istennél. Mert arra hívatatok el..." (1Pt 2,18–21)

Első hallásra meghökkentő bibliai tanács. Az úr-szolga viszony a történelemben sohasem szűnik meg. Mindig lesznek „urak”, és mások „szolgák”. A keresztény azonban tudja, hogy a bűn világában ez megváltoztathatatlan, és szívesen engedelmeskedik „az Úrért”, miután látta, hogy Isten mindenkinél szolgálóbb formát vett föl Krisztusban (Fil 2,7). A keresztény a szolgaságban királyi létformát talál, még akkor is, ha Istennek szolgálni összehasonlíthatatlanul más, mint embereknek. Azonban az utóbbiak iránti szolgaság áldássá változhat, ha benne feladatot lát meg az ember. *Másodszor*: a keserűségek szelíd eltűrése mások számára – beleértve az urakat is – hatalmas bizonyágtétel. *S harmadszor*: a mi jellemünk fejlődik a legerősebben és tartósabban, ha ezeknek a tanításoknak a szellemében élünk.

Ha a saját hibáink és bűneink következményeit kell elviselnünk, „méltán szenvedünk” (Lk 23,41). Ennek is van bizonyos jellemformáló hatása, de az bizonyos, hogy nem „dicsőség”. A „méltatlan szenvedés”, az „Istenről való meggyőződésért eltűrt keserűség” viszont „kedves dolog Istennél”.

Érdekes kifejezés a „kedves dolog”, mely azt jelenti, hogy Isten a legnagyobbra értékeli a bűn világában az igazságért szenvedő emberek életét. Jézus „boldogmondásainak” is ez a csúcsa: „*Boldogok, akik háborúságot szenvednek az igazságért: mert övék a mennyeknek országa. Boldogok vagytok, ha szidalmaznak és háborgatnak titeket, és minden gonosz hazugságot mondanak ellene-*

tek énérettem. Örüljetek és örvendeztetek, mert a ti jutalmatok bőséges a mennyekben: mert így háborgatták a prófétákat is, akik előttetek voltak.” (Mt 5,10–12)

Mert arra hívattatok el... – Péter ezzel nyomatékosítja, hogy egy keresztény ember nem visszariad a méltatlan szenvedésektől, hanem „megáll” bennük. *Elhívásunk* arra szól, hogy „az elvetemedt” világban (Fil 2,15), annak minden körülménye között bizonyoságot tegyünk a szeretet igazságáról és hatalmáról. A hívő ember célja ugyanaz kell hogy legyen, ami Krisztusé volt: Isten szeretetének bemutatása embertársainknak.

5 Hogyan legyen Jézus legfőbb példaképünk a méltatlan szenvedésben? Mit nem tett Ő, s mit cselekedett? Mit értsünk azon, hogy „az Ő sebeivel gyógyulunk meg”?

■ „Hiszen Krisztus is szenvedett értetetek, néktek példát hagyván, hogy az ő nyomdokait kövessétek. Aki bűnt nem cselekedett, sem a szájában álnokság nem találtatott. Aki szidalmaztatván, viszont nem szidalmazott, szenvedvén nem fenyegetőzött; hanem hagyta az igazságosan ítélőre. Aki a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy a bűnöknek meghalván, az igazságnak éljünk, akinek sebeivel gyógyultatok meg.” (1Pt 2,21–24)

.....
.....
.....

Jézus ítéltetett volna azon nyomban, tévedhetetlenül. Mégsem tette. A mi életünk sokszor tele van gyors, felszínes, kellően meg nem alapozott ítélettel. Mennyivel inkább azt kellene gyakorolnunk, amire Jézus példát adott! Hányszor kellene „zavárt tennünk

nyelvünkre” (Zsolt 141,3)! Nekünk is szokásunkká lehetne az „Istenre hagyás” magatartása! Isten igazságosan ítél meg mindent, nem pedig az egyik vagy a másik fél gyakran nagyon is sajátos, emberi szemszögéből.

„*Bűneinket maga vitte fel testében a fára.* [Erre] kell hagyatkoznod teljes bátorsággal, és annál inkább, minél erősebben gyötör a lelkiismereted. Mert ha nem ezt teszed, hanem a magad bűnbánatában (...) keresed lelkiismereted megnyugtatót, akkor sohasem találsz békességre, és végül mégis kétségbe kell esned. Mert ha bűneinket nem vetjük Krisztusra, hanem eltűrjük, hogy szívünkben maradjanak és lelkiismeretünkben szóhoz jussanak, akkor sohasem szabadulunk meg tőlük...” (Luther Márton: *Krisztus szent szenvedésének szemléléséről [1519]*, in *Luther válogatott művei*, 6. köt., *Prédikációk*, Bp., Luther Kiadó, 2015, 89. o.)

„Ésa 53,5 második részében [*Péter apostol innen idéz a 24. versben*] a helyettes áldozat eszméjének tömör megfogalmazását találjuk. Nem lehet tökéletesebben meghatározni a helyettes áldozat lényegét, mibenlétét: *»Békességünk büntetése rajta van, az Ő sebeivel gyógyultunk meg.«* (Károlyi szó szerint fordítja a héber szöveget.) Micsoda helycsere! Övé a büntetés, miénk a békesség. Miénk a gyógyulás, Övé a sebek. Az a békesség, amelyet mi, bűnös emberek az Úr Szolgájának helyettes áldozata által elnyerhetünk, mindekelőtt az igazságos és büngyűlő Isten békekötése velünk. Továbbá az ember lelkében is helyreáll a békeszövetség Istennel. A bűn elvakultsága következtében ugyanis az ember gyanakvással, lázadással telik meg Isten iránt. A helyettes áldozat azonban megszégyeníti és tökéletesen eloszlatja ezeket a téveszméket és ellenérzéseket. Az a meghatározás, hogy *»sebeivel gyógyultunk meg«*, arra utal, hogy a helyettes áldozat által nem csupán bűnbocsánatot nyer az ember, vagyis nemcsak a bűn zsoldját jelentő halálos ítélet hárul el a feje fölül, hanem bűnbetegségéből is kigyógyul: megtisztul, kicserélődik a szíve, egészségessé lesz a gondolkodásmódja.” (Vankó Zsuzsa: Az „Úr szolgájának” szenvedése és megdicsőülése – Ésa 52,13–53,12 írásmagyarázata, *Sola Scriptura*, 2006/1., 10. o.)

6 Mire emlékeztet Péter apostol a gondolatmenet lezárása-ként, még mindig Ésaías könyve 53. fejezetének messiási prófécijából idézve?

- „Olyanok voltatok, mint tévelygő juhok, de most megtértetek lelketek pásztorához és felvigyázójához.” (1Pt 2,25)
 - „Senkit ne szidalmazzanak, ne veszekedjenek, gyöngédek legyenek, teljes szelidséget tanúsítván minden ember iránt. Mert régen mi is esztelenek, engedetlenek, tévelygők, különböző kívánságoknak és gyönyöröknek szolgálói, gonoszságban és irigységben élők, gyűlölségesek, egymást gyűlölők voltunk.” (Tit 3,2–3)
-
-
-

Péter apostol kimondott céljai közé tartozott, hogy „emlékeztetés által ébresztgessen” (2Pt 1,13). Egyszerű szavakkal hozta olvasói tudomására, milyen tévelygő, elveszett életből tértek a „pásztorhoz és felvigyázóhoz”. Mennyire szükségünk van nekünk is erre az emlékeztetésre, hogy sohase bízzuk el magunkat és mindig híven kövessük Mesterünket!

„Ésa 53,6 megint csak a bűnáthárítás eszméjét juttatja kifejezésre, újabb képpel: *»Mindnyájan mint juhok eltévelyedtünk, ki-ki a maga útjára tért, de az Úr mindnyájunk vétékét Őreá vetette.«* Jellegzetessége ennek a messiási próféciónak, hogy sokféleképpen, több oldalról megvilágítva, ismét és ismét megfogalmazva élénk tárja a helyettes áldozat eszméjét, hangsúlyozza annak valóságát. A Biblia-versben kétszer is előforduló *mindnyájan* szó a bűn egyetemességét, és – ezzel együtt, ennek megfelelően – a megváltás egyetemességét emeli ki. Benne van ebben a kijelentésben az is, hogy az Istentől való elfordulás, tehát a teremtménynek az a magatartása,

hogy a saját útjára tér – megvetve, elutasítva Isten tanácsát, szeretetét és közösségét –, önmagában bűn. Ez a hitetlenség és hálátlanság főbűn, amint ezt Luther Márton, illetve a lutheri reformáció képviselői különösen hangsúlyozták... Ezt a messiási jövendölést idézte Jézus, amikor elveszett, eltévelyedett juhhoz hasonlította a bűnös embert (Lk 15,1–7). Eltévelyedésünk vétke azonban a Megváltóra, az Úr szolgájára, Isten Bárányára vettetik – az Atya akaratából és a Fiú önkéntes áldozatvállalásával.” (Vankó Zsuzsa, i. m.)

*Az e heti adomány az Eleki Vendégház munkáját támogatja.
– Hozzájárulás a vendégházban folyó egészségügyi-lelki
missziómunka költségeihez.*

Tanácsok a keresztény feleségeknek, férjeknek és az egész keresztény közösségnek

(1PT 3,1–12)

1 Hogyan kapcsolódik az apostol az előzőekben kifejtett gondolataihoz, és mi a helyes értelmezése az újabb felszólításnak?

- „Hasonlóképpen az asszonyok engedelmeskedjenek a férjüknek...” (1Pt 3,1)
- „Engedelmeskedjetez azért minden emberi rendelésnek az Úrért: akár királynak mint fejebbvalónak... A cselédek teljes félelemmel engedelmeskedjenek az uraknak, nem csak a jóknak és kíméleteseknek, de a szívteleneknek is.” (1Pt 2,13–18)

.....

.....

.....

Az apostol a „beosztottak” (2,18) után a keresztény asszonyok és férjek életével foglalkozik. A gyülekezet után a család kérdéseire tér át. Ez a rövid, de igen tartalmas szakasz a házasságban élő Pé-

ter (vö. Mt 8,14; 1Kor 9,5) személyesen is átértett felszólítása: családaitokban legyetek keresztények! Értelmes életet élve innen sugározzátok ki az evangéliumot! Adjatok példát a környezeteteknek boldog családi életetekkel!

„Akik azt hangoztatják, hogy a férj bibliai rendelésként »úr és parancsoló a házasságban«, nem tudják, mit beszélnek. Isten mint a bűn átkos következményéről szolt arról, hogy a férj »uralkodik« felesége felett. Ez az állapot nem Isten akara- ta vagy rendelése, hanem a bűn rontása. 1Kor 11,3 és Eféz 5,23–24 világosan megmutatja, milyen értelemben feje a férj a feleségnek a házasságban.

Az Atya és a Fiú, valamint Krisztus és az egyház viszonya a minta ahhoz, miképpen fej a férfi a családban, és milyen ér- telemben legyen engedelmes iránta a feleség. Az Atya – noha a fő a Szentháromságon belül – »szereti a Fiút, és mindent megmutat neki, amelyeket Ő maga cselekszik« (Jn 5,20), és a Fiú »egyenlő« Ővele (Fil 2,6), noha a feladata nem a vezetés, hanem a megvalósítás.

Krisztus szövetségestársaként kezeli az egyházat, és szerete- tével szüntelenül azért fáradozik, hogy a fejlődés legmaga- sabb fokára emelje. Csakis ilyen értelemben és minta szerint feje a férj a feleségnek.

Sok férj visszaél e szavakkal: »Ti asszonyok, engedelmes- kedjetek!« Ha azonban továbbolvassuk e figyelmeztetést, ak- kor látjuk, hogy így végződik: »mint illik az Úrban.«” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, Kölcsönös kötelezettségek c. feje.)

Isten eredetileg a nemes értelemben vett vezetés – a tervezés, irá- nyítás és kezdeményezés – feladatát szánta a férfinak a házasság- ban. A nők számára – alapvető fizikai, pszichikai adottságuk foly- tán – megfelelő az a szerep, hogy ebben egyenlő társaként ugyan, de csak osztozzanak, hogy férjükre mint a fizikailag és idegzetileg erő- sebb félre bizalommal támaszkodjanak. Nekik más – szintén nélkü-

lözhetetlen és létfontosságú – feladatuk van a családban: a szépség, kedvesség, harmónia kialakítása, a gyermeknevelés, amely – ha igazán teljesítik – teljes lelki, szellemi és fizikai igénybevételt jelent számukra. Sok esetben boldog lenne a feleség, ha nem nehezedne rá annyi fizikai és lelki teher amiatt, hogy a vezetés és irányítás feladatát is neki kell végeznie, adott esetben a férj restsége, a kitartásban való hiányossága, vagy indulatos, megfontolás nélküli magatartása és egyéb, hasonló okok miatt.” (Vankó Zsuzsa: *Reformáció gyakorlati életünkben*, BIK, 1999, 148–149. o.)

2 Mi a leghathatósabb bizonyágtevés Istenről?

- **„Hogyha némelyek nem engedelmeskednének is az igének, feleségük magaviselete által ige nélkül is megnyeressenek; szemlélvén a ti félelemben való feddhetetlen életeteket.”** (1Pt 3,1–2)

.....
.....
.....

„Ahogy megbotránkoztatnak a rossz példák, úgy felette sokat segítenek a jók. Péter tehát azt fejezi ki, hogy az asszonyok szent és tiszta életükkel elérhetik, hogy szavak nélkül is előkészítik férjüket a krisztusi hit elfogadására. (...) Miután ugyanis nem értik Krisztus tanítását, az életünk alapján ítélnék felőle; így tehát nem tehetnek mást, mint dicsérik a keresztyénséget, amely tisztaságot és istenfélelmet tanít.” (Kálvin János: *A katolikus levelek magyarázata. Péter első levele*, Kálvin Kiadó, Budapest, 2013, 84. o.)

„Ha Jézus Krisztus példáját követed, ez sok embertársad segítségére lesz még akkor is, ha egy szót sem szólsz. (...)

Az igaz, önzetlen, istenfélő, csendes élet szinte ellenállhatatlanul jó befolyást áraszt.” (Ellen G. White: *Az én életem ma*, április 28.)

„Minden ékesszólásnál ékebben beszél az igaz, őszinte keresztény csendes, következetes, tiszta élete. Az ember nagyobb befolyást áraszt a lényével, mint azzal, amit mond.

A Jézushoz küldött szolgák azzal a hírrel jöttek vissza, hogy soha ember nem szólt úgy, mint Ő. Ennek az volt az oka, hogy soha ember nem élt úgy, mint Ő. Ha másként élt volna, mint ahogyan élt, nem tudott volna úgy beszélni, ahogy beszélt. Szavaiban meggyőző erő volt, mert szeretettel és együttérzéssel, jó akarattal és igazsággal teli, szent és tiszta szívből fakadtak.

Jellemünk és az, ahogy élünk, határozza meg, milyen hatással vagyunk másokra. Ahhoz, hogy másokat meg tudjunk győzni Krisztus kegyelmének erejéről, ismernünk kell tapasztalatból ezt az erőt.

Az evangéliumnak, amelyet mások megmentése érdekében hirdetünk, a saját lelkünket megmentő evangéliumnak is kell lennie. Csak Krisztusba mint személyes Megváltónkba vetett élő hit által éreztetjük befolyásunkat egy kételkedő világban. Ha lelkeket akarunk a rohanó árból kimenteni, nekünk magunknak kell erősen állnunk a Sziklán: Krisztus Jézuson.

A kereszténység jelvénye nem külső jel: nem kereszt, sem korona. Isten kegyelmének a jellemünk átalakulásában megnyilvánuló erejével kell meggyőzni a világot arról, hogy Isten a világ Megváltójaként küldte el Fiát.

Semmi másnak nincs olyan nagy hatása az ember lelkére, mint az önzetlen élet befolyásának. Az evangélium ügye mellett a legnagyobb érv egy szerető és szeretetre méltó keresztény.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, Segítség a hét-köznapokban c. fejelet.)

3 Miért ne „külső” legyen az ékesség? Mi az, ami valóban értékes Isten előtt?

- „Akiknek ékessége ne legyen külső, hajuk fonogatásából és aranyak felrakásából vagy öltözékek felvevéséből való, hanem a szív elrejtett embere, a szelíd és csendes lélek romolhatatlanságával, ami igen becses Isten előtt. Mert így ékesítették magukat hajdan ama szent asszonyok is, akik Istenben reménykedtek, engedelmeskedvén a férjüknek. Miként Sára engedelmeskedett Ábrahámnak, urának nevezvén őt, akinek gyermekei lettetek, ha jót cselekedtek, és semmi félelemtől nem rettegtek.” (1Pt 3,3–6)
- „Az Úr azonban mondta Sámuelnek: Ne nézd az ő külsejét, se természetének nagyságát, mert megvettem őt. Az Úr nem azt nézi, amit az ember: mert az ember azt nézi, ami szeme előtt van, de az Úr azt nézi, ami a szívben van.” (1Sám 16,7)

.....

.....

.....

„Az igaz keresztény életében mindig összhangban áll a külső ékesség a belső békével és megszentelődése mértékével. Annak bizonyítéka, hogy ízlésünk is megtért, látható lesz a ruházatkodásunkban. Helyes, ha szeretjük a szépet, de Isten óhaja, hogy elsősorban a legmagasztosabb szépséget, a romolhatatlant szeressük és keressük. Nincsen olyan külső szépség, amely felérne értékben vagy kedvességben a »szelíd és csendes lelkülettel«, a »fehér és tiszta gyolccsal« (Jel 19,14), amelyet a Föld minden szentje visel majd. Ez a ruházat széppé és kedvessé teszi őket már most, és belépésre jogosít a Király palotájába. Ígérete így hangzik: »Fehérben fognak velem járni, mert méltók arra.« (Jel 3,4)» (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Krisztus hű pásztor a c. fej.)

„Ésaiás könyvében [3,17–25] említés történik Sion lányainak pengő ékességéről, láncokról és karperecekről, palástokról, kendőkről, fejékekről, táblácskákról, fülbevalókról, gyűrűkről, orrkarikáról, ünneplő ruhákról, főkötőről, gyolcsingekről stb. Mennyire más ez a kép, mint amit Péter apostol fest az istenfélő asszonyokról!” (Ellen G. White: *„A Te Igéd igazság”*, 81. o.)

„Isten azt akarja, hogy mi, az Ő gyermekei, teremtményei értékeljük az egyszerű, csendes szépséget, amellyel földi otthonunkat feldíszítette. Isten szereti a szépet, és mindenekfelett a jellem szépségében gyönyörködik. Az a vágya, hogy a virágok csendes erényéhez hasonló egyszerűség, szépség és tisztaság fejlődjék ki bennünk.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Isten ismerete c. fejj.)

4 Hogyan foglalja össze Péter apostol a férjek igaz magatartását?

- **„A férfiak hasonlóképpen együtt lakjanak értelmes módon feleségükkel, az asszonyi nemnek mint gyöngébb edénynek tisztességet tévén, mint akik örököstársaik az élet kegyelmében, hogy a ti imádságaitok meg ne hiúsuljanak.”** (1Pt 3,7)

Nagyon fontos leírás ez a Bibliában a férjek kívánatos jellemvonásairól. Vegyük sorra, mi jellemzi az apostoli tanítás szerint élő férjeket:

1. „értelmes módon” laknak együtt feleségükkel, nem kihasználva, leigázva őket, hanem
2. megértve gyengébb voltukat; szeretik, becsülik, segítik őket, sőt
3. „tisztességet tesznek” nekik, hiszen
4. „örököstársaknak” tekintik őket, egymást segítve élnek az örök élet elnyeréséért, s így
5. valóban nem meghiúsult imákkal imádkoznak.

Az *örökösársak* jelentése az eredeti görög szövegben „együtt öröklő”, „társörökös”: a „közös örökség” az üdvösség, az örök élet.

Egyáltalán nem fölösleges Péter intése, hogy a férfiak *megértően éljenek együtt feleségükkel*: „Erre a bölcs belátásra tartozik az is, amit itt jelez, hogy a férfiak tiszteljék feleségüket. Mert semmi sem rombolja szét könnyebben a közös életet, mint a megvetés, és nem is tudjuk igazán szeretni azt, akit nem becsülünk, ezért kell a szeretetnek és a tiszteletnek egybeforrnia... Ugyanannak a testnek vagyunk tagjai, megtanulhatjuk hát kölcsönösen elhordozni és elfedezni egymás gyengeségeit. (...) Szabályszerűen imádkozni csak nyugodt és békés lélekkel lehet. Civódások és perlekedések között nincsen helye az imádságoknak.” (Kálvin, i. m., 87–88. o.)

5 Mit kívánt még egyszer hangsúlyozni, megerősíteni Péter apostol?

- **„Végezetre mindnyájan legyetek egyértelműek, rokonérműek, atyafiszeretők, irgalmasak, kegyesek.” (1Pt 3,8)**
-
-
-

A férjek és asszonyok kötelességei után Péter minden hívő testvéréhez fordul, hogy a 2,19–25-ben kifejtett tanításokat még egyszer hangsúlyozza. A jobb megértés érdekében vizsgáljuk meg közelebről a felsorolt jellemvonásokat az eredeti görög kifejezések alapján:

- *egyértelmű* = egyetértő, azonos gondolkodású,
- *rokonérmű* = együttérző, szánakozó, részvételtjes,
- *atyafiszerető* = testvéreket kedvelő, testvérként szerető,
- *irgalmas* = könyörületes, megindulni képes,
- *kegyes* = jóindulatú, baráti, szíves.

Mielőtt az irgalmasságra, kegyességre szólítana fel az apostol, arra mutat rá, hogy ezekhez a krisztusi erényekhez a belső hangolódáson, a lelkületi megváltozáson át vezet út. Sajnos nem sokat beszélünk arról, hogy egy keresztény embernek szellemi-lelki erőfelesztést kell tennie azért, hogy másokat megértsen, az „egyértézés”-ből pedig ki kell hogy fejlődjön az „együttértés”, a „részvét”. Nagyon fontos lelki sajátosságok ezek. Csak másokat megérteni kívánva, másokkal „együttszenvedve” alakul ki bennünk a „testvéri szeretet”, és nyomában az „irgalmasság”, „könyörületeség”. S ezek kiformálódásában a gyülekezeti életnek van meghatározó szerepe, ahogy majd az 5. fejezet elején olvashatjuk.

„Az előzékenység hiányát semmi nem pótolhatja. Azok, akik Krisztus követőinek vallják magukat, ugyanakkor szavakban és magatartásukban nyersek, barátságtalanok és udvariatlanok, még nem tanultak Jézustól. A kérkedő, másokat elnyomó, hibakereső ember nem keresztény, mert a kereszténység Krisztushoz hasonlóságot jelent. Némely hitvalló keresztény magatartásából annyira hiányzik a kedvesség és az előzékenység, hogy rossz színben tűnik fel mások előtt. Őszinteségében nem lehet kételkedni; becsületessége nem kérdőjelezhető meg, de őszintesége és becsületessége nem pótolja a barátság és előzékenység hiányát. A kereszténynek éppolyan rokonszenvesnek kell lennie, mint igaznak, könyörületesnek és előzékenynek, becsületesnek és őszintének.

Az udvarias tettek és a szelidség bárminemű elhanyagolása a családi körben – a szülőknek a gyermekekkel és a gyermekeknek a szülőkkel –, a kedves, bátorító szavak mellőzése megerősíti azokat a szokásokat, amelyek a jellemet keresztényietlenné teszik. De amikor e kicsiny dolgokat teljesítik, azok hatalmas erővé válnak. Nagy méretűvé növekednek. Jó illatot árasztanak az életbe, mely szent tömjénfűstként száll fel Istenhez.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, Előzékenység és kedvesség c. fejj.)

6 Kik kaphatnak és örökölhetnek áldást ezen és az eljövendő világon?

- „Nem fizetvén gonosszal a gonoszért, avagy szidalommal a szidalomért, sőt ellenkezőleg: áldást mondván, tudva, hogy arra hivatottak el, hogy áldást örököljeteK. Mert aki akarja az életet szeretni, jó napokat látni, tiltsa meg nyelvét a gonosztól, és ajkait, hogy ne szóljanak álnokságot. Forduljon el a gonosztól, és cselekedjék jót; keresse a békességet, és kövesse azt. Mert az Úr szemei az igazakon vannak, és fülei azok könyörgeésein, az Úr orcája pedig a gonoszt cselekvőkön.” (1Pt 3,9–12)
-
-
-

A megtérés legelemibb következményére figyelmeztet az apostol. Miután a jó lelkület kialakult, a hívő ember cselekedetein a sor. Nemcsak tetteinkben kell figyelnünk arra, hogy „gonosszal gonoszért ne fizessünk”, hanem beszédünk is mindig a bennünk levő jó lelkületet bizonyítsa, sőt egész hozzáállásunk is az emberi helyzetekben arról legyen ismert, hogy „keresi a békességet”. A IX. parancsolatnak milyen határozott betöltésére hív az, hogy „tiltsuk meg nyelvünket a gonosztól”, melyet Péter apostol a 34. zsoltárból idéz! Mennyire számíthat isteni segítségre, aki így él (vö. 12. vers).

„Ha mindig őrizkednénk attól, hogy álnokul szóljunk, mennyi szenvedést, lealacsonyodást és nyomorúságot elkerülhetnénk! Ha nem szólnánk semmi olyat, ami megsebez és megszorít – kivéve a bűn szükséges megdorgálását, hogy ne hozzunk gyalázatot Istenre –, elkerülhető volna a sok félreértés, keserűség és gyötrellem. Ha bátorító szavakat mondanánk, az Istenbe vetett hit és reménység szavait, milyen sok

világosságot áraszthatnánk mások útjára! A megváltás terve, ahogyan a Szentírás élénk tárja, olyan utat nyit meg, amelyen az ember elérheti a boldogságot, meghosszabbíthatja életét ezen a földön. Örvendhet a menny kegyelmének, és elnyerheti az örök életet.

Sokan panaszkodnak a Gondviselésre a kényelmetlenségek és kellemetlenségek miatt, amiket elszenvednek, pedig ezek a saját helytelen eljárásaik következményei. Úgy érzik, hogy Isten méltatlanul bánik velük, holott egyedül saját maguk felelősek azért a rosszért, amit el kell szenvedniük. A mi jó és irgalmas mennyei Atyánk olyan törvényeket alkotott, amelyek megtartása elősegíti fizikai, szellemi és erkölcsi egészségünket.

Isten szeretné, ha saját akaratunkat alárendelnénk az Ő akaratának, azonban nem kívánja, hogy bármit feladjunk, ami a javunkat szolgálná. Senki nem lehet boldog, aki életét önző kedvteléseire áldozza. Az Isten iránti engedelmesség a leghelyesebb út, amelyen haladhatunk, mert békességhez, megelégedéshez és boldogsághoz vezet. Ha valódi kapcsolatban lennénk Istennel azáltal, hogy hallgatnánk Igéje tanácsaira, megszámlálhatatlan veszedelmet elkerülhetnénk, s olyan megelégedést és békességet éreznénk, amely életünket örömteljessé tenné, nem teherré.” (Ellen G. White: *Az én életem ma*, június 25.)

*Az e heti adomány a nyári Biblia-táborokat támogatja.
– Hozzájárulás a táborok bérleti díjaihoz és költségeihez.*

A Krisztus-követők és az üldözések

(1PT 3,13–4,1)

1 Mi az, amit senki és semmi nem akadályozhat meg? Miért törvényszerűek a „jó követése” közben támadt nehézségek, és hogyan fogadjuk ezeket?

- **„Kicsoda az, aki bántalmaz titeket, ha a jónak követői lesztek? De ha szenvedtek is az igazságért, boldogok vagytok, azoktól való félelemből pedig ne féljeteK, se zavarba ne essetek!”** (1Pt 3,13–14)
-
-

Érdekes ez a kérdésfelvetés, de helyesen kell értenünk. Sajnos az élet azt mutatja, hogy ezen a világon mindig lesz „jelentkező” a bántalmazásra, ha igazán a jó követői vagyunk: „Mindazok is, akik kegyesen akarnak élni Krisztus Jézusban, üldöztetni fognak.” (2Tim 3,12) Egy angol mondás szerint ebben a világban „egy jó tett sem marad büntetlen”. A kegyetlenségnek, tudatlanságnak, önzésnek köszönhetően valakinek a jó tette vagy jó szándéka nagyobb nehézségeket eredményezhet, mint amennyi jót munkált. Az idézett mondás ironikus kiforgatása az „egy jó tett sem marad jutalom nélkül” erkölcsi tanulságnak, valóságátartalma azonban nem kérdőjelezhető

meg. Ugyanakkor az is igaz, hogy ha az Isten által tanácsolt élet mellett döntünk, akkor senki sem „bántalmazhat” igazán bennünket. Az ütések nem úgy vesszük fel, a sértések emlékeit elfelejtjük. Süketek és vakok leszünk a bántalmazásokkal szemben (Ésa 42,19). Az igazságért szenvedni: boldogság (Mt 5,10–12). Milyen bátorító az Ige üzenete: miközben az igazság követéséért szenvedünk becsmerlést, nem kell félnünk, sőt még zavarba esnünk sem!

„A Biblia szerint világunkban erkölcsi harc folyik a jó és a gonosz erői között. Akik »Isten fiainak neveztetnek«, támadások pergőtüzébe kerülnek. Hogy ez a világ mennyire gonosz, hogy fejedelme ténylegesen Sátán, ahogy Jézus mondta (Jn 12,31), azt bizonyítja az ártatlanok üldözése, az a sok igazságtalanság és lelketlenség, amely a bűnök előidőzésében vétkelenek életét keseríti. E világon sokan jobban gyűlölik a megjobbulni vágyót, mint a legközönségesebb bűnözőt, Isten fiainak ezen a világon éppúgy el kell készülniük rágalmakra, hazugságokra, mint ahogy Mesterüknek is kijutott ezekből (Jn 15,18–20). De Krisztus követője nem törik meg, nem csügged el, nem veszíti el az Urában mindig rendelkezésére álló boldogságot... A Krisztus nyújtotta boldogság mindent kibír. Soha nem kell hogy elveszzen vagy akár csak megfogyatkozzék földi életünkben.” (Reisinger János: *Jézus boldog-mondásai*, Bp., BIK, 1990, 33–34. o.)

2 Mit tehetünk még Istenért, a megpróbáltatások közepette is? Mitől féljünk, miközben számot adunk a bennünk élő reménységről?

- **„Az Úr Istent pedig szenteljétek meg a szívetekben. Mindig készek legyetek megfelelni mindenkinek, aki számot kér tőletek a bennetek lévő reménységről, szelídséggel és félelemmel.”** (1Pt 3,15–16)
-
-

Hogy mennyire nem kell félnünk és zavarba esnünk, azt Péter apostol azzal folytatja, hogy mindig készen kell állnunk megfelelni a bennünk élő reménységről. Ez a felhívás a reménység állandó értékelését feltételezi. A tartalom mellett azonban a forma, a stílus sem lényegtelen: szelídséggel és félelemmel kell felelnünk mindenkinek, és jó lelkiismerettel.

„Miért félelemmel? Féljetek attól, ne hogy beszédetek önelégültséget sugalljon, ne hogy rosszul átgondolt szavakat ejtsetek ki, ne hogy beszédmodotok ne legyen krisztusi. Miközben tanuló Krisztus szelídségét és alázatosságát, tudni fogod, hogy mit mondj az embereknek, mert a Szentlélek közli veled azokat a szavakat, amelyeket szólnod kell. Akik ráébrednek annak szükségességére, hogy szívüket a Szentlélek irányítása alatt kell tartaniuk, azok képesek lesznek olyan magot vetni, mely az örök életre fog felnővekedni. Az evangélium munkásának ez a feladata.” (Ellen G. White: *A Szentlélek eljő reátok*, június 19.)

„Sokan vannak a gyülekezetben, akik magától értetődőnek veszik, amit hisznek, de nem ébrednek rá gyengeségeikre, amíg a viták kereszttüzebe nem jutnak. Ha majd elválasztják őket testvéreiktől, s kénytelenek lesznek egyedül, magukra hagyatva helytállni, csak akkor döbbennek rá, hogy milyen zavaros a felfogásuk arról, amit addig igazságnak tekintettek.

Isten felébreszti népét. Ha más eszköz nem használ, szakadásokat enged meg közöttünk, ami majd kirostálja a polyvát a búzából. Az Úr mindenkit hív, aki hisz Igéjében, hogy serkenjen fel az álomból.

Drága igazság jött közénk, korunk szükségleteihez szabva. A hívők ne nyugodjanak bele a feltételezésekbe és emberi elgondolásokba. Alapozzák hitüket szilárdan Isten szavára, hogy amikor elérkezik a próba ideje, s hitüket meg kell indokolniuk, szelíden tudjanak bizonyosságot adni a bennük élő reménységről.” (Ellen G. White: *Maranatha*, február 6.)

3 Minek kell még társulnia a szelídséghez és a félelemhez a bizonyágtétel során?

- **„Jó lelkiismeretek lévén, hogy amiben rágalmaznak titeket mint gonosztevőket, megszegyenüljenek, akik gyalázzák a ti Krisztusban való jó életeteket. Mert jobb, ha jót cselekedve szenvedtek, ha így akarja az Isten akarata, hogynem gonoszt cselekedve.”** (1Pt 3,17)

.....

.....

*„Jó lelkiismerettel – Mivel élet nélkül nem sokat ér a szó, a valástételhez hozzákapcsolja a jó lelkiismeretet. Látjuk ugyanis, hogy milyen sokan készek tüstént szólni, és szabadon árad is belőlük sok minden, de teljesen eredménytelenül, mert az életük nem felel meg a beszédüknek. Igen, csak a feddhetetlen lelkiismeret adhat kellő hitelt a beszédnek. Mert akik sokat fecsegnek az evangéliumról, de féktelen életük miatt istentelenséggel vádolhatók, nemcsak magukat teszik nevetségessé, hanem magát a tudományt is kiszolgáltatják a hitetlenek rágalmainak. Mert mi másért parancsolta az imént, hogy legyünk készek a védelemre, ha valaki számon kéri rajtunk hitünket, ha nem azért, mert Isten tanítását kötelességünk megoltalmazni a sanda gyanúsítgatásokkal szemben, amelyekkel a tudatlanok terhelik azt? Csakhogy akkor ér bármit is a nyelv segítsége, ha egyúttal összhangban áll az étellel. Azért mondja: *hogy megszegyenüljenek azok, akik gyalázzák a ti Krisztusban való jó magatartásokat*, mert úgy gyaláznak titeket, mintha gonosztevők lennétek. Mintha mondaná: ha nincs mivel ócsárolnia titeket az ellenségnek, csak az, hogy Krisztust követitek, végül majd saját gyalázatosságuk miatt fognak megszegyenülni, vagy legalábbis feddhetlenségetek kellőképpen cáfolja őket.*

Mert jobb stb. – Ez nemcsak az előző szakasszal, hanem az egész mondanivalóval összefüggésben áll. Az imént a hit megvallásáról

beszél... most pedig azt mondja, hogy sokkal jobb egy jó ügy védelmében elviselniük valami kellemetlenséget, és ekként igazságtalanul szenvedniük, mint saját vétkeikért bűnhődniük. Hozzátoldja ezt a kikötést: *ha ez az Isten akarata*, s ezekkel a szavakkal figyelmeztet, hogy ha valamit igazságtalanul kell elszenvednünk, az nem véletlenül történik, hanem bizonyára inkább Isten akaratából, azt pedig kész ténynek veszi, hogy Isten csak a legjobb indokkal akar vagy határoz el valamit. Ezért a hívőknek nyomorúságaik közepette is mindig megvan az a vigasztalásuk, hogy tudhatják, Isten a tanújuk, s tudhatják továbbá azt is, hogy Isten vezeti őket a küzdőtérré, hogy ott az Ő védhatósága alatt tegyenek bizonyosságot a hitükről.” (Kálvin János: *A katolikus levelek magyarázata. Péter első levele*, Kálvin Kiadó, Budapest, 2013, 96–97. o.)

4 Mire hivatkozik az apostol a „jó lelkiismeret” elnyeréséhez?

- **„Mert Krisztus is szenvedett egyszer a bűnökért, mint igaz a nem igazakért, hogy minket Istenhez vezéreljen; megölettétvén ugyan test szerint, de megelevenítettvén lélek szerint, amelyben elmenvén, a tömlőcben lévő lelkeknek is prédikált, melyek engedetlenek voltak egykor, amikor egyszer várt Isten béketűrése a Noé napjaiban, a bárka készítésekor, amelyben kevés, azaz nyolc lélek tartatott meg víz által.” (1Pt 3,18–20)**

.....
.....
.....

A fenti igeszakasz a középkortól fogva a félreértések valóságos kereszttüzébe került. Előbb a halál utáni „tisztítótűzet”, „tisztítóhelyet” kívánták kiolvasni belőle, később Krisztusnak „pokolra szállá-

sát” vélték bizonyítani belőle. (Sajnos bizonyos Károlyi-fordítású Biblia-kiadásokban is a 18. vers előtt ilyen alcímet olvashatunk: „Krisztusnak poklokra szállásáról”). A katolikus magyarázat szerint erre a pokolra szállásra akkor került sor, amikor Jézus meghalt testileg a kereszten, lelkileg azonban alászállt a „limbus”-ba, a pokol tornácára. Az idézett szakaszban azonban nem erről van szó. Az apostol Jézus Krisztus földi küzdelmét és szenvedéseit idézi fel, miközben arra is utal, hogy Jézus az egész világtörténelemben küzdött és fáradozott – a próféták és választottai által – az emberiségért.

Két bibliai jelkép, illetve szóhasználat azonosítása ad kulcsot a megértéshez:

1. „...a tömlőben lévő lelkeknek prédikált...” – „Az Úr lelke [van] énrajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, a foglyoknak szabadulást hirdessek és a vakok szeméinek megnyílását, hogy szabadon bocsássam a lesújtottakat.” (Lk 4,18) „Vezesd ki lelkemet a börtönből, hogy magasztaljam a te nevedet! Az igazak vegyenek engem körül, mikor jól teszel majd velem.” (Zsolt 142,8) *A tömlőc, börtön, fogság* a Bibliában átvitt értelmű kifejezések, és ilyenkor a bűnben való megkötözöttséget jelentik. A Noé idejében, a bűn fogságában élő lelkeknek, embereknek prédikált Jézus. Vajon milyen értelemben?

2. „...amelyben (Lélekben, azaz a Szentlélek által) elmenvén...” (az *amelyben* szó ugyanis visszautal az előtte lévő szóra) – A régi próféták és prédikátorok által is Krisztus szólt, a Szentlélek révén. Ez érvényes Noéra is. „Amely üdvösség felől tudakozódtak és nyomozódtak a próféták, akik az irántatok való kegyelem felől jövendöltek. Nyomozódván, hogy mely vagy milyen időre jelentette [azt] ki a Krisztusnak öbennük levő Lelke, aki előre bizonyoságot tett a Krisztus szenvedéseiről és az azok után való dicsőségről.” (1Pt 1,10–11)

Jézus kérlelését, a tőle kapott kegyelmet a Szentlélek által közvetítve prédikálta Noé az özönvíz előtt. Sajnos 120 éves szolgálata nyomán is csak 8 lélek, a saját családja menekült meg.

5 Mire figyelmeztet tehát ezzel a párhuzammal Péter apostol?

- **„Ami minket is megtart most képmás gyanánt mint keresztiség, amely nem a test szennyének lemosása, hanem jó lelkiismeret kérése* Isten iránt, a Jézus Krisztus feltámadása által, aki Isten jobbján van, felmenvén a mennybe; akinek alávetettek az angyalok, hatalmasságok és erők.” (1Pt 3,21–22)**
-
-

Profétái által Jézus már hatalmas erővel küzdött az ember megmentéséért. Amikor azonban „eljött az időnek teljessége”, személyesen jelent meg (vö. Zsid 1,1), hogy „bennünket Istenhez vezéreljen”. Vigyázzunk tehát! Ha Noé idejében csak oly csekély eredménnyel járt Jézus küzdelme, ne éljünk vissza a még nagyobb erejű fáradozással, nehogy ismétlődjek az, ami egykor megtörtént! A keresztiséggel a jó lelkiismeretnek kell növekednie életünkben. Krisztus váltságműve „megtartásunkban” kell hogy célhoz érkezen, ami végül a megdicsőülésben válik teljessé.

Az eredeti görög szöveg szerint a keresztiség nem „jó lelkiismeret keresése”, hanem „jó lelkiismeret kérése” Isten iránt. A keresztiség „kérés, segítségül hívás” is (vö. Ap csel 22,16), tehát annak a lelki magatartásnak a kifejezése, hogy a keresztelendő nem bízik a saját erejében, hanem Krisztus kegyelmét kéri, igényli egész további életére vonatkozóan, hogy feltámadhasson egy új életre, és abban jár-hasson mindvégig. Ez a kérés pedig semmiképpen nem hiábavaló, hiszen Krisztus feltámadt, felment a mennybe, Isten jobbján van mint a mi közbenjárónk. Angyalai teljesítik rendeleteit, a démonok pedig alávetettek neki, engedniük kell parancsának, nem keresztelhetik akaratát.

* Pontosított fordításban.

6 Milyen áldása lehet a testi szenvedésnek, ha Istentől fogadjuk el?

- **„Mint hogy azért Krisztus testben szenvedett, fegyverkezzetek fel ti is azzal a gondolattal, hogy aki testben szenved, megszűnik a büntől.”*** (1Pt 4,1)
- **„A kékek és a sebek távoztatják el a gonoszt, és a belső részig ható csapások.”** (Péld 20,30)

Péter első levelének leggyakrabban visszatérő motívuma a szenvedés. Az apostol ezt értette meg legelevenebben a saját életében is. Neki, aki nem akarta látni a keresztet Krisztus életművében, szolgálata során meg kellett tanulnia, „fel kellett fegyverkeznie” azzal a gondolattal, hogy „aki testben szenved, megszűnik a büntől”. Pál apostol is részben ugyanezt az utat járta (2Kor 12,7–10), és nekünk is van okunk elgondolkodni, hogy Isten milyen úton-módon kívánt a múltban és ezután is megtisztítani bennünket, hogy a megtérés utáni életben egészen másként irányíthassuk hétköznapjainkat.

„Tudjuk, hogy semmilyen bánat nem ér bennünket véletlenül. Ha mégoly nehéznek és súlyosnak is látszik minden szenvedés, áldására szolgál annak, aki hittel hordozza. Épp az a súlyos csapás, amely boldogságunkat látszólag tönkreteszi, lehet Isten eszköze, hogy szemünket a menny felé irányítsa. Hányan vannak, akik soha nem ismerték volna meg az Urat, ha a szenvedések nem kényszerítették volna őket arra, hogy Nála keressenek vigaszt.

Az élet megpróbáltatásainak az a rendeltetésük, hogy Isten munkatársai minden tisztátalanságot és durvaságot eltávolít-

* Pontosított fordításban.

sanak jellemünkből. A faragás és csiszolás, simítás és fényezés mindig fájdalmas. Jellemünket is oly nehéz kicsiszolni, mint a durva követ; de ezzel válik alkalmassá arra, hogy helyét elfoglalja a mennyei templomban. Haszontalan anyagra nem fordít az Úr oly gondos és alapos munkát; csak a legbecesebb köveket csiszolja a hely fenségéhez méltóan.

Nekünk is meg kell tanulnunk, hogy a szenvedések: jótétemények! Isten fenyítését ne vessük meg, s ne legyünk gyengék, ha büntetéssel sújt bennünket. »Íme, boldog ember az, akit Isten megdorgál! (...) Mert Ő megsebez, de be is kötöz, összezúz, de kezei meg is gyógyítanak. Hat bajodból megszabadít, és a hetedikben sem illet a veszedelem téged.« (Jób 5,17–19) Jézus minden szorongatott lelket felkeres, hogy meggyógyítsa. Szomorúság, fájdalom és szenvedés, mind könnyűvé válnak, ha áldott jelenlétét érezzük.» (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, Kik a boldogok? c. fejj.)

*Az e heti adomány az Útjelző Alapítvány által fenntartott
internetes televízió működését támogatja.
– Hozzájárulás a közösség szellemiségében szerkesztett
Light Channel Magyarország (www.vilagossagot.hu)
internetes televízió működési költségeihez.*

További intelmek és bátorítások a szent életre

(1PT 4,2–11)

1 Hogyan tudunk megerősödni abban, hogy az „árral szemben” haladva mindig Isten útján járjunk? Milyen erkölcsi mélységekbe juthatnak azok, akik a megromlott kívánságaik szerint élnek?

- **„Többé ne emberek kívánságai, hanem Isten akarata szerint éljétek a testben hátralevő időt. Mert elég nekünk, hogy életünk elfolyt idejében a pogányok akaratát cselekedtük, járván feslettségekben, kívánságokban, részegségekben, dobzódásokban, ivásokban és undok bálványimádásokban. Ami miatt csodálkoznak, hogy nem futtok velük együtt a kicsapongásnak ugyanabba az áradatába, szitkozódván *[az eredeti szövegben erősebb kifejezés áll: istenkáromlás].*” (1Pt 4,2–4)**
-
-
-

A Szentírás élesen szembeállítja egymással a világ kívánságai és az Isten akarata szerinti életet. Vajon a valóság is azt tükrözi, hogy Isten népe nem ehhez a világhoz szabja magát? Vannak olyan helyzetek, amikor nehezen tudjuk ezt a határvonalat meghúzni.

Nem csak a nyílt kicsapongás vagy erkölcstelenség választ el minket Istentől: elég, ha beengedjük szívünkbe az önző kívánságokat, vagy haszontalan kedvtelésekkel töltjük időnket.

Komoly figyelmeztetésként szól hozzánk is a következő idézet: „Akik Krisztus követőinek vallják magukat, már nem képeznek elkülönült és különleges népet. A határvonal elmosódott. Követik a világot, a világ életmódját, szokásait, önzését. Az egyház a törvényszegésben átpártolt a világhoz. Pedig a világnak kellene követnie az egyházat a törvény iránti engedelmességben. Az egyház napról napra formálódik a világ képésására.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A menyegzői ruha c. fejj.)

„Amikor Isten hitvalló népe a világgal egyesül, vagyis úgy él, ahogy a világ, és bűnös élvezeteiben vele eggyé lesz, amikor a világ fényűzését a gyülekezet is átveszi, és mindenki a jólét hosszú éveire számít, akkor hirtelen, mint villámlás, vége szakad ragyogó ábrándképeinek és csalfa reményeinek.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, Egy amerikai reformátor c. fejj.)

Sajnos nemcsak az igaz életnek vannak fokozatai, hanem a romlottságnak is, de ez sokkal gyorsabban és erősebben hatalmába kerítheti az embereket. Az apostol kifejezései is erre utalnak: „futnak, rohannak” a romlás felé, olyan ez, mint az áradat, amely mindenkit elsodor. A bűnös kívánságok táplálása során az ember egyre mélyebbre juthat az erkölcsi fertőben, és ahogyan az ige mondja, „saját bűnének köteleivel kötöztetik meg” (Péld 5,22). Akik a világ szerint élnek, sokszor észre sem veszik, hogy a kívánságaik rabjai, sőt természetesnek tartják ezt az életformát. De ha Krisztus által szakítunk ezekkel a bűnös szokásokkal, akkor már taszítóak, sőt gyűlöletesek lesznek számunkra. Azonban a bűnös életmóddal szakítók is ebben a világban élnek, Sátán tovább ostromolja őket, és vállalniuk kell környezetük megvetését is. „...a világ gyűlölte őket, mivelhogy nem ebből a világból valók... Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a

világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól” – kérte Jézus az Atyától (Jn 17,14–15). Mivel ez naponkénti küzdelmet jelent, szüntelen ébernek kell lennünk, hogy minden élethelyzetben „Isten jó, kedves és tökéletes akaratát” keressük és kövessük.

2 Tettei földi következményein túl mivel kell minden embernek számolnia? Miért lehetünk biztosak abban, hogy igazságos ítélet születik majd?

- **„Aki számot adnak majd annak, aki készen van megítélni élőket és holtakat. Mert azért hirdettetett az evangélium a holtaknak is, hogy megítéltessenek emberek szerint testben, de éljenek Isten szerint lélekben.”** (1Pt 4,5–6)
- **„Mert minden cselekedetet az Isten ítéletre előhoz, minden titkos dologgal, akár jó, akár gonosz legyen az.”** (Préd 12,16)
- **„Mindnyájunknak meg kell jelennünk a Krisztus ítélőszéke előtt, hogy ki-ki megjutalmaztassék aszerint, amiket e testben cselekedett, vagy jót, vagy gonoszt.”** (2Kor 5,10)

A bűnös élet következményei is beérnek, és törvényszerű, hogy „aki vet a testnek (azaz követi bűnös kívánságait), a testből arat veszedelmet” (Gal 6,8). Ez sok esetben már a földi életben tapasztalható, de a végső ítéletben mindenképpen nyilvánvaló lesz.

„Isten türelme csodálatos. Az igazságszolgáltatás sokáig vár, és ezalatt az irgalom védi a bűnöst. A világ vakmerően megszege Isten törvényét. Mivel Isten régóta tűr, lábbal tiporják tekintélyét. Egymást kegyetlenkedésre biztatják. (...) Isten a világ-egyetem érdekében semmisíti meg a gonoszokat, sőt azok érdekében is, akiket ítéletével sújt. Isten a gonoszokat is megajándé-

kozná boldogsággal, ha igazságossága és kormányzatának törvényei ezt lehetővé tennék. Körülveszi őket szeretetének jeleivel, és felkínálja nekik kegyelmét. De ők semmibe veszik szeretetét, nem törődnek törvényével, és elutasítják kegyelmét. Miközben élvezik ajándékait, meggyalázzák az Ajándékozót. Gyűlölik Istent, mert tudják, hogy iszonyodik bűneiktől. Az Úr sokáig tűri megátalkodottságukat, de végül eljön a pillanat, amikor sorsuk eldől. Láncolja magához e lázadókat? Kényszerítse őket akarata teljesítésére? Akik Sátánt választották vezérüknek, és akiket ő irányít, azok nem alkalmasak arra, hogy Istennel legyenek közösségben. A szeretet elutasítása és a kegyelem megvetése miatt a bűnös meg fog semmisülni.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 505. o.)

Az igazságos ítélet egyik feltétele, hogy mindenkinek legyen lehetősége a kegyelem elfogadására vagy elvetésére, dönthessen saját sorsa felől. Erre utal a kifejezés: „azért hirdettetett az evangélium a holtaknak is” – tehát nyilvánvalóan azoknak is, akik a múltban éltek, a történelem bármely időszakában. Nem haláluk után, hiszen „a halottak semmit sem tudnak”, és öntudatlan állapotukban már nem változtathatnak örök sorsukon. Isten üdvözítő kegyelme minden emberhez eljutott tehát a múltban, és a jövőben is így lesz. Az is nyilvánvaló ebből az igéből, hogy a „testben”, tehát ebben az életben hozott döntések és cselekedetek alapján ítéltetik meg mindenki.

3 Hogyan készülhetünk fel az előttünk álló nehezebb küzdelmekre és a mi Megváltónk eljövetelére? Miért szükséges – különösen a végidőben – a mértékletes és józan élet?

- **„A vége pedig mindennek közel van. Annakokáért legyetek mértékletesek és józanok, hogy imádkozhassatok.”** (1Pt 4,7)
- **„Figyeljete, vigyázzatok és imádkozzatok, mert nem tudjátok, mikor jön el az az idő.”** (Mk 13,33)

.....
.....
.....

Gondoljunk át néhány szempontot, melyek miatt a végidőben fokozottabb éberségre és Istennel járásra van szükség:

- Sátán tudja, hogy kevés ideje van, fokozottabban küzd minden egyes emberért.
- A test kívánságai hatványozott mértékben kísértenek ebben az időben.
- A lehetőségek, a viszonylagos jólét is veszély jelent.
- A lelki kábítás, hitetés változatos formákban zajlik.
- Isten népének különlegesen magas lelki színvonalra kell eljutnia, hogy a rábizott üzenetet képviselni tudja.
- A rostálás idejét éljük, ami teljes odaszánást és Krisztussal járást igényel, mert a lelki alvás és langyosság a legnagyobb veszedelmünk.
- Az elpecsételés, az ítélet lezárulása a küszöbön van, addigra krisztusi jellemre kell eljutnunk, a Szentlélekkel való szoros közösség által.
- A legnagyobb próbák és a nyomorúság ideje még előttünk állnak, amelyekre fel kell készülnünk.

Ezért fontos, hogy testileg és lelkileg is alkalmasak legyünk az Istennel való kapcsolatra, „hogyméközhassunk”, mégpedig a mi Megváltónkhoz hasonló kitartó könyörgéssel, keresve és követve mindig mennyei Atyánk akaratát.

A mértékletesség és józan gondolkodás tehát nem csupán fizikai egészségünket erősíti, ezért is olyan fontos azámunkra a figyelemztetés:

„A földi történelem végéhez közeledve Noé napjaihoz hasonlóan elhatalmasodik az önzés, az erőszak és a bűnözés. Mindennek oka ma is ugyanaz – az étvágy és a szenvedélyek fokozott mértékű kielégítése. Napjainkban különösen szükség van az

életmód és a szokások reformjára, hogy elkészíthessünk egy népet Krisztus eljövetelére. A Megváltó figyelmezteti az egyházat: »Vigyázzatok magatokra, hogy el ne nehezedjék szívetek tobzódásban, részegségben és az evilági gondok között, hogy ne váratlanul lepjen meg titeket az a nap.« Maga Krisztus tárja itt elénk veszedelmünket. Ismerte a kockázatokat melyekkel szembe kell majd néznünk a mai utolsó időkben, azért fel akar készíteni minket. A világ és azok, amik a világban vannak, számunkra ne képezzenek szabályt. Általános szokás a kívánságoknak élni, amelyek természetellenes ingereket idéznek elő, elzsbibasztják az erkölcsi érzéket, megakadályozva azok fejlődését. A hívők közül senki sem nyerhet biztosítékot, hogy diadalmasan fognak kikerülni a keresztyén élet harcából, ha nem határozzák el, hogy mértékletességet tanúsítanak mindenben.” (Ellen G. White: *Szemelvények*, 3. köt., 34. feje.)

„Minden bűnös kedvtelés bénítja képességeinket, tompítja szellemi és lelki érzékenységünket, és a minimumra csökkenti Isten Igéjének és Lelkének szívünkre gyakorolt hatását.

Pál apostol ezt írja a korinthusiaknak: »Tisztítsuk meg magunkat minden testi-lelki tisztátalanságtól, Isten félelmében vívén véghez a mi megszentelésünket.« (2Kor 7,1)” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, Újkori ébredések c. feje.)

4 Mi az a kíváncsi, amely „mindenekelőtt való” a keresztyén életben?

- „Mindenekelőtt pedig legyetek hajlandók az egymás iránti szeretetre, mert a szeretet sok vétket elfedez.” (1Pt 4,8)
- Vö. 1Kor 13,1–4

Amikor Péter apostol a végidők közelségéről szól, nem ok nélkül erősíti meg a legfőbb törvény, a szeretet gyakorlását egymás iránt. A világ erkölcsi romlásának egyik következménye, hogy a „gonoszság megsokasodik, és a szeretet sokakban meghidegül” (Mt 24,12). A rideg, könyörtelen környezet, az önző törtetés, a hálátlan-ság sajnos visszahat azokra is, akik Krisztust szeretnék követni. Sokszor észrevétlenül fogy el, „hidegül meg” a szeretet Isten iránt, és egymás iránt is.

„Egy embernek lehet olyan ismerete is a Szentírásról, amely nem teszi őt bölcsé az üdvösségre. Ismerete becsvággal kezdődik, büszkeséggel folytatódik, de lelke nélkülözi az isteni szeretetet, Krisztus szelidségét és alázatosságát... A »Lélek gyümölcsei: szeretet, öröm, békesség, béketűrés szívesség, jó-ság, hűség szelidség, mértékletesség.« Sem a képesség, a kivá-lóság, sem a Szentírás öncélú tanulmányozása nem fogja ki-fejleszteni a szeretetet Isten iránt, és nem formál át Krisztus képmására. Semmi más, csak az isteni hatalom képes meg-újítani az emberi szívet és jellemet, és betölteni a lelket Krisztus szeretetével, amely mindig azok iránti szeretetben nyil-vánul meg, akikért Krisztus meghalt. Nekünk hitre, engedel-mességre, valódi szeretetre van szükségünk Isten és az emberi-ség iránt. Egyedül ez fog mennyei befolyást gyakorolni, amely megindítja az emberek szívet.

A mi gyülekezeteinkben erkölcsi jéghegyek vannak. Nagy-on sok a formai hívő, akik hatásos külsőségeket követnek, de nem tudnak világosságként ragyogni a világon. Az Úr uta-sított, hogy mondjam népünknek: munkálkodjatok a tökéle-tességért. Semmit ne tegyetek, ami elégedetlenséget támaszta-na a szívekben. Ne szolgáljatok az ellenségnek. Győzzétek le azon hajlamotokat, hogy hibát keressetek és kárhoztassatok. Ne adjatok helyet annak, akinek öröme a vádolás. Gondolja-tok arra, szeretett testvéreim, hogy minden kimondott szóval, melyekkel másokat becsméreltek, Sátánnak segítetek és az ő

tetszésére cselekesztek. Azt kívánom szívem mélyéből, hogy kövessétek Krisztus utasításait. Miközben ezt teszitek, Ő bizonyosan segíteni fog nektek rendeznetek a fennálló nehézségeket. Meg fog segíteni benneteket, hogy ne idézzetek elő megoszlást a kicsiny hibák felnagyításával. Az Úr azt a világosságot adta nekem, hogy nagyon meg fogja áldani népét, ha egymásról nem gondolnak vagy beszélnek rosszat, hanem elmennek közvetlenül ahhoz az illetőhöz, akiről gondolják, hogy hibás, és kedvesen, szánakozó részvétellel rámutatnak hibájára. Az Úr segítse meg azokat, akik megtanultak bírálni, hogy tanuljanak meg nem gondolni rosszat, és kedves szavakat szólani, melyek vigasztalnak és gyógyítanak. Akkor örülni fognak, mivel bizonyítékuk lesz rá, hogy Isten munkatársai.” (Ellen G. White: *Keresztény nevelés*)

5 A szeretet megnyilvánulásai közül mit emel még ki Péter apostol?

- **„Legyetek egymáshoz vendégszeretők, zúgolódás nélkül.”** (1Pt 1,9)
- **„Fiacskáim, ne szóval szeressünk, se nyelvel, hanem cselekedettel és valósággal.”** (1Jn 3,18)

.....

.....

Az apostol a tevékeny szeretetről beszélt, amikor embertársaink igazi szükségleteit meglátjuk, és készségesen megosztjuk javainkat másokkal. A legtöbb esetben nem igényel tőlünk nagy áldozatot a másokért végzett szolgálat, a legfontosabb, hogy amit teszünk vagy adunk, azt jó szívvel és örömmel tegyük. A vendégszeretet gyakorlása több az anyagi segítségnyújtásnál, azt jelenti, hogy figyelmet és időt fordítunk másokra, közösséget vállalunk velük.

„A lelki sötétség éjszakájában Isten dicsősége egyházán át sugárzik, amikor tagjai felemelik a meggörnyedt, és vigasztalják a gyászolót. Körülöttünk mindenütt hallatszik a világ jajveszékése. Mindenhol vannak szűkölködők és szomorkodók. A mi feladatunk, hogy könnyítsünk az élet terhein, és enyhítsünk nyomorán. Gyakorlati segítséggel sokkal többet tehetünk, mint pusztá prédikálással. Adjunk ételt az éhezőknek, ruhát a mezítelennek, és otthon a hajléktalannak! Sőt még többet kell tennünk! A lélek éhségét csak Krisztus szeretete töltheti be. Ha Krisztus bennünk lakozik, akkor szívünk tele van mennyei együttérzéssel. A forró krisztusi szeretet lezárt forrásai felfakadnak. Isten nemcsak adományokat kér tőlünk a rászorulóknak, hanem derült mosolyt, biztató szavakat és kedves kézszerítést is. Amikor Krisztus meggyógyította a beteget, kezét rájuk tette. Mi is hajoljunk közel azokhoz, akiken segíteni akarunk.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, Találkozás a völegénnyel c. fejj.)

„Az igazi vendégszeretetet még a magukat kereszténynek vallók is alig gyakorolják. A vendégszeretet alkalmait még a hívők között sem tekintik olyan kiváltságnak és áldásnak, amilyennek kellene. Kevés a hajlandóság és készség arra, hogy minden hivalkodás nélkül helyet adjanak két vagy három személlyel többnek a családi asztalnál... Isten szándékosan engedte meg, hogy szegények is legyenek közöttünk: ezzel megvizsgálja, kipróbálja és kideríti, mi van a szívünkben. Ha a vendégszeretet meghal, szívünk megbénul az önzéstől.

Vendéglátásunkat ne a világ szokásai, hanem Krisztus Lelkének és Igéjének tanításai uralkodjanak... Nem kell sokat adni a külö ségekre. A szívélyes, meleg köszöntés, egy hely a kandallók mellett, egy szék az asztalotoknál, a kiváltság, hogy osztozhatnak áhítatotok áldásaiban, mennyei fénysugár lesz sok ember számára. Az együttérzésnek át kell törnie énünk korlátait és otthonunk falait.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, 1. köt., 170. o.; *Jézus élete*, 556–558. o.)

6 Mit nevez az apostol „kegyelmi ajándéknak”, és hogyan nyilvánul meg ennek sokfélesége? Milyen céllal adja Isten ezeket az ajándékokat?

- „Ki-ki amint kegyelmi ajándékot kapott, úgy sáfarkodjatok az-
zal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai. Ha
valaki szól, mintegy Isten ígét szólja: ha valaki szolgál, mint-
egy azzal az erővel szolgáljon, amelyet Isten ad: hogy minden-
ben Isten dicsőíttessék a Jézus Krisztus által, akinek dicsőség
és hatalom örökkön-örökké. Ámen.” (1Pt 4,10–11)
- „A kegyelmi ajándékokban pedig különbség van, de ugyanaz
a Lélek. A szolgálatokban is különbség van, de ugyanaz az Úr.
És különbség van a cselekedetekben is, de ugyanaz az Isten,
aki cselekszi mindezt mindenkiben. Mindenkinek azonban ha-
szonra adatik a Lélek kijelentése. Némelyiknek ugyanis böl-
csességnek beszéde adatik a Lélek által, másoknak pedig tudo-
mánynak beszéde ugyanazon Lélek szerint. Egynek hit ugyan-
azon Lélek által, másnak pedig gyógyítás ajándékai azon egy
Lélek által. Némelyiknek csodatévő erőknek munkái, némelyik-
nek meg prófétálás, némelyiknek pedig lelkeknek megítélése,
másoknak nyelvek nemei, másnak pedig nyelvek magyarázása.
De mindezeket egy és ugyanaz a Lélek cselekszi, osztogatván
mindenkinek külön, amint akarja.” (1Kor 12,4–11)

.....
.....
.....

Azt érthetjük meg ezekből az igékből, hogy minden képesség és lehetőség, amivel rendelkezünk, Isten ajándéka, hogy szolgálhasunk velük másoknak. Semmi érdemünk nincs azért, hogy bármilyen adottsággal rendelkezünk, hiszen mindez „kegyelmi ajándék”. Azonban a „talentumok” felhasználásakor is gondoljunk arra, hogy

ne magunkra támaszkodjunk, hanem „azzal az erővel szolgáljunk, amit Isten ad”, és akkor a dicsőség is az Övé lesz, nem a miénk. Akkor nem lesz teher és áldozat számunkra az Istentől kapott lelki ajándékok felhasználása, hanem inkább örömteli lehetőség.

„Mennyei Atyánk nem igényel sem többet, sem kevesebbet, mint amennyinek elvégzéséhez képességet adott. Nem helyez szolgálóra elhordozhatatlan terheket. »Ő tudja a mi formáltatásunkat; megemlékezik róla, hogy por vagyunk.« (Zsolt 103,14) Mindazt, amit igényel tőlünk, az Ő erejével meg is tudjuk cselekedni.

Isten maga választja ki az emberi eszközöket. Néha egészen egyszerű embereket a legnagyobb feladatokkal bíz meg, mert hatalma az emberi gyengeség által mutatkozik meg. Nekünk megvan a saját mércénk, és ahhoz mérten jelentjük ki az egyik dolgot nagynak, a másikat pedig kicsinek. Isten azonban nem a mi normánkkal mér. Ne gondoljuk, hogy Istennek nagy, ami nekünk nagy; vagy ami nekünk kicsi, neki is az. Nem a mi feladatunk megítélni képességeinket, sem pedig megválasztani munkánkat. Vegyük fel az Isten által nekünk szánt terhet! Hordozzuk az Ő nevében, és nála keressünk mindig nyugalmat! A szívvel-lélekkel, vidáman végzett szolgálat dicsőíti Istent. Örül, ha hálásan vállaljuk feladatainkat, és ha boldogan fogadjuk azt a megtiszteltetést, hogy munkatársai lehetünk.

Nagy és szent az a feladat, amelyet az Úr reánk bízott. Az elkövetkezendő életben azok kapják a legnagyobb örökséget, akik ebben az életben a leghívebben és legkészségesebben szolgáltak. Az Úr maga választja ki eszközeit, s más-más körülmények között próbálja ki, hogyan illeszkednek tervébe. Azokat választja ki, akik szívük őszinteségével törekszenek tervét véghezvinni. Nem azért választja ki őket, mert tökéletesek, hanem mert Ővele közösségben tökéletesek lehetnek.

Isten csak azokat fogadja el, akik magasra tűzik a célt. Mindenkit arra kötelez, hogy tegye meg a tőle telhetőt. Mindenki-

től erkölcsi tökéletességet kíván. Ne szállítsuk le az igaz élet normáját! Ne próbáljuk a mércét öröklött vagy szerzett rossz hajlamainkhoz igazítani! Értsük meg, hogy a jellem tökéletlensége bűn! Isten minden szép és tökéletes jellemvonást harmonikusan és hiánytalanul önmagában hordoz, és mindazokat, akik elfogadják Krisztust személyes Megváltójuknak, felruházza ugyanezekkel a kiváltságokkal – a saját jellemvonásaival.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, Talentumok c. fejelet)

Az e heti adomány az irodalmi alapot támogatja.

– Hozzájárulás a Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadónál megjelentetett kiadványok és a kiadó működési költségeihez.

Részesülés Krisztus szenvedéseiben, és az ítélet

(1PT 4,12–19)

1 Milyen bátorító üzenetet küldött az apostol azoknak, akik üldöztetést szenvedtek a hitükért?

- **„Szeretteim, ne rémüljete meg attól a tűztől, amely próbáltatás végett támadt köztetek, mintha valami rémületes dolog történnék veletek.”** (1Pt 4,12)
-
-
-

Péter apostol jól ismerte az emberi természetnek azt a gyengeségét, amely visszaretten minden szenvedéstől, ezért újra szeretne volna megerősíteni testvérei hitét.

Isten nem azt ígéri, hogy a nehézségek, szenvedések vagy üldözések elkerülnek gyermekeit ezen a földön, de arról biztosítja övéit, hogy velük lesz, megőrzi és megerősíti őket (lásd pl. Józs 1,9; Ésa 41,10; 43,1–3; Mt 10,24; Jel 2,10).

Amíg ezen a földön élünk, Sátán területén vagyunk, és támadásai egyre hevesebbek lesznek, hogy visszatartsanak vagy akadályozzanak minket Krisztus követésében, az Ő szolgálatában. De

biztosak lehetünk abban, hogy ha Isten megengedi a nehézségeket, meg is adja az ahhoz szükséges erőt és kitartást, ha hozzá fordulunk. Ezért nem kell megrémülnünk a próbáktól, hiszen ezek által erősödhet a hitünk és tisztulhat a jellemünk, s még mélyebb tapasztalatokat szerezhetünk Megváltónk szeretetéről.

„Egyetlen ember sem lehet hű az elveihez úgy, hogy ne váltana ki ellenkezést. A lelki kereszténységet ellenezni fogják az engedetlenség gyermekei. Jézus azonban megparancsolta tanítványainak: »Ne féljete azoktól, akik a testet ölik meg, a lelket pedig meg nem ölhetik.« (Mt 10,28) Akik hűségesek Istenhez, azoknak nem kell félniük az emberek erejétől, sem Sátán támadásaitól. Krisztusban biztosított az örök életük. Egyetlen félelmük az legyen, nehogy lemondjanak az igazságról, elárulva a bizalmat, amellyel Isten megtisztelte őket. (...)

Ne veszítsük el békességünket akkor sem, ha nem tudjuk próbáink kimenetelét! Bármilyen igazságtalanul bánnak velünk, ne gerjedjünk haragra! A bosszúálló lelkülettel önmagunknak ártunk, Istenbe vetett bizalmunkat elveszítjük, és a Szentlelket megszomorítjuk. Mellettünk egy tanú áll – egy mennyei követ –, aki zászlót bont ellenségünk előtt, és az Igazság Napjának fényes sugaraival zár körül minket. Sátán ezen nem hatolhat át. E szent fénypajzsot nem tudja áttörni.

Ne áltassuk magunkat azzal, hogy miközben a világ gonoszsága nő, mi elkerülhetjük a nehézségeket! De éppen ezek a nehézségek üznek bennünket a magasságos Isten fogadótermébe. Attól kérhetünk tanácsot, akinek bölcsessége végtelen. (...)

Krisztus legforróbb vágya, hogy örökségét megszabadítsa Sátán hatalmától. Mielőtt azonban külsőleg megszabadulhatnánk tőle, belső életünknek kell szabaddá válnia. Az Úr azért enged meg próbákat, hogy megtisztuljunk a földiességtől, önzéstől, jellemünk durva, Krisztustól idegen vonásaitól. Isten hagyja, hogy a szenvedés áradata elborítsa lelkünket, hogy megismerjük Őt, és Jézus Krisztust, akit elküldött; hogy szívünk

mélyéből vágyakozzunk megtisztulni minden szennytől, és a próbából tisztábban, szentebben és boldogabban kerülünk ki. Sokszor önzéstől elsötétült lélekkel lépünk be a megpróbáltatások kohójába. De ha türelmesen viseljük a súlyos próbát, Isten jellemét tükrözve kerülünk ki belőle. Amikor Isten elérte célját a szenvedés által, »felhossa a te igazságodat, mint a világosságot, és a te jogodat, miként a delet« (Zsolt 37,6).» (Ellen G. White: *Jézus élete*, 304. o.)

2 Mi okozhat örömet még a szenvedések között is Isten gyermekeinek?

- **„Sőt amennyiben részetek van a Krisztus szenvedéseiben, örüljétek, hogy az ő dicsőségének megjelenésekor is vigadozva örvendzhessetek.”** (1Pt 4,13)
- **„Ha pedig gyermekek, örökösök is; örökösei Istennek, örökös-társai pedig Krisztusnak; ha ugyan vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt is dicsőüljünk meg. Mert azt tartom, hogy amiket most szenvedünk, nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, amely nekünk megjelentetik.”** (Rm 8,17–18)

.....

.....

.....

Az ígéretek szerint Krisztus dicsőségében is részesülnek azok, akik itt a földön követik Őt minden körülmények között. Nyilvánvaló, hogy nem a szenvedéseknek kell örülni, és nem ezek által lehet mindenképpen nagyobb mennyei dicsőséget elnyerni, ez a fel fogás idegen a Szentírástól. De az bizonyos, hogy jobban értékeli a győzelmet azok, akik keményebb küzdelmeken mentek keresztül, és szenvedéseikben erőt adhat az a cél, amit hamarosan elérhetnek.

„Gondolkodjunk el drága Megváltónk életén és értünk átélt szenvedésein! Ha nem vagyunk hajlandók kitartani a próbákban, a nehézségekben és a konfliktusokban, ha nem vagyunk hajlandók részt vállalni Krisztus szenvedéseiben, akkor nem találhat méltónak arra sem, hogy az Ő trónján ülhessünk! Minden a rendelkezésünkre áll ahhoz, hogy megvívjuk a csatát hatalmas ellenségünkkel, és egyetlen pillanatra se engedjük kísértéseinek. Tudjuk, hogy saját erőnk nem elég a győzelemhez. Krisztus azonban megalázta magát és magára vette természetünket, ismerte szükségleteinket, és elviselte a legnehezebb kísértéseket, amelyeket embernek valaha is el kellett viselnie – s ezzel legyőzte az ellenséget, visszautasította a Kísértő szavait, hogy az ember megtanulja, hogyan kell győzni. Jézus olyan testet öltött magára, amilyen a miénk, és minden tekintetben elszenvedte, amit embernek el kell szenvednie, sőt annál többet is. Soha nem szenvedhetünk annyit, mint Krisztus, mert Ő nem egy ember bűnét, hanem az egész világ bűneit hordozta. Elviselte a megaláztatást, a gúnyt, a szenvedést és a halált, hogy mi – példáját követve – örökölhessünk mindent, aminek Ő a mennyben részese volt. Krisztus a mi példaképünk, a tökéletes és szent példakép, akit követnünk kell. Soha nem lehetünk azonosak a példaképpel, de képességünk szerint követhetjük, és hasonlóvá válhatunk Őhöz.” (Ellen G. White: „A Szentlélek eljő reátok”, 369. o.)

„Nagy jutalom vár a mennyben azokra, akik az üldöztetés és kínzás ellenére is bizonyoságot tettek Krisztusról. Míg világi emberek földi javak után törtetnek, addig Jézus a mennyi kincsekre mutat. És a jutalmat nem kizárólag a jövőre ígéri, kiosztását már itt is megkezdi. Hajdan megjelent az Úr Ábrahámnak, és így szólt hozzá: »Én pajzsod vagyok tenéked, a te jutalmad felette igen bőséges.« (1Móz 15,1) Ez a jutalma mindazoknak, akik Krisztust hűségesen követik. Megismerik, részévé válnak Jézusnak, Immánuelnek, »akiben van a böl-

cesség és ismeret minden kincse elrejtve», s akiben »lakozik az istenség egész teljessége testileg« (Kol 2,3.9). Amilyen mértékben tárul fel előtte a szívünk, olyan mértékben válunk hasonlóvá Őhozzá. Tapasztalhattuk szeretetét és mindenhatóságát, birtokolhatjuk kikutathatatlan gazdagságát, és megismerjük »Krisztus minden ismeretet felülhaladó szeretetét, hogy ekképpen beteljesedjete az Isten egész teljességéig« (Eféz 3,18–19). »Ez az Úr szolgáinak öröksége, és az ő igazságuk, mely tőlem van, így szól az Úr.« (Ésa 54,17)» (Ellen G. White, *General Conference Bulletin*, 1893)

3 Honnan nyernek lelkieket az üldözöttek, ha Krisztusért gyalázat és megvetés éri őket?

- **„Boldogok vagytok, ha Krisztus nevéért gyaláznak titeket, mert megnyugszik rajtatok a dicsőségnek és Istennek Lelke, amit amazok káromolnak ugyan, de ti dicsőítitek azt.”** (1Pt 4,14)
-
-
-

A küzdelmekben soha nem hagyja Isten magára az övéit. Sőt olyan mély és bensőséges közösséget ígér Szentlelke által, amelyet más körülmények között talán nem tapasztalhatnának: „Megnyugszik rajtatok Isten Lelke” – ilyen kifejezéseket Jézussal kapcsolatban olvashatunk (Ésa 11,2; Jn 1,33), és az első keresztény vértanú, István is tapasztalhatta a Szentlélek megerősítő és felemelő jelenlétét. Különös módon, ez még nagyobb dühöt és ellenállást váltott ki üldözőiből – talán azért is, mert semmivel nem lehet megtörni vagy megfélemlíteni azokat, akik a „dicsőség Lelkével” ilyen mély közösségekben vannak (lásd Ap csel 6,10; 7,57).

4 Mi a legfontosabb szempont, ami vigasztalást adhat még akkor is, ha igazságtalan üldöztetés éri a hívőket?

- **„Senki se szenvedjen közületek mint gyilkos vagy tolvaj, vagy gonosztévő, vagy mint más dolgába avatkozó, ha pedig mint keresztény szenved, ne szégyellje, sőt dicsőítse azért Istent.”** (1Pt 4,15–16)
-
-
-

Az emberi világnak sok olyan nyomorúsága van, amelyek a személyesen elkövetett bűnök következményei. Ha valaki törvénybe ütköző tetteiért kapja a büntetést, az sokkal inkább szégyellni való, mint ha ártatlanul szenved. Arra kell törekednünk, hogy mi ne adjunk tényleges okot az ellenségnek, amire hivatkozhat. Ha keresztény hitünkért szenvedünk, akkor már nyilván ismertté lett általunk Isten igazsága, mert különben nem támadna minket az ellenség. Ez pedig örömteli dolog, nem a küzdelmek miatt, hanem mert „méltónak találtattunk” arra, hogy Krisztusért szenvedjünk (Ap csel 5,41).

5 Miért fontos tudnunk, hogy az ítélet már megkezdődött a mennyben? Mit jelent ez számunkra?

- **„Itt az ideje, hogy elkezdődjék az ítélet Isten házán, ha pedig először rajtunk kezdődik, mi lesz azoknak a végük, akik nem engedelmessé válnak Isten evangéliumának? És ha az igaz is alig tartatik meg, hová lesz az istentelen és bűnös?”** (1Pt 4,17)
-
-

„Ünnepélyesek azok az események, amelyek az engesztelés záró szakaszához kapcsolódnak. (...) A mennyei templomban most folyik az ítélet. Már hosszú évek óta tart. Hamar – senki sem tudja, hogy milyen hamar – az élők nevéhez érnek. Isten félelmetes jelenlétében kerül mérlegre az életünk. Most fogadjuk meg – jobban, mint valaha – a Megváltó figyelmeztetését: »Vigyázzatok és imádkozzatok, mert nem tudjátok, mikor jő el az az idő.« (Mk 13,33) »Ha tehát nem vigyázol, elmegyek hozzád, mint a tolvaj, és nem tudod, mely órában megyek hozzád.« (Jel 3,3) A vizsgálati ítélet lezárulásakor mindenkinek eldől a sorsa – életre vagy halálra.

Veszélyben vannak azok, akik belefáradtak az örökösbe, és a világ varázsa felé fordulnak. Miközben az üzletember nyereséget hajszol, a szórakozni vágyó élvezetet keres, a divat rabja ékességeit rendezgeti – talán éppen abban az órában mondja ki az egész föld Bírója az ítéletet: »Mégmértél a mérlegen, és híjával találtattál.« (Dn 5,27) Azok, akik részesülni akarnak a Megváltó közbenjárásának áldásaiban, ne engedjék, hogy szentségük és istenfélelmük elmélyítését bármi is gátolja! Szórakozás, hivalkodás és nyereszkedés helyett fordítsák az értékes órákat inkább az igazság buzgó, imádságos kutatására. A szentély és a vizsgálati ítélet tanát Isten népének jól kell ismernie. Tudnunk kell, hogy nagy Főpapunknak mi a tiszt-sége és munkája. Másként soha nem lesz olyan hitünk, amilyenre most van szükség, és soha nem tudjuk betölteni azt a helyet, amelyet Isten nekünk szán. Minden egyes ember üdvözülhet, illetve elveszhet – mindenkinek az ügye függőben van Isten ítélőszéke előtt. Mindenkinek személyesen kell találkoznia a nagy Bíróval.” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, 434–437. o.)

„Testvéreim, olyan rendkívüli időben élünk, amilyen még sohasem volt. Bárcsak odaszentelnénk magunkat Istennek úgy, amint illik azokhoz, akik az idők teljességében élnek! (...) Test-

véreim, Isten ereje most azonnal szándékozik tenni valamit. Ó, bárcsak alárendelnénk Néki mindent, hogy cselekedhessék! (...) Félelmetes helyzet ez. Arra késztet bennünket, hogy olyan megszentelődésre törekedjünk, amelyről senki sem álmódott ez előtt. És olyan odaszentelődésre kapunk elhívást, amely meg fog tartani bennünket Isten jelenlétében. (...) Mivel Isten ezt a tanúbizonyosságot adta hatalmáról a világnak, hogy a legteljesebb módon megmenti a bűnös lényeket, és hozzásegíti őket, hogy tökéletes életet éljenek bűnös testben, ezért bízhatunk benne, hogy alkalmassá is tesz bennünket erre. (...) Ezt a csodát azonban először a bűnös emberben kell megvalósítani. Jézus Krisztus győzelmének kell megisméltódnia, megsokszorozódnia követőinek ezreiben. Így nem csupán néhány esetben, hanem az egyház egész testében megnyilatkozik majd a világnak Krisztus tökéletes élete. Az lesz a megváltás tervének végső, megkoronázó műve, amely megment vagy kárhoztat majd embereket. (...) Amikor ide eljutunk... megdicsőülünk gyengeségeink közepette. Tökéletesen elégedettek lehetünk azzal az örömmel, amelyet Jézus Krisztus ad nekünk: erejének megtapasztalását, amint eltapossa bűneinket, és engedelmessé tesz az Ő akarata iránt a bűnös testben. Ez a győzelem igazi öröme..." (Ellen G. White, *General Conference Bulletin*, 1893, 73., 111–112.; 1901, 406. o.)

„Most, miközben nagy Főpapunk az elfedezés szolgálatát végzi értünk, arra kellene törekednünk, hogy Krisztusban tökéletessé váljunk. Üdvözítőnk egyetlen gondolat erejéig sem volt rávehető arra, hogy engedjen a kísértés hatalmának. Sátán talál bizonyos pontokat az emberi szívben, ahová befészkelheti magát; van néhány dédelgetett, bűnös kívánság, amelyeken keresztül kísértése kifejtheti hatalmát. Krisztus azonban kijelentette önmagáról: »Jön e világ fejedelme, s énbennem nincsen semmije.« (Jn 14,30) Isten Fiában semmit sem tudott találni Sátán, ami lehetőséget nyújtott volna a gonosznak arra, hogy megszerezze a győzelmet. Jézus megtartotta Atyja parancso-

latait, és semmi bűn nem volt Őbenne, amit Sátán a maga előnyére kihasználhatott volna. Ilyenné kell válniuk azoknak, akik megállnak a nyomorúság idején.

Azoknak, akik akkor élnek a Földön, amikor Krisztus befejezi közbenjárását a mennyei templomban, a szent Isten színe előtt közbenjáró nélkül kell megállniuk. Ruhájuknak hótisztának kell lennie, jellemüknek »a meghintés vére« által meg kell tisztulnia a bűntől. Isten kegyelme és kitartó emberi igyekezet által győzniük kell a bűn ellen vívott harcban. Miközben a vizsgálati ítélet folyik a mennyben, és Krisztus a bűnbánó hívők bűneit eltávolítja a mennyei templomból, Isten népe között a tisztulás, a bűntől való szabadulás különleges munkájának kell végbemennie itt a Földön.

Most van a nagy engesztelési nap. Az Úr azt kívánta, hogy míg a jelképes szolgálat főpapja Izráélért engesztelést végez, az egész Izráél bűnbánattal és alázattal sanyargassa meg lelkét előtte, hogy valaki ki ne irtassék a nép közül. Most pedig, aki azt akarja, hogy neve bent maradjon az élet könyvében, e rövid kegyelmi idő alatt kell bűnbánó szívvel és őszinte megtéréssel megsanyargatnia lelkét Isten előtt. Tartsunk mélységes, lelkiismeretes önvizsgálatot! A léhaságból és felszínességből, amit oly sok állítólagos keresztény megenged magának, ki kell gyógyulni.” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, 105., 380., 436. o.)

„Könnyű volt Jézus terhe a Getsemáne-kertben vagy a kereszten? Nem. Az Ő kemény harca az énnel olyan súlyos volt a Getsemánében és a kereszten, hogy vércseppeket verítékezett, és végső agóniájában még a szíve is megszakadt. Mit jelent ez? Valótlanságot mondott talán nekünk, amikor azt állította, hogy »az én terhem könnyű«? Ő elszenvedte ezt a borzalmas agóniát azért, hogy megmentsen minket. A teher, amelyről Mt 11,30-ban beszél, az a teher, amit nekünk kell vinni. A szeretet által munkálkodó hit könnyűvé teszi számunkra ezt a teherviselést, mert megbecsüljük azt, hogy milyen nehéz volt vinni neki az Ő terhét. Az igaz keresztény szá-

mára egyedül az a választás nehéz, hogy alárendelje, feladja énjét, hogy az Jézus Krisztussal együtt megfeszíttessék. Mi sohasem kaptunk olyan feladatot, hogy egyedül vállaljuk a megfeszítetést – nekünk csakis Jézussal együtt kell megfeszíttetnünk. De hála Istennek, milliószor könnyebb nekünk megfeszíttetnünk Krisztussal, mint neki volt értünk, egyedül. Nézzünk Isten Bárányára, és terhünk könnyűvé válik.” (Robert J. Wieland: *Az 1888-as üzenet*, 112., 142–143. o.)

6 Mit jelent a hívő számára az a tudat, hogy Isten ismeri a küzdelmeinket, és annyit enged meg, amennyit elhordozhatunk az Ő segítségével?

- **„Akik Isten akaratából szenvednek is, ajánlják neki lelküket mint hű teremőnek, jót cselekedvén.”** (1Pt 4,19)

.....
.....
.....

A próbáknak fontos szerepük van abban, hogy felmérhessük hitbeli állapotunkat. Vajon a nyomorúságban Istent keressük? Elfogadjuk az Úr kezéből azt, amit megenged életünkben? Vagy inkább elcsüggedünk és zúgolódunk? Példabeszédek 24,10 ezt mondja: „Ha lágyan viselted magadat a nyomorúság idején: szűk a te erőd.” A nyugalomban talán azt gondoljuk, hogy erősek vagyunk: a válságokban láthatjuk meg önmagunkat igazán.

Tudjuk, milyen irányba tart ez a világ: az egyre mélyülő válság és egyre fokozódó nyomorúság felé. Jeremiás próféta által ezt kérdezi az Úr: „Hogyha gyalogokkal futsz, és elfárasztanak téged, mi módon versenyezhetnél a lovakkal? És ha csak békességes földön vagy bátorságban, ugyan mit cselekednél a Jordán hullámai

között?” (Jer 12,5) Ha rábizzuk magunkat „hű Teremtőnkre”, ez nem tétlenséget jelent, hanem az Ő akaratának keresését és cselekvését a nehézségek idején is. Így erősödhet hitünk, tisztulhat jellemünk, és így készülhetünk fel a még ránk váró küzdelmekre.

Az e heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.

*- Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola
működési költségeihez.*

Alázat és szeretet a keresztény közösségben – Felhívás éberségre az ösellenséggel szemben

(1PT 5,1–11)

1 Milyen utasításokat adott Péter apostol a gyülekezet vezetőinek, a presbitereknek? Rangbeli vagy lelki tekintély alapján tanácsolta őket?

- „A köztetek lévő presbitereket kérem én, a presbitertárs és a Krisztus szenvedésének tanúja, és a megjelenendő dicsőség részese: legeltessétek az Istennek köztetek lévő nyáját, gondot viselvén arra nem kényszerítésből, hanem örömet; sem nem rút nyereszkedésből, hanem jóindulattal; sem nem úgy, hogy uralkodjatok a gyülekezeteken, hanem mint példaképei a nyájnak. És amikor megjelenik a főpásztor, elnyeritek a dicsőség hervadatlan koronáját.” (1Pt 5,1–4)
-
-

Péter apostol nem emelte önmagát társai fölé, csupán a Krisztussal szerzett tapasztalataira hivatkozott, valamint arra, hogy szem- és

fültanúja volt az igazi Pásztor életének és halálának. Amikor fel-támadása után a Megváltó rábízta a nyáj legeltetését, már meg-tanulta az alázat és áldozatkészség lelkületét, s alkalmassá vált az önzetlen szolgálatra. Ezért tudta hitelesen tanítani és tanácsolni a gyülekezetek vezetőit.

Gondoljuk át, a felsorolt jellemvonások mennyire aktuálisak ma a gyülekezetek lelki vezetőinek szolgálata szempontjából:

- nem kényszerből (kényszeredetten, kelletlenül), hanem örömmel,
- nem nyereszkedésből (érdekből), hanem jóindulattal, szeretettel,
- nem uralkodó, irányító, hanem példamutató módon.

Végül az apostol arra is utal, hogy minden szolgálattevőnek, veze-tőnek a Főpásztor, Krisztus irányításával kell végeznie szolgálatát, a gyülekezet az Ő nyája, és neki tartozik felelősséggel a rábízottakért.

„A gyülekezet pásztorainak feladata, hogy éberem őrökde-
nek az Úr nyája fölött. Ez nem jelent ugyan teljhatalmú pa-
rancsnokságot, hanem felügyeletet, mely bátorít, erősít és fel-
emel. A prédikátori tisztség többet jelent, mint csupán szent-
beszédtek tartását. Komoly, személyes munkát követel. A gyü-
lekezet itt e földön tévelygő férfiaktól és nőktől áll, akik tü-
relmes, fáradságos erőfeszítést igényelnek, hogy ebben az
életben Istennek tetsző, elfogadható munkára kiképzést, neve-
lést nyerjenek, az eljövendő életben pedig a dicsőség és a hal-
hatatlanság részesei legyenek. Lelkipásztorokra, a nyáj hűsé-
ges pásztoraira van szükségünk, akik nem hízelegnek Isten
népének, sem keményen nem bánnak vele, hanem az Élet Ke-
nyerével táplálják. Férfiak kellene, akik életükben naponta
tapasztalják a Szentlélek átalakító hatalmát, akik önzetlenül
szeretik azokat, akikért munkálkodnak.

Az egyház lelkipásztorára olyan feladatok hárulnak, ame-
lyek tapintatot, bölcsességet követelnek. A gyülekezeti tagok
között elhidegülést, elkeseredést, irigységet és féltékenységet
tapasztal: hogy mindent ismét rendbe hozzon, munkájában
Krisztus lelkületére van szüksége. A prédikátor dolga, hogy

hűségesen intsen, bűnöket megfeddjen, vizályokat elsimítson, és pedig nemcsak onnan felülről, a szószékről, hanem úgy, hogy a hívekkel egyénileg foglalkozik. Akadnak önféjú tagok, akik elvetik az üzenetet, Isten szolgáját pedig tévesen ítélik meg és bírálgatják. Ilyenkor a pásztor gondoljon arra, hogy »a felülről való bölcsesség először is tiszta, azután békeszerető, méltányos, engedelmes, irgalmassággal és jó gyümölcsökkel teljes, nem kételkedő és nem képmutató. Az igazság gyümölcse pedig békeségben vettetik azoknak, akik a békeségen munkálkodnak.« (Jak 3,17–18.) A jó pásztor megfeledezik önmagáról. Saját személye a háttérbe szorul, hogy Isten munkáját végezhesse. Az Ige hirdetése közben és a nép otthonaiban végzett lekipásztori munkája által megismeri szükségleteiket, bánatukat, megpróbáltatásaikat; és mert együtt munkálkodik a nagy Teherhordozóval, osztozik szenvedéseikben, bajaikban vigasztalja őket, lelki éhségüket lecsillapítja és szívüket megnyeri Istennek. Ebben a munkában a menny angyalai segítenek az igehirdetőnek; az igazság őt is megvilágosítja és »bölcsé teszi az üdvösségre.« (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Krisztus hű pásztora c. fejt.)

2 Milyen lelkület szükséges a gyülekezet együttes szolgálatának betöltéséhez?

- „Hasonlatosképpen ti ifjabbak, engedelmeskedjétek a véneknek, mindnyájan pedig egymásnak engedelmeskedvén, az alázatosságot öltsetek fel, mert Isten a kevélyeknek ellene áll, az alázatósoknak pedig kegyelmet ad.” (1Pt 5,5)
-
-
-

Az egymás megbecsülése, a tapasztaltabbak iránti tisztelet, az egymással összhangban végzett közös munka mindenképpen megtermi a jó gyümölcsöt. Az emberi természet megromlása éppen ezen a területen a legerősebb, hiszen az önfelmagasztalás vágya indította el a mennyei lázadást is. Ezért a legfontosabb keresztényi jellemvonások közé tartozik az alázat Istennel és embertársainkkal szemben. Alázat hiányában magunkat tartjuk különbnek másoknál, a magunk dicsőségét keressük. Amíg ez így van, törvényszerű, hogy egyenetlenségek, feszültségek, „versengések” következzenek be. Nyilvánvaló, hogy az Úrban való engedelmességet érti itt az apostol, és – a gondolatmenet előbbi részéből következően – a gyülekezeti vének tapasztalt meglátásai iránti engedelmességről van szó.

„Aki azt állítja, hogy Krisztust követi, becsülje magát kevesebbre, másokat pedig többre. (...) Akik együttműködnek Istennel, szerény véleményük van magukról. Nem kérkedők, nem önhittek, nem beképzelték. Hosszútűrők, szeretetteljesek, tele vannak irgalmassággal és jó gyümölccsel. Krisztus igazságossága jár előttük, és Isten dicsősége a hátvédjük. (...) Isten szolgálója legyen nagyon alázatos. Aki az isteni dolgokban a legmélyebb tapasztalatokat szerezte, az áll legtávolabb a büszkeségtől és az önfelmagasztalástól. Isten dicsőségéről emelkedett gondolatai vannak, ezért úgy érzi, hogy az Ő szolgálatában a legalacsonyabb tisztség is túl megtisztelő számára. Nagyra értékeli Isten dicsőségét, és a legkisebb szolgálatot is megtisztetésnek tartja. (...) Ilyen lelkületű szolgálókra van ma szükség. Az önteltekre, önmagukkal elégedettekre nincs szüksége Istennek. Urunk olyan követeket kíván, akik érzik, hogy szükségük van Krisztus engesztelő vérére, akik nem kérkedve, önelégülten vesznek részt a munkában, hanem a hit teljes bizonyosságával, és felismerik, hogy állandóan szükségük lesz Krisztus segítségére, hogy a lelkekkel bánni tudjanak.” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek*, V. köt., 488. o.; *Bizonyágtételek a lelkészeknek*, 215. o.; *Az evangélium szolgálói*, A szolgálat nélkülözhetetlen feltételei c. fejelet)

3 Hogyan függ össze az igazi alázat Isten megismerésével? Milyen tövényszerűséget említ az apostol, amelyet annak idején még Mesterétől tanult meg?

- „Alázzátok meg tehát magatokat Isten hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején.” (1Pt 5,6)
 - „Mert aki magát felmagasztalja, megaláztatik; és aki magát megalázza, felmagasztaltatik.” (Mt 23,12)
-
-
-

„A gondolkodás képessége az értelem. Az értelem mögötti érzelmi magatartás pedig az alázat. Az értelemre tisztán hallgatni csak úgy lehetséges, ha az emberben kifejlődött az alázat, és kigyógyult a mindentudás és mindenhatóság gyermekkori álmából... A szeretethez szükséges mindez, hogy értelmesek és tárgyilagosak legyünk.” (Erich Fromm: *A szeretet művészete*, 145. o.)

Az igazi, elmaradhatatlan és teljes alázat azonban az „Isten hatalmas keze alatti” alázat, ami annyit jelent, hogy elfogadjuk és a magunkénál igazabbnak ismerjük el az Úr vezetését, és gondviselésének helyt adunk az életünkben, hogy átformálhasson bennünket.

Az értelmes alázat tulajdonképpen nem más, mint a reális látás belső, lelki hozzáállása. Itt nem valós értékeink lebecsüléséről van szó (lásd az egytalentumos szolgát, akit Jézus nem tekint alázatosnak), sem nem az egészséges emberi méltóságérzet eltiprásáról, hanem arról, hogy nem a saját önző nézőpontunk irányít, hanem ezt (a velünk született rosszat) háttérbe szorítjuk, és alázatot gyakorlunk önként, szabadon, a másik ember javára. Az értelmes alázat nem alázatoskodás. Ugyanakkor az igazi alázat nem jelenti az igazság megkerülését vagy a megalkuvást.

Ha nyilvánvaló emberi hiba, igazságtalanság ér minket, ez még nem jelenti azt, hogy nem kell nevén neveznünk a rosszat, mert alázat van bennünk. Mivel igazságos alázatról van szó, így nem egyezhetünk ki a rosszal, hanem szelíden ugyan, de rendíthetetlen eltökéltséggel kell megmaradnunk a véleményünknel, amely az igazságot tükrözi. Jézus Krisztus is így tette szavá Júdás árulását és az őt jogtalanul arcul verő szolgálja cselekedetét.

Az értelmes alázat mindig hű marad az igazsághoz, és rendíthetetlenül, de szeretettel, szelíden képviseli azt. Az alázatos keresztény tudatában van az értékeinek, de annak is, hogy ezeket Istentől kapta, éppen azért, hogy szolgáljon másoknak. Az Ige szerint minél többet kaptunk, annál nagyobb a felelősségünk, és semmi okunk nincs az önteltségre, hiszen Istentől van minden képességünk. Nem aszerint értékeli a mennyei mérleg bennünket, mennyit kaptunk, hanem hogy abból mennyit adunk tovább másoknak. Gondoljuk át, mit jelent az életünk minden területén alázattal járni Istennel!

„Életünk átadása többet jelent, mint gondolnánk. Meg kell tanulnunk Krisztustól a szelídséget és alázatot, mielőtt valóra válhatna az ígéret beteljesedése: »és nyugalmat találtok a ti lelketeknek«. Az »én« úgy alakul át, ha megtanuljuk Krisztus alázatát, szelídségét, átvesszük szokásait, felvesszük igáját, és alávetjük magunkat a tanulásnak. Nincs senki, akinek ne volna tanulnivalója. Mindenkinek Jézus Krisztustól kell tanulnia. Amikor átadjuk magunkat Krisztusnak, ő minden örökölt és szerzett rossz jellemvonásunkat elveszi, amelyek csak gátjai annak, hogy isteni természet részeseivé legyünk. Amikor az »én« meghal, akkor Krisztus kel életre a szívünkben. Az ember Krisztusban él, Krisztus pedig benne.

Jézus arra vágyik, hogy mindenki az ő tanulója legyen. (...) Hadd formálja ki életét, türelmét, hosszútűrését, elnézését, szelídségét, alázatosságát bennünk.” (Ellen G. White: *„A Szentlélek eljő reátok”*, 62. o.)

4 Milyen tapasztalatokban részesülhetünk, ha rábizzuk magunkat a gondviselő Istenre?

- **„Minden gondotokat őreá vessétek, mert néki gondja van reátok.”** (1Pt 5,7)
 - **„Semmi felől ne aggódjatok, hanem imádságotokban és könyörgésetekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt.”** (Fil 4,6)
-
-
-

A gondoktól való felszabadulás csak annak az embernek az életében valósulhat meg, aki sok-sok tapasztalatot szerzett Istennel, és komolyan megérlelődött benne az elhatározás, hogy egész életét neki szenteli és gondjait rábizza. Mivel mindennap újabb nehézségekkel tallkozhatunk, ezért kell ismételten emlékeznünk a gondviselő Istenre, és újra letenni terheinket Őélé. Az egyik legnehezebb lecke életünkben ennek a teljes bizalomnak a megtanulása. Gondoljuk át, Jézus hány alkalommal próbálta megértetni követőivel, hogy az aggodalmaskodás milyen értelmetlen dolog (pl. Mt 6,25–37; Mt 10,30–31; Mk 8,17–21). Nem felelőtlen életre buzdít ezzel, hanem a hitünk értelmes gyakorlására, a saját tehetetlenségünk elismerésére, és a gondviselő Istenben való hitre.

„Ha dolgainkat saját kezünkbe vesszük, és saját bölcsességünkben bízva akarunk sikert elérni, akkor olyan terhet vesszünk vállunkra, amelyet nem Isten rakott ránk, amit segítség nélkül akarunk cipelni. Magunkra vállaljuk azt a felelősséget, amely Istené, s így valójában helyettesítjük Őt. Nyugtalanok lehetünk, előre láthatunk bizonyos veszélyeket, veszteségek érhetnek bennünket, mert azok elmaradhatatlanok, de ha

igazán hisszük, hogy Isten szeret bennünket, és csak javunkat akarja, akkor a jövő nem fog aggasztani. Úgy bízunk Istenben, mint a gyermek bízik szerető szüleiben. Gondjaink és szenvedéseink eltűnnek, mert akaratunk megnyugszik Isten akaratában. (...) Ha az Urat keresed, és minden újabb napon hozzá térsz; ha saját választásod alapján szabadon és örömmel kívánsz Istenben maradni; ha kegyelmi hívását örömmel követed, s ha Krisztus igáját – az engedelmesség és szolgálat igáját – hordod, akkor összes panaszod elcsitul, nehézségeid eltűnnek, és minden zavaros problémád, amellyel szembe kell nézned, megoldódik.” (Ellen G. White, *General Conference Bulletin*)

5 Az Istenre hagyatkozás mellett mit jelent még a gyakorlatban a hit küzdelme? Ismerjük-e ellenségünk hatalmát és eszközeit?

- **„Józanok legyetek, vigyázzatok, mert a ti ellenségetek, az ördög mint ordító oroszlán szertejár, keresvén, kit elnyeljen: akinek álljatok ellen, erősek lévén a hitben, tudva, hogy a világban lévő atyafiságotokon ugyanazok a szenvedések telnek be.”** (1Pt 5,8–9)
-
-
-

Gondoljuk végig a napjainkban még időszerűbb figyelmeztetéseket:

- *józanok legyetek* (vö. 1Thess 5,6),
- *vigyázzatok* (vö. Mk 13,33; Lk 21,34; Zsid 3,12),
- *álljatok ellene az ördögnek* (vö. Efész 4,27; Jak 4,7),
- *legyetek erősek a hitben* (vö. 1Kor 16,13).

A Biblia alapján pontosan kell ismernünk Sátánt és harcmodorát. Ellenségünk a kísértés, a vádolás és a bűnáthárítás által támad. Ennek megfelelően a hazugság, a becsapás, az ámtítás eszközeit veszi kézbe, hogy – az igazságtól eltávolítva – a maga területére csaljon.

Ha küzdeni akarunk Sátán ellen, a saját erőnkre támaszkodni nagyon kevés, sőt egyértelműen a bukást előlegezi. Teremtőnk segítségére van szükségünk. Isten személyéhez mindig konkrét erőforrások is kapcsolódnak. Ezek tudatosításába fog bele az apostol.

„Mi is harcot vívunk, de »nem test és vér ellen«, hanem »erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, amelyek a magasságban vannak« (Eféz 6,12).

Az élet harcában találkozunk az igazság ellen felsorakozó gonosz erőkkel. Reménységünk nem emberben, hanem az élő Istenben van. Teljes hittel és bizonyossággal számíthatunk arra, hogy Isten egyesíti hatalmát az emberi eszközök igyekezetével, neve dicsőségére. Igazságának fegyverzetében győzhetünk minden ellenségén.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 70. o.)

Sátán több az emberi gonoszságnál. Azon belül is mindig újat, váratlant tud produkálni, de soha nem látott cselszövéseket is kitervel: „Egyre növekvő veszélyek leselkednek ránk. Itt az ideje, hogy magunkra öltjük Isten teljes fegyverzetét, és odaadóan dolgozzunk, nehogy Sátán további előnyökre tegyen szert. Isten hatalmas erejű angyalai várakoznak arra, hogy segítségül hívjuk őket, nehogy hitünk összetörjön az ádáz csatában. Megújult erőre van szükségünk. Legyünk éberek! A közömbösség és a tunyaság személyes hitünk és a menny elvesztését eredményezheti.” (Ellen G. White: *Szemelvények...*, 186. o.)

6 Milyen összefoglalást tartalmaznak Péter apostol búcsúszavai a győzelmes keresztény élet reménységéről?

- **„A minden kegyelem Istene pedig, aki az ő örök dicsőségére hívott el minket a Krisztus Jézusban, titeket, akik rövid ideig szenvedtetek, ő maga tegyen tökéletesekké, erősekké, szilárdakká és állhatatosakká. Ővé a dicsőség és a hatalom örökön-örökké. Ámen.”** (1Pt 5,10–11)
-
-

Az apostol a diadalmas, győzelmes életre vonatkozó kívánságával olyan bátorítást nyújt az üldözötteknek, amely feledteti velük küzdelmeiket. Ugyanazt tudatosítja bennük, amit Pál apostol is megfogalmazott egyik levelében: „a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk” (2Kor 4,17).

Tekintsük át, milyen ígérek rejlenek ebben az igeversben:

- örök dicsőségére hívott el, és alkalmassá is tesz rá,
- tökéletessé tehet,
- erősekké válhatunk általa,
- szilárdakká válhatunk,
- állhatatosakká tesz minket.

Gondoljuk át, hogy aki elkezdte bennünk az átalakítás, megtisztítás munkáját, és megszabadított sok bűnünktől és hibás jellemvonásunktól, teljességre is tudja vinni életünk megszentelését! Milyen különös, hogy ebben olyan sok keresztény hívő kételkedik. Pedig Istennek van hatalma arra, hogy teljes győzelemre segítsen bennünket, ha mindvégig hittel együttműködünk Vele. A nehézségek éppen ezért válhatnak a javunkra, és segíthetik lelki növekedésünket.

Az e heti adomány az Eleki Vendégház munkáját támogatja.

Hogyan válhatunk „isteni természet” részesévé? – A prófétai szó bizonyossága és értéke

(2PT 1. FEJ.)

1 Melyek Isten legnagyobb ajándékai az ember részére az Ige szerint? A mi értékrendünkben is ezek a legfontosabbak?

- „Kegyelem és békesség adassék néktek bőségesen az Istennek és Jézusnak, a mi Urunknak megismerésében. Mivelhogy az ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, ami az életre és kegyességre való, annak megismerése által, aki minket a saját dicsőségével és hatalmával elhívott; amelyek által igen nagy és becses ígéretekkel ajándékozott meg bennünket; hogy azok által isteni természet részeséivé legyetek, kikerülvén a romlottságot, amely a kívánságban van e világon.” (2Pt 1,3–4)
-
-

Isten valóban mindent megtett az üdvösségünkért, ahogyan Pál apostol is fogalmazott: *„Aki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna*

vele együtt mindent minékünk?” (Rm 8,32) A legnagyobb ajándékai: saját isteni lényének az odaadása, egyszülött Fia által, majd a Szentlélek állandó jelenlétének ígérete, akinek legnagyobb műve, hogy a bűnös embert visszaformálja a mennyei mintára. Átala lehetünk mi is részesei az isteni erőnek, bölcsességnek, szeretetnek, így jelenhet meg bennünk is az isteni természet. Tehát csak isteni személy közvetítheti az isteni természetet, és csak a vele való állandó és szoros közösségben lehetséges legyőzni a már belénk rögzült bűnös vágyakat, kívánságokat. Ami embereknél lehetetlen, az megvalósulhat ez által az Istentől származó és bennünk munkálkodó erő által.

Gondoljuk át, mi is ezt tekintjük-e a legnagyobb ajándéknak az életünkben? Ezt kérjük Istentől mindenekelőtt kitartó könyörgéssel, vagy vannak számunkra fontosabb dolgok is, amelyek lefoglalják a gondolatainkat?

„Csak az Istenség harmadik személyének a hatalmas erejével tudunk ellenállni a bűnnek, és tudjuk azt legyőzni. A Szentlélek nem korlátozott erővel jön el hozzánk, hanem isteni hatalmának, erejének a teljességével. A Lélek az, aki eredményessé teszi mindazt, amit a világ Megváltója vitt véghez. A Lélek az, aki megtisztítja szívünket. A Lélek útján a hívő ember részese lesz az isteni természetnek. Krisztus isteni hatalomként, erőként adta nekünk Lelkét, hogy segítségével győzzük le a gonoszra való minden örökölt vagy szerzett hajlamunkat, és hogy az Ő egyházába bevésődjék Krisztus jelleme. Olyan változás ez, amelyet az ember sohasem képes véghezvinni. Természetfeletti munka ez, természetfeletti elemet visz az emberi természetbe. (...)

A Krisztusba mint személyes Üdvözítőbe vetett hit által formálódik ki az egység Krisztus és követői között. Ha a bűnös egyesíti gyengeségét Krisztus erejével, ürességét Krisztus teljességével, törekénységét Krisztus mindent elhordozó erejével, akkor egy értelemre jut Krisztussal. Krisztus emberi természete

megériinti emberi mivoltunkat, és emberi természetünk megériinti az istenséget. Így a Szentlélek bennünk végzett munkája által részeseivé válunk az isteni természetnek. »Megajándékozott«-ak leszünk »ama Szerelmesben« (Eféz 1,6).” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 226., 578., 582. o.)

„Az igazságnak bele kell épülnie a szívünkbe, irányítania kell gondolatainkat, és szabályoznia érzéseinket. Egész jellemünkkel Isten parancsait kell visszatükröznünk. Isten szavának minden jótáját és pontocskáját meg kell valósítanunk köznapi életünkben. Az isteni természet részesei összhangban élnek az igazság normájával, Isten nagy mércéjével: a szent törvénnyel. Ez az a mérce, amellyel Isten az emberek cselekedeteit megméri, és jellemüket az ítéletben értékeli.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A menyegzői ruha c. fejelet)

2 Hogyan fogalmazza meg Péter a mi részünket a megszentelődés folyamatában? Miért szükséges a „teljes igyekezet”?

- „Ugyanerre pedig teljes igyekezetet is fordítván, a ti hitetek mellé ragasszatok jó cselekedetet, a jó cselekedet mellé tudományt, a tudomány mellé mértékletességet, a mértékletesség mellé tűrést, a tűrés mellé kegyességet, a kegyesség mellé atyafiakhoz való hajlandóságot, az atyafiakhoz való hajlandóság mellé pedig szeretetet.” (2Pt 1,5–7)
- „Nem mondom, hogy már elértem, vagy hogy már tökéletes volnék, hanem igyekszem, hogy el is érjem, amiért meg is ragadott engem a Krisztus Jézus. Atyámfiái, én önmagamról nem gondolom, hogy már elértem volna, de egyet cselekszem: azokat, melyek hátam mögött vannak, elfelejtván, azoknak pedig, amelyek előttem vannak, nekik dőlve, célegyenest igyekszem az Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmára.” (Fil 3,12–14)

.....

.....

.....

.....

Ahogy a megtérésünk esetében a mi döntésünkön múlik, elfogadjuk-e a felkínált kegyelmet, és engedjük-e, hogy Krisztus belépjen életünkbe, átformálja gondolkodásunkat, ugyanígy együtt kell munkálkodnunk vele a folytatás során is.

Nem automatikusan formálódik ki bennünk a krisztusi jellem, az ember részéről „teljes igyekezetet” igényel ez a folyamat. Az itt felsorolt jellemtulajdonságok, a Lélek gyümölcseihez hasonlóan együtt kell hogy kifejlődjenek bennünk – ahogyan egymás mellé rendeli az apostol, és nem rangsorolja, melyik a fontosabb. Ha tehát az isteni természet a Szentlélek által bennünk lakik, ezekre fogunk teljes erővel, figyelemmel, kitartással törekedni.

„Az üdvösséget társulás, együtt munkálkodás útján nyerjük el. A megtérő bűnös és Isten közötti együttműködés elengedhetetlen a jellem felépítéséhez, a helyes alapelvek kialakításához. Az embernek komoly erőfeszítéseket kell tennie, hogy legyőzze azt, ami a tökéletesség elérésében akadályozza. Az eredmény azonban teljesen Istentől függ; csupán emberi erőfeszítések nem elegendők, Isten segítségével teljesen értéktelenek.

Isten munkálkodik, és az ember is. Az embernek kell ellenállnia a kísértésnek, de az erőt ehhez Istentől nyeri. Így egészsíti ki egymást egyrészt a végtelen bölcsesség, részvét és erő, másrészt a gyengeség, bűn és teljes tehetlenség.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Rómából írt levelek c. fej.)

„Ha híven végezzük azt, ami a mi részünk az Istennel való együttműködésben, akkor Ő is munkálni fogja rajtunk keresztül akarátát jó kedve szerint. Isten sem tud azonban dolgozni általunk, ha mi nem teszünk erőfeszítéseket. Ha el akarjuk nyerni az örök életet, fáradoznunk kell, buzgón kell fáradoznunk. (...)

Ne hagyjuk magunkat megcsalni az ilyen állításokkal: »Semmi mást nem kell tenned, csak hinned kell.«

A hit és a cselekedetek két evezőlapát, amit egyenlő mértékben kell használnunk, ha a hitelenség áradatával szemben egyenesen akarunk előrehaladni. »Azonképpen a hit is, ha cselekedetei nincsenek, megholt ő magában.«

A keresztény a gondolat és a tett embere. Hite szilárdan gyökerezik Jézus Krisztusban. Hit és jó cselekedetek által őrizheti meg a lelkiességét jó erőben és egészségben, és lelki ereje egyre növekszik, amint tusakodik, hogy az Isten cselekedeteit munkálja.” (Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1901. június 11.)

„Keresztények, amikor felvettétek ezt a nevet, ígéretet tettetek, hogy felkészültök a magasabb rendű életre Isten országában. Legyen Krisztus élete a példaképek! Tartsátok mindig szem előtt az örökkévalóságot. Kövessétek az igazságos cselekedetek alapelveit, amelyek tisztító, nemesítő befolyásukkal helyreállítják Isten erkölcsi képmását az emberben.

Ha hit által elfogadjuk azokat az elveket, amelyek Krisztus életének alapját képezték, olyanok lesznek a lélekben, mint a vizek forrása, amely az örök életre buzog. A lélek túlcserélődik Krisztus kegyelmének gazdagságától, és másokat is felüdít. Így mutathatjuk meg, hogy megtartjuk ígéretünket, s ezáltal Krisztus társaként munkálkodva bemutatjuk a világnak, mit jelent kereszténynek lenni.” (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1901. július 10.)

3 Milyen értéke van a kiegyensúlyozott jellemnek? Mit jelent „gazdagon” bemenni Isten országába?

- **„Mert ha ezek megvannak és gyarapodnak bennetek, nem tesznek titeket hivalkodókká, sem gyümölcstelenekké a mi Urunk Jézus Krisztus megismerésére nézve. Mert akiben ezek nincsenek meg, az vak, rövidlátó, elfelejtkező a régi bűneiből való megtisztulásáról. Annakokáért, atyámfiai, igyekezzetek inkább a ti elhivatástokat és kiválasztásotokat erőssé tenni, mert ha ezeket cselekszitek, nem ütköztök meg soha. Mert ekképpen gazdagon adatik majd néktek a mi Urunknak és megtartónknak, a Jézus Krisztusnak örök országába való bemenetel.” (2Pt 1,8–11)**
-
-
-

„A krisztusi élet fejlődését növekvő alázat jellemzi” – írja Ellen White (*Bizonyságtételek*, V. köt.) – tehát a szüntelenül fejlődő keresztény nem fog kérkedni, hivalkodni növekvő hitével, türelmével, szeretetével stb. Viszont arra igyekszik, hogy a bűneitől megszabadulva egyre odaadóbban végezze szolgálatát, betöltse „elhívását”. Ahogyan Jézus a talentumok példázata által tanította, a szolgálat során gazdagodik, fejlődik, erősödik a jellem, egyre nagyobb munkát végezhet, befolyása által sokan megtérhetnek. Így mehet be „gazdagabban” az Isten országába, mint azok, akik elmulasztják a szolgálat lehetőségeit, és életük végén bűnbánatra jutnak ugyan, de már nem pótolhatják mulasztásaikat. Ha bejutnak is az üdvösségre, de „munkájuk megég” – amint Pál apostol mondta (1Kor 3,13–15).

„A saját körében mindenki eljuthat a keresztényi jellem tökéletességére. Krisztus áldozata által nyílt meg a lehető-

ség, hogy a hívő elnyerje mindazt, ami a megszentelődéshez szükséges. Isten felszólít, hogy érjük el a tökéletesség színvonalát; élénk állítja példaképpül Krisztus jellemét. A Megváltó földi életében – melyet a gonosszal szemben tanúsított állandó ellenállás csiszolt tökéletessé – bemutatta, miként juthat az ember, Istennel együttműködve, már itt is, a jellem tökéletességére. Isten így biztosít bennünket, hogy mi is teljes győzelmet arathatunk. Így áll a hívő előtt az a csodálatos lehetőség, hogy hasonlóvá válhat Krisztushoz; engedelmessé a törvény minden tételének. Önmagától azonban képtelen ide eljutni. Az Isten ígéje szerinti szentség, melyet el kell érnie, hogy üdvözülhessen, az isteni kegyelem munkálkodásának eredménye. A hívőnek aláazatos engedelmességgel kell meghajolnia az igazság Lelke fegyelmező és fékező hatása alatt. Az ember engedelmessége Krisztus szentsége, érdeme által lesz tökéletessé, mely ahhoz mennyei jó illattal járul hozzá. Ebben a keresztyén munkarésze az, hogy állandóan küzdjön minden fogyatkozása ellen. Folyton könyörögjön Megváltójához, hogy gyógyítsa meg lelke valamennyi hibáját.

A hívő önmaga nem elég bölcs, nem elég erős, hogy győzön. Ezek a tulajdonságok az Úréi, aki megadja mindazoknak, akik aláazatosan és töredelmesen könyörögik segítségét. A szentségtelen élet átalakulása megszentelt életre: állandó folyamat. Isten napról napra munkálkodik a hívő megszentelődésén; az embernek azonban Vele együtt kell működnie, kitartóan törekednie, hogy az egyik erényt a másik után megszerezze. Mialatt az ember ezen fáradozik, Isten munkálja a megszerzett jó tulajdonságok gyarapodását. Megváltónk mindenkor kész meghallgatni a töredelmes, bűnbánó szív imáját; megsokszorozza hűségesei iránti kegyelmét és békeségét. Örömmel árasztja rájuk áldásait, melyekre a gonosszal való küzdelemben szükségük van.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Hú mindhalálig c. fejj.)

4 Miért szükséges a már megismert igazságok újbóli át gondolása, ismétlése? Hogyan erősödhetünk meg a meggyőző-
désünkben?

- „Nem mulasztom el, hogy mindenkor emlékeztesselek titeket ezekre, noha tudjátok ezeket, és erősek vagytok a jelenvaló igazságban. Méltónak vélem pedig, amíg ebben a sátorban vagyok, hogy emlékeztetés által ébresztgesselek titeket, mint aki tudom, hogy hamar leteszem sátoromat, amiképpen a mi Urunk Jézus Krisztus is megjelentette nékem. De igyekezni fogok azon, hogy ti az én halálom után is mindenkor megemlé-
kezhessetek ezekről.” (2Pt 1,12–15)
-
-
-

A Szentírás mindig tartogat számunkra újabb ismereteket, és a régi igazságok is mélyebben belénk vésődnek az ismételt olvasás, tanulmányozás által. Ezért nem lehet a Bibliát „kiolvasni”, mint egy közönséges könyvet. Sajnos a mi emlékezetünk is hiányos már, szükségünk van mindazok megerősítésére, amit már régebben ismertünk, Péter apostol szavai szerint azért is, hogy ezáltal „ébresztgessen” minket.

Különösen szükséges, hogy a jelen korra és Isten népére, tehát ránk vonatkozó igazságokat felelevenítsük. Mert nem elég számunkra, ha tárgyszerűen ismerjük a hitpontokat, a próféciaik „menetrendjét”, sőt másoknak is elmondjuk – ha a nekünk szóló üzenet mégsem gyakorol hatást ránk.

Ezért mondja Jézus Krisztus a laodíceai hívőknek, hogy gazdagnak gondolják magukat, holott szegények és vakok. Nekünk is el kell fogadnunk, ha „szemgyógyító írt” kínál nekünk az Ige feddő és ébresztő üzenetei által.

5 Milyen általa átélt eseményre hivatkozik Péter apostol, amely hitelessé teszi bizonyágtételét? Hogyan válhat meggyőzővé a mi üzenethirdetésünk is?

- **„Nem mesterkélte meséket követve ismertettük meg veletek a mi Urunk Jézus Krisztus hatalmát és eljövételét, hanem mint akik szemlélői voltunk az ő nagyságának. Mert amikor az Atya Istentől azt a tisztességet és dicsőséget nyerte, hogy hozzá a felséges dicsőség ilyen szózata jutott: Ez az én szeretett Fiam, akiben én gyönyörködöm, ezt az égből jövő szózatot mi hallottuk, együtt lévén vele a szent hegyen.”** (2Pt 1,16–18)
-
-
-

Péter apostol ebben a részben azt erősíti meg, hogy a Biblia írásai igazságot tartalmaznak, „nem ravaszul kieszelt mítoszokat” (pontosított fordítás szerint). Mennyire világos szavak ezek, amelyek egyrészt minősítik a hamis vallások forrásait, másrészt leleplezik a Szentírás igazságtartalmát megkérdőjelezőket. Péter apostol szem- és fültanúja volt Jézus földi szolgálatának, és annak a különleges tapasztalatnak is, amikor mennyei dicsőségben jelent meg a hegyen. Ez az esemény megerősítette Krisztus mennyei származását, és maga az Atya hitelesítette küldetését, hallható és érthető szavakkal. János apostol is saját és tanítványtársai tapasztalataira hivatkozva írja levelében: „amit hallottunk, amit szemeinkkel láttunk, amit szemléltünk, és kezeinkkel illettünk, az élet Igéjéről” (1Jn 1,1).

„A tanítványok mélyebben betekintheztek az Üdvözítő munkájába. Olyan dolgokat látott szemük és hallott fülük, melyek meghaladják az emberi értelmet. Szemlélői voltak az ő nagyságának (2Pt 1,16), megértették, hogy Jézus valóban a

Messiás, akiről a pátriárkák és próféták bizonysgot tettek, akit a mennyei világ is elismer. Mialatt még a hegyen látott jelenetre szegezték tekintetüket, fényes felhő borította be őket; és ímé szózat hangzott a felhőből, mondván: »Ez az én szerelmes Fiam, akiben én gyönyörködöm; őt hallgassátok.« (Mt 17,5) Amint nézték a dicsfelhőt, amely fényesebb volt a pusztában Izráel törzsei előtt járó felhőnél, amint hallották Isten hangját a maga félelmetes fenségében, mely megremeg-tette a hegyet, a tanítványok a földre hullottak. Arcukat elrejtették, leborulva maradtak, míg Jézus oda nem jött, megérintette őket, és félelmüket eloszlatta jól ismert hangja: »Keljete fel és ne féljete!» (Ellen G. White: *Jézus élete*, 425.o.)

6 Mihez hasonlítja az apostol a prófétai beszédet? Gondoljuk át, milyen bizonysgai vannak annak, hogy a Szentírás nem emberek akaratából jött létre!

- „Igen biztos nálunk a prófétai beszéd is, amelyre jól teszitek, ha figyelmeztetek mint sötét helyen világító szövetekre, míg nappal virrad, és hajnalcsillag kél fel szívetekben; tudván először azt, hogy az írásban egy prófétai szó sem támad saját magyarázatból. Mert sohasem ember akaratából származott a prófétai szó, hanem a Szentlélektől indítatva szóltak Isten szent emberei.” (2Pt 1,19–21)

.....
.....
.....

Napjainkban különösen jelentőségteljes ez az ige, hiszen valóban éjszakai sötétséget tapasztalunk még a kereszténység körében is a prófétai kijelentések mellőzése vagy félreértelmezése miatt.

Igen nagy érték, ha megérthetjük, és világosan láthatjuk Isten terveit, valamint a világban várható fejleményeket, amelyeket kijelentett számunkra a próféciák által.

Az őszinte hívők minden időben értékes kincsnek tartották a bibliai jövendöléseket. Pascal így írt a saját tapasztalatáról, amely meggyőzte a Biblia igaz voltáról: „Kutatni kezdtem, vajon Isten nem hagyott-e magáról valami jelet a világban? Különbé, egymással ellentétes vallásokat látok, következésképpen mind hamis, kivéve egyet, amelyik nem az. Mindegyik a maga tekintélyére hivatkozva követeli, hogy higgyenek benne, és fenyegeti a hitetlenséget. Ezen az alapon tehát nem hiszek bennük. Mert akárki mondhatja, kijelentheti, hogy ő próféta. Ám azt látom, hogy a keresztény vallásban beteljesedett jövendölések vannak, ezt pedig egyik sem mondhatja el magáról. (...) A Jézus Krisztust bizonyító legnagyobb érvek a jövendölések. (...) Már az is végtelen tudást tételezne fel, ha egyetlen ember írta volna meg egy könyvben a Jézus Krisztusra vonatkozó összes jövendölést, eljövételének idejét és módját, s aztán Jézus valóban e jövendölések szerint jött volna el. Itt azonban sokkal többről van szó: négy évezreden át egymást követő férfiak szakadatlan soráról, akik eltérés nélkül jövendöltek ugyanazt az eljövételt.” (*Gondolatok*, Bp., 1978, 283–287. o.)

A reformáció egyik fontos dokumentuma pedig azt erősíti meg, hogy csakis az Ige alapján állhat minden igazi megújulás az egyházban: „Ez szent könyv, amelyre a kereszténynek minden dologban szüksége van, könnyen érthető, és alkalmas a sötétség eloszlatására. Isten kegyelméből elhatároztuk, hogy kitartunk Isten egyetlen Igéjének tiszta és kizárólagos prédikálása mellett, ahogyan azt a Biblia ó- és újtestamentumi könyvei tartalmazzák. Nem teszünk hozzá semmit, ami ellentétben áll vele. Ez az Ige az egyedüli igazság, minden tan és az egész élet biztos szabálya. Sohasem csal vagy téveszt meg bennünket. Aki erre az alapra épít, az a pokol minden hatalmával szemben is megáll, míg minden emberi hiábavalóság, amely ellene támad, Isten színe előtt kudarcot vall.” (*A speieri bíró-dalmi gyűlés dokumentuma*, részlet)

„A reformáció egyik hívének Luther ezt írta: »A Szentírást sem tanulással, sem értelemmel nem érthetjük meg. Először is imával kell kezdened! Könyörögj az Úrhoz, kegyelme által engedje meg, hogy az Írásokat megértsd! Isten szavának nincs más tolmácsolója, mint maga a Szerző, ahogy mondja is: Mindnyájan Istentől tanítottak lesznek. Saját munkádtól vagy értelmedtől ne remélj semmit! Egyedül Istenben és Lelkének befolyásában bizz! Hidd el ezt egy olyan embernek, aki mindezeket tapasztalatból mondja!« Ebben létfontosságú tanulság rejlik azok számára, akik érzik, hogy Isten hívta el őket a koruknak szóló ünnepélyes igazságok hirdetésére. Ezek az igazságok felszítják Sátán és a koholmányait kedvelő emberek ellenségeskedését. A gonoszság hatalmaival vívott küzdelemben értelmi képességeknél és emberi bölcsességnél többre van szükség.” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, Luther elszakad Rómától c. fejelet)

*Az e heti adomány a nyári Biblia-táborokat támogatja.
– Hozzájárulás a táborok bérleti díjaihoz és költségeihez.*

Óvás a hamis prófétáktól

(2PT 2. FEJ.)

1 Miért törvényszerű, hogy hamis tanítók is megjelennek a hiteles evangélium képviselése mellett? Mi a célja a nagy el-lenségnek ezzel?

- „Voltak pedig hamis próféták is a nép között, amiképpen kö-zetek is lesznek hamis tanítók, akik veszedelmes eretnekségeket fognak becsempészni, és az Urat, aki megváltotta őket, megtagadván, önmagukra hirtelen való veszedelmet hoznak. És sokan követik majd azok romlottságát, akik miatt az igaz-ság útja káromoltatni fog. A telhetetlenség miatt költött be-szédekkel vásárt űznek belőletek, kiknek kárhoztatásuk régtől fogva nem szünetel, és romlásuk nem szunnyad.” (2Pt 2,1–3)
-
-
-

Az első bűneset óta Sátán az emberek félrevezetésével, elhité-tésével próbálja saját eszméit képviselni. A hamis próféták mindig az emberek szája íze szerint szólnak, az emberi kívánságokat szolgál-ják ki, népszerűséget keresve. Pusztán csak az első benyomás alap-ján senkit sem fogadhatunk el Isten üzenetközvetítőjeként. Ezért is ínt olyan sokszor bennünket az Ige, hogy mindent vizsgáljunk

meg, még ha Isten nevében, Bibliára hivatkozva hirdetik is eszméiket ezek a tanítók. *„Szeretteim, ne higgyetek minden léleknek, hanem próbáljátok meg a lelkeket, ha Istentől vannak-é; mert sok hamis próféta jött ki a világba.”* (1Jn 4,1; lásd még Gal 1,6–9; 2Kor 11,13–15; Mt 7,15–16; Jel 2,2)

A végidő zűrzavarában még nagyobb veszélyt jelentenek a hamis tanítások, amelyekkel Sátán sokféle formában és tartalommal próbálja meghamisítani a tiszta evangéliumot, még Isten népe között is. Ezért figyelmezteti Jézus mindazokat, akik ebben az időben élnek: *„Hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak, s nagy jeleket és csodákat tesznek, annyira, hogy elhitessék, ha lehet, a választottakat is.”* (Mt 24,24)

Néhány fontos törekvés, amely korunkban hamis irányban befolyásolja a keresztények sokaságát, és még Isten népére nézve is veszélyeket rejt:

– A történetkritikai írásmagyarázat, a bibliai teremtéstörténet, csodák átértelmezése, a próféciaák hiteltelenítése.

– A végidő eseményeinek különféle magyarázatai, például ezeréves békekorszak a földön, miközben Sátán megkötöztetik, elragadtatás Jézus visszajövele és a nyomorúság ideje előtt, a zsidó nép megtérése, a templom újjáépítése Jeruzsálemben, ott az Antikrisztus három és fél éves uralma.

– Karizmatikus jelenségek, amikor a Szentlélek kiáradásának tartanak démoni jelenségeket (önkivületi állapotban ismeretlen nyelveken szólás, görcsös rángatózás, nevetés, hanyattesés stb.).

„Gyorsan közeledik az az idő, amikor nagy lesz a bizonytalanság és a fejtelenség. Sátán a világhosszág angyalának ruhájába öltözik majd, hogy ha lehetséges, elhitesse még a választottakat is. Sok isten és sok úr lesz majd akkor. **Fújni fog a tanítás mindenféle szele.** Akkor nem azok lesznek a vezetők, akik az áltudományokat becsülik a legtöbbszörre. Nem azok állnak majd soraink élén, akik a műveltségben, a lángészben és a tehetségben bíztak. Akik nem tartanak lépést a világhosszág-

gal, akik megbízhatatlanoknak bizonyultak, azokra nem bízzák rá többé a nyáját. Kevés kiváló ember vesz majd részt az utolsó komoly munkában. Mivel önhittek és Istentől függetlenek, ezért nem tudja őket felhasználni.” (Ellen G. White: *Bizonyosságtételek*, V. köt., 80. o.)

2 Mely példákra hivatkozik az apostol a múltban, amikor Isten igazságot szolgáltatott? Hogyan adhatnak számunkra reménységet még ezek az elrettentő ítéletek is?

- „Ha nem kedvezett Isten a bűnbe esett angyaloknak, hanem mélységbe taszítván, a sötétség láncaira adta oda őket, hogy fenntartassanak az ítéletre; és ha a régi világnak sem kedvezett, de Noét az igazság hirdetőjét, nyolcadmagával megőrizte, özönvízzel borítván el az istentelenek világát; és ha Sodoma és Gomora városait elhamvasztotta, végromlásra kárhoztatta, például tévén azokra nézve, akik istentelenkedni fognak; és ha megszabadította az igaz Lótót, aki az istenteleneknek fajtalanságban való forgolódása miatt elfáradt (mert amaz igaz, azok között lakván, a gonosz cselekedeteket látva és hallva, napról napra gyötri az ő igaz lelkét): meg tudja szabadítani az Úr a kegyeseket a kísértésekből, a gonoszokat pedig az ítélet napjára büntetésre fenntartani.” (2Pt 2,4–9)

.....
.....
.....

„Isten mindig figyelmeztette az embereket az eljövendő ítéletre. Azok, akik bíztak Krisztus nekik időben adott üzenetében, és hitük szerint cselekedtek életük folyamán, és engedelmeskedtek parancsolatainak, azok megmenekültek azoktól az ítéle-

tektől, amelyek az engedetlenekre és a hitetlenekre sújtottak le. Istennek ezt az üzenetét kapta meg Noé: »Menj be te és egész házadnépe a bárkába: mert téged láttalak igaznak előttem ebben a nemzedékben.« (1Móz 7,1) Noé engedelmeskedett, és Isten megmentette. Lóthoz Isten üzenete érkezett: »Keljetek fel, menjete ki e helyből, mert elveszti az Úr e várost.« (1Móz 19,14) Lót a mennyei hírnökök vezetése alá helyezte magát, és Isten megőrizte őt. Így Krisztus tanítványai is megkapták a figyelmeztést Jeruzsálem lerombolásáról. Azok, akik felfigyeltek az eljövendő pusztulás jeleire és elmenekültek a városból, elkerülték a megsemmisülést. Így Isten most minket is figyelmeztet Krisztus második eljövetelére, és arra a megsemmisítő pusztulásra, amely a világra sújt le. Azok, akik figyelembe veszik Isten intését, megmenekülnek.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 634. o.)

3 Milyen titkos és nyilvánvaló bűnök jelentek meg a keresztény gyülekezetekben fellépő hamis tanítók életében? Kiket tudnak mégis elhíttetni ezek az emberek?

- „Főképpen pedig azokat, akik a testet követvén, tisztátalan kívánságban járnak, és a hatalmasságot megvetik. Vakmerők, maguknak kedveskedők, akik a méltóságokat káromolni nem rettegnek: holott az angyalok, akik erőre és hatalomra nézve nagyobbak, nem szólnak azok ellen az Úr előtt káromló ítéletet. De ezek, mint oktan természetű állatok, amelyek megfogásra és elpusztításra valók, azokat, amiket nem ismernek, káromolván, azoknak pusztulásával fognak el is pusztulni, megkapván gonoszságuk díját, mint akik gyönyörűségnek tartják a naponkénti dobzódást; undokságok és fertelmek, akik kéjelegnek az ő csalárdságukban, mikor együtt lakmároznak veletek; akiknek szemei paráznasággal telvél, bűnnel telhetetlenek, elhíttetik az állhatatlan lelkeket, szívük gyakorlott a telhetetlenségben, átok gyermekei...” (2Pt 2,10–14)

Az apostol jellemzése leleplezi a hamis tanítók indítékait, és hogy mennyire méltatlanok a hívő keresztények bizalmára. Elbizakodottságuk, önhittségük is bizonyítja, milyen távol vannak a szelíd és aláztatos Krisztustól, bár sajnos sokan a hatása alá kerülnek az ilyen erőteljes, magabiztos embereknek. Mivel a kegyesség látszatára ügyelnek csupán, nem tartóztatják meg magukat a testi kívánságok követésétől, nem tartják bűnnek a tobzódást, a közös étkezést „lakmározásra” használják fel, a közösség ápolása helyett. Egy ilyen felsorolás után eléggé érthetetlen, hogyan tudnak olyan sok hívő keresztényt elhíttetni. De nem szabad lebecsülnünk Sátán megtévesztő, ámitó hatalmát, amit sokszor ilyen eszközök által gyakorol. Az ige szerint az „*állhatatlan lelkek*”, illetve akik „*nem fogadták be az igazság szeretetét*” (2Thess 2,10), könnyen eltévelyíthetők. Egyedül a Szentírás komoly tanulmányozása óvhat meg bennünket a szélsőséges tanoktól, és segíthet másokat is megmenteni a tévelygésekből.

„A tévtanítás ellen sohasem lehet erőszakkal védekezni. Másfajta fogás kell hozzá; másfajta harc és ügy ez, mint a kard ügye. Itt Isten igéjének kell küzdenie! Ha ez nem viszi véghez, akkor a világ hatalma sem viheti véghez, még ha vérrel árasztaná is el a földet. A tévtanítás lelki dolog, nem lehet semmiféle fegyverrel elpusztítani, semmilyen tüsszel elégetni, sem vízbe fojtani. Egyedül Isten igéje az, amely legyőzi.” (Luther: *A világi felsőbbiségről*, 1523)

„Hitehagyások történtek, és az Úr azért engedte meg ezeket a múltban, hogy megmutassa, milyen könnyen félrevezethető a nép, ha emberek szavára támaszkodik, ahelyett, hogy a nemes béreabeliekhez hasonlóan kutatná az írásokat. Az Úr arra figyelmeztet, hogy mindez a jövőben is meg fog történni.” (Ellen G. White: *Szemelvények...*, 2. köt., 394. o.)

4 Van-e számunkra is fontos tanulság Bálám próféta történetében? Milyen gyengeséget túrt meg az életében, amely végül teljesen hatalmába kerítette?

- „**Akik elhagyván az egyenes útát, eltévelyedtek, követvén Bálámnak, Bosor fiának útját, aki a gonoszság díját kedvelte. De megfeddetett az ő törvénytelenységéért: egy igavonó néma állat emberi szóval szólván, megakadályozta a próféta esztelen-ségét.**” (2Pt 2,15–16)
 - **Vö. 4Móz 31,16; Jel 2,14**
-
-
-

Bálám kezdetben Isten igaz prófétája volt, hallgatott tanácsára, és jó eszközként valóban az ő üzenetét tolmácsolta. De anyagiassága végül győzött, olyannyira, hogy segített a moábita uralkodónak Izráel népét törbe csalni, bűnre csábítani. Ezzel viszont nem csupán Isten népének ártott, hanem saját magát is elveszítette, az üdvösségével együtt.

„A meggazdagodás és az előléptetés reménységében csalódottan – annak a tudatában, hogy a királynál kegyvesztett lett, Isten nem tetszését pedig magára vonta – tért vissza Bálám hazájába, maga választotta missziójából. Hazatérése után Isten Lelkének irányító hatalma eltávozott tőle. Kapzsisága, amelyet féken tartott, ismét felülkerekedett benne. Kész volt igénybe venni minden eszközt annak érdekében, hogy a Bálám által ígért jutalmat elnyerje. Bálám tudta, hogy Izráel jóléte Istennek való engedelmességüktől függ, és így legyőzésükre nem volt semmi más mód a bűnre csábításukon kívül. Elhatározta, hogy újra biztosítja a maga számára

Bálák jóindulatát azzal, hogy tanácsa által a moábiták átkot hozhatnak Izráelre.

Azonnal visszatért Moáb földjére, és a király elé terjesztette tervét. Maguk a moábiták is meggyőződtek már arról, hogy ameddig Izráel hű marad Istenhez, addig Isten pajzsuk volt. A Bálám által ajánlott terv elszakította Izráelt Istentől a bálványimádásra való csábítás által. Ha rá lehetne venni őket arra, hogy részt vegyenek Baál és Astarót erkölcstelen, buja imáadásában, akkor mindenható védelmezőjük azonnal az ellenségükké válik, és ezért hamarosan prédáivá lesznek az őket körülvevő vad és harcias nemzetségeknek. A király készségesen elfogadta a tervet, és maga Bálám is ott maradt, hogy segítse tervének kivitelezésében.

Bálám tanúja lett ördögi terve sikerének. Meglátta, hogy Isten átka miként látogatta meg népét, és Izráel ezrei miként pusztultak el Isten ítélete következtében. Az az isteni ítélet azonban, amely megbüntette az Izráelben talált bűnt, a kísértőnek sem engedte meg, hogy elkerülje a büntetést. Abban a háborúban, amelyet az izraeliták a midiániták ellen folytattak, Bálám is elesett...

Bálám azt remélte, hogy Jahve szolgálatát ugródeszkaként használhatja a gazdagság és a világi méltóság megszerzéséhez. Mivel elképzelése nem vált be, megbotlott, elesett és összetörte magát. (...) Bálám is és Júdás is nagy világosságot kapott Istentől, és különleges kiváltságokat élveztek, de egyetlen dédelgetett bűnük megmérgezte egész jellemüket, és vesztüket okozta. Egyetlen rossz szokás elnézése, megengedése, a kötelességek közül egyetlenegynek a semmibevevése lerombolja a lélek védőbástyáit és megnyitja az utat Sátán előtt. Az egyetlen biztos eljárás az, ha őszinte szívből eredő imádságainkat naponta elmondjuk, mint ahogy Dávid is tette: »Ragaszkodtak lépteim a te ösvényeidhez, nem ingadoztak lábaim.« (Zsolt 17,5).” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, Bálám c. fejelet)

5 Mivel teszik vonzóvá tanaikat a hamis próféták? Mit neveznek szabadságnak sokan ma is, még keresztény közösségekben is?

- **„Víztelen kútfők, széltől hányatott fellegek, akiknek a sötétség homálya van fenntartva örökre. Mert hiábavalóság kevély szavait szólván, testi kívánsággal, bujálkodással elhitetik azokat, akik valóban elszakadtak a tévelygésben élőkől, szabadságot ígervén nekik, holott ők maguk a romlottság szolgálói; mert akit valaki legyőzött, az annak szolgájává lett.”** (2Pt 2,17–19)
- **Vö. 1Pt 2,16; Gal 5,13; Jn 8,32–36**

.....
.....
.....

Általános felfogás napjainkban is, hogy a kívánságok, vágyak teljesítése az igazi szabadság. „Légy önmagad!” – ez a jelszó többnyire azt jelenti, hogy ne hallgass senkire, ne engedd, hogy korlátozzanak akár társadalmi elvárások, akár erkölcsi normák, szabályok.

Az önző emberi természet számára vonzó ez a fajta „szabadság”, amit inkább szabadosságnak nevezhetünk.

Az igazi szabadság egyik legszebb megfogalmazását olvashatjuk a következő idézetben: „Ó, Isten fiainak boldog a szolgasága; elképzelni sem lehet annál nagyobb szabadságot, mint hogy az ember Isten igáját veszi magára, hogy minden egyéb köteléktől megszabaduljon. Ó, világ adta boldogtalan szabadság! Nem lehet annál nagyobb rabszolgaság, mint hogy az ember Istennel nem törődve, nyomorult módon más egyebektől engedi magát leigázni, azaz behódol olyan teremtet dolgoknak, amelyeken uralkodnia kellene, s dacol Istennel, akinek engedelmességgel tartozik. Ó, halandók, értsük meg, hogy csak egy, egyetlenegy lény van felettünk,

a mi teremtő Urunk és majdan bíránk; egyedül neki van hatalma nekünk parancsolni, de nem úgy parancsol, mint rabszolgáknak, hanem gyermekeiként szólít engedelmességre, azt akarván, hogy engedelmeskedve is szabadok és kötetlenek legyünk. Bizonyos, hogy Krisztust szolgálni annyi, mint uralkodni. Mert nagyobb dicsőség Isten jobbágynak lenni, mint az egész világ egyeduralkodójának.” (Johannes Amos Comenius: *A világ útvesztője és a szív paradicsoma*, Bp., 1990, 179–180. o.)

„A korszakokon át véges-végig voltak olyan lelki hajótörtek, akik az érzéki vágyak szikláin futottak zátonyra. Amint az idők végéhez közeledünk, és Isten népe a mennyei Kánaán határán áll, Sátán megkétszerezi erejét, hogy akadályt gördítsen utunkra, és Isten országán kívül maradjunk.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 457. o.)

6 Milyen elrettentő kifejezésekkel ír az apostol az igaz útról letért hívők végső sorsáról?

- „Ha az Úrnak, a megtartó Jézus Krisztusnak megismerése által a világ fertelmeit elkerülték, de ezekbe ismét belekeveredve legyőzetnek, az ő utolsó állapotuk gonoszabbá lett az elsőnél. Mert jobb volna rájuk nézve, ha meg sem ismerték volna az igazság útját, mint hogy megismervén, elpártoljanak a nekik adott szent parancsolattól. De betelt rajtuk az igaz példabeszéd szava: az eb visszatért a saját okádására, és a megmosódott disznó a sárnak fertőjébe.” (2Pt 2,20–22)
- **Vö. Mt 12,43–45**

.....

.....

.....

Nyilvánvaló, hogy nem azokról szól itt az apostol, akik megtéré-
sük után is elesnek, bűnöket követnek el, de azokat megbánva újra
visszatérnek Istenhez. Ha nekünk szóló tanácsában azt kéri, hogy
„hetvenszer hétszer is” bocsássunk meg másoknak, akkor Ő még
inkább készen áll erre. Viszont aki szívét megkeményítve ellenáll
Isten Lelke kéréseinek, és meg akar maradni a bűn útján, azon az
emberen nem lehet segíteni.

„A Megváltó nagyobb könyörülettel várja a felkínált szere-
tetére és bocsánatára adott választ, mint amilyen szeretettel
földi szülő bocsát meg önfejű, bajba jutott fiának. Krisztus így
szól a tévelygőkhöz: »Térjetek hozzám, és én is hozzátok
térek.« (Mal 3,7) De végül a vétkezõ magára marad a sötétben,
ha következetesen ellenáll annak, aki szánakozva és szeretet-
tel hívja. A bűn megkeményíti azt a szívet, amely sokáig sem-
mibe veszi Isten kegyelmét; és a kegyelem nem tud többé hat-
ni rá. Félelmetes lesz a sorsa annak, akiről a közbenjáró Meg-
váltó végül kijelenti: »Bálványokkal szövetkezett... hagyd hát
magára!« (Hós 4,17) Elviselhetőbb lesz az ítélet napján a sík-
ság városainak sorsa, mint azoknak, amelyek megismerték
Krisztus szeretetét, de elfordultak Tőle, és a bűnös világ gyö-
nyöireit választották.» (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, Sodo-
ma pusztulása c. feje.)

Az e heti adomány az irodalmi alapot támogatja.

*- Hozzájárulás a Bibliáiskolák Közössége Könyvkiadónál megjelentetett
kiadványok és a kiadó működési költségeihez.*

Prófécia az utolsó időről – Bátorítás az Úr eljövetelére való felkészülésre

(2PT 3. FEJ.)

1 Péter apostol kijelentései szerint milyen alapvető bibliai tanításokat kérdőjeleznek meg az utolsó időben? Tapasztaljuk-e napjainkban ezt a fajta gúnyolódó, lekicsinylő magatartást, ugyanakkor magabiztosságot az igei kijelentésekkel szemben?

- „Ez immár második levélírásom néktek, szeretteim, amellyel a ti tiszta gondolkozásokatok emlékeztetés által serkentetem; hogy megemlékezzetek a szent prófétáktól ezelőtt mondott beszédekről, és az Úrnak és Megtartónak általunk, az apostolok által közölt parancsolatáról: Tudván először azt, hogy az utolsó időben csúfokodók támadnak, akik a saját kívánságaik szerint járnak, és ezt mondják: Hol van az ő eljövetelének ígérete? Mert amióta az atyák elhunytak, minden azonképpen marad a teremtés kezdetétől fogva. Mert készakarva nem tudják azt, hogy egek régtől fogva voltak, és föld, mely vízből és víz által állott elő Isten szavára; amelyek által az akkori világ vízzel elborítottván, elveszett, a mostani egek pedig és a föld ugyanazon szó által megkíméltettek, tűznek tartván fenn, az ítéletnek és az istentelen emberek romlásának napjára.” (2Pt 3,1–7)

Szomorú és megrendítő valóság, hogy a keresztény teológia nagyrészt befogadta az evolúció tanát, átértelmezve a bibliai teremtéstörténetet. Ugyanakkor a próféciák mellőzése, illetve szellemi síkon való értelmezése Jézus eljövételének és a Föld történelme utolsó eseményeinek a valóságát is megkérdőjelezi. Mivel ma már mindenkinek lehetősége van a Szentírás megismerésére, igen találó kifejezés az, miszerint „készarva nem tudják” ezeket az alapvető igazságokat.

Aki tagadja a teremtéstörténet hitelességét, és az evolúciós folyamat eredményének tekinti a világ eredetét, az Jézus visszajövetelét, a történelemben való személyes beavatkozását is lehetetlenségnek tartja. Ilyen gondolkodásmód nyomán születnek az alábbiakhoz hasonló kijelentések: „Amikor Jézus világvégi eljövételéről szólunk, kerülnünk kell annak látszatát, mintha ez az eljövétel helyváltoztatással járna. (...) Az egész emberiség olyan változáson megy keresztül, hogy mindenki kénytelen lesz megtapasztalni a láthatatlanul állandóan köztünk élő dicsőséges Krisztust. Így tehát Krisztus voltaképpen nem jön el hozzánk, hanem a világ érkezik el őhozzá, amennyiben a történelem során fokozatosan olyanná fejlődik, hogy a történelem végén képes lesz befogadni mindazt, amit Krisztus a megváltással kiérdemelt számára.” (Előd István: *Katolikus dogmatika*, Bp., Szent István Társulat, 1978, 668. o.)

„Ha a Lélek vezérel bennünket, akkor nem olyan uralomban reménykedünk, amely majd valamikor eljön, hanem azért könyörögünk, hogy Isten országa épüljön bele a föld uralmi rendszereibe.” (Jörg Zink: *Egyetemes egyház, de mikor?*, Kálvin Kiadó, 2003, 182. o.)

Aki a világ eredetét fejlődéselmélettel magyarázza, az a bűneshetet sem tekinti valóságos történeti eseménynek. Így azonban a megváltás sem értelmezhető igazán történelmi valóságnak. A bib-

liai teremtéstan szerint Isten „mindent igen jónak” teremtett (1Móz 1,31), a halál és a szenvedés a bűnnel együtt jött be világunkba (Rm 5,12). Ezért a halál ellenség (1Kor 15,26). Az evolúciótan szerint viszont a halál a természet rendjéhez tartozik. Az életképtelen, hibás vagy gyengébb egyedek pusztulása a természetes szelekció velejá-
rója, és ezáltal a fejlődés előmozdítója. Ennélfogva a történelmet sem lehet úgy felfogni, mint amely a jó és rossz küzdelmének színtere, és amibe a kritikus ponton magának Krisztusnak kell beleavatkoznia. Aki az evolúciós szemléletet elfogadja, az a jövőre csak úgy gondolhat, mint ami szintén vak természeti erők kezében van. Akár ki is pusztulhat minden, ugyanazon az alapon, ahogy egykor esetlegesen, véletlenszerűen létrejött.

Gondoljuk át mindezek ismeretében, milyen nagy érték a próféciák ismerete, és mekkora a felelősségünk, hogy a keresztny világ felé is képviseljük Krisztus visszajövetelének reménységét.

2 Az Ige szerint mi a legfőbb oka Krisztus visszajövetele látszólagos késlekedésének?

- „Ez az egy azonban ne legyen elrejtve előttetek, szerettem, hogy egy nap az Úrnál olyan, mint ezer esztendő, és ezer esztendő, mint egy nap. Nem késik el az ígérettel az Úr, mint némelyek késedelemnek tartják, hanem hosszan tűr értünk, nem akarván, hogy némelyek elveszenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson.” (1Pt 3,8–9)
- Vö. Mt 24,14; Jel 7,1–3

.....
.....
A következő idézet elgondolkodtató azzal kapcsolatban, hogy ne csupán az idő közelsége késztesen vagy kényszerítsen bennünket az Istennel fenntartott mélyebb közösségre:

„– Gondolod, hogy az Úr tíz éven belül jön el újra? – kérdezte tőlem egy testvérünk.

– Miért számít neked, hogy kettő, négy vagy tíz éven belül jön el? – kérdeztem.

– Néhány dolgot másképpen tennék, ha tudnám, hogy az Úr tíz éven belül visszajön.

– Mit tennél?

– Eladnám a vagyonomat, és kutatnám Isten Igéjét, figyelmeztetném az embereket, készíteném őket Krisztus eljövetelére, és kérném Istent, hogy készítsen fel a vele való találkozásra.

– Ha tudnád, hogy az Úr nem jön el húsz éven belül, másképpen élnél?

– Úgy gondolom.

Milyen önző gondolkodás úgy vélni, hogy más életet élnénk, ha tudnánk, hogy az Úr tíz éven belül eljön! Miért? Énok háromszáz évig járt Istennel. Ez tanulság számunkra, hogy mindennap Istennel járjunk – nem vagyunk biztonságban, ha nem várjuk Őt, és nem figyelmeztetünk erre másokat is.” (Ellen G. White: *Az utolsó napok eseményei*, Mikor lesznek meg ezek? c. fejj.)

„A sötétség hosszú éjjele próbára tesz, a reggel mégis könnyületből késik, mert ha a Mester megérkezne, sokakat készületlenül találna. Isten nem akarja, hogy népe elvesszen. Mégis, a hűségesekre a reggel érkezése, a hűtlenekre az éjjel beköszöntése vár. Kitartó várakozásunkkal bizonyítsuk, hogy valóban idegenek és vándorok vagyunk a földön...” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, II. köt., 195. o.)

Nem azért nincs még itt a világ vége, mert a gonoszság még nem eléggé érett. A bűn és a gonoszság teljes eláradását csak Isten angyalai tartják vissza. Mihelyt visszavonulnak, azonnal drámai változások következnek be. Rögtön látni fogjuk, hogyan jut teljességre a Föld lakóinak gonoszsága a legrövidebb idő alatt. Isten a gabona beérésére vár (Mk 4,29). Emberekre vár, hogy általuk bevégez-

hesse az utolsó nagy evangéliumhirdetés munkáját. Ezért tartják vissza Isten angyalai a szeleket. Nyilvánvaló, hogy Isten csak azokat ismeri el tulajdonának, akiket a vizsgálati ítélet során felmentő ítéletben részesít. Az élők feletti vizsgálati ítélet lezárulása kétségtelenül egybeesik az elpecsételéssel. Hatalmas lelki érdekek fordulnak meg tehát azon, hogy elnyerjük-e Isten pecsétjét:

– Ettől függ, hogy egész hívó életünknek volt-e értelme és eredménye, mert kiderül, hogy Isten elismer-e minket követőjének és tulajdonának.

– Ezen múlik az örök életünk, az, hogy részesedünk-e a megváltottak örökkévaló örökségében.

– Ezen múlik, hogy a hét utolsó csapás idején, amikor olyan nyomorúságos idő lesz, amilyen még nem volt, Isten oltalma alatt állunk-e majd, vagy kiszolgáltatottak leszünk a borzalmas csapásoknak, a hitetlen tömegekkel együtt. Mennyire meg kell tehát szívlelnünk a felhívást:

„Most kell szeplőtlenül megtartanunk magunkat és gyermekeinket a világtól. Most kell megmosnunk és megfehéritenünk ruhánkat a Bárány vérében. Most kell felülkerekednünk büszkeségünkön, szenvedélyeinken és lelki restségünkön. Most kell felébrednünk, és elszánt igyekezettel kiegyensúlyozottá tenni a jellemünket: »Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek szíveteket.«” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, V. köt., 215–216. o.)

3 Mire készítsen bennünket Krisztus közeli visszatérésének ténye? Miért kell tudatosítanunk, hogy földi értékeink hamarosan megsemmisülnek? Miből lesz nyilvánvaló, hogy igazi otthonunk nem ezen a világon van, hanem várjuk az újjáteremtett Földet?

■ „Az Úr napja pedig úgy jön majd el, mint éjjeli tolvaj, amikor az egek ropogva elmúlnak, az elemek pedig megégve felbom-

lanak, és a föld és a rajta lévő dolgok is megégnek. De új eget és új földet várunk az ő ígérete szerint, amelyekben igazság lakozik." (2Pt 3,10.12)

■ **Vö. Kol 3,1–4; Zsid 11,13–16; Zsid 13,14**

„Saját érdeketek kívánja, hogy mennyei kincseket biztosítatok magatoknak. Egyedül ez a tiétek igazán mindabból, amivel rendelkeztek, mert a mennyben gyűjtött kincsek maradandók. Sem tűz, sem víz nem árthat nekik, tolvajok nem lophatják el, moly vagy rozsda meg nem emésztheti, mert Isten őrzi.

A mi kiváltságunk, hogy vele együtt részt vehessünk a megváltás munkájában, hogy egyúttal részesedjünk azokban a kincsekben is, amelyeket szenvedésével és halálával szerzett számunkra. Pál apostol írta a thessalonikai keresztényeknek: »Mert kicsoda a mi reménységünk, örömünk és dicsekedésünk koronája? Avagy nem azok leszték-é ti is a mi Urunk, Jézus Krisztus előtt az ő eljövetelekor? Bizony ti vagytok a mi dicsőségünk és örömünk.« (1Thess 2,19–20) Törekedjünk megszerezni ezeket a kincseket! Az élet nagy aratása: a jellem. Minden tett, minden szó, amely Krisztus kegyelme által mennyei vágyakat ébreszt lelkünkben, minden olyan fáradozás, amely Krisztus jellemét alakítja ki bennünk, a kincsek gyűjtését jelenti.

»Ahol a ti kincsetek, ott van a ti szívetek.« A mások jóléte érdekében tett minden fáradozásunk önmagunknak is hasznára válik. Aki idejét vagy pénzét az evangélium terjesztésére fordítja, az saját érdekeit és imáját azok megmentéséért áldozza fel, akiket ezáltal elérhet. Vonzalmat fog érezni mindannyiuk iránt, Isten iránti odaadása pedig mindjobban elmélyül, hogy embertársaival minél több jót tehessen.

Az utolsó napon, amikor a földi kincsek megsemmisülnek, az, aki mennyei kincseket gyűjtött magának, meglátja majd, micsoda haszna volt az életének. Ha ügyeltünk Krisztus szavaira, akkor majd amikor a dicsőséges trón köré gyülekezünk, meglátjuk azokat, akiket rajtunk keresztül mentett meg Isten,

s akik másoknak szolgáltak eszközül az üdvösségre. Amazok ismét másokat mentettek meg – nagyszámú csapat lesz tehát munkánk eredménye, amely beérkezik az örök nyugalom kikötőjébe.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön c. fej.)

4 Hogyan, mivel siettethetjük Megváltónk eljövetelét?

- **„Mivelhogy azért mindezek felbomlanak, milyeneknek kell lennetek nektek szent életben és kegyességben, akik várjátok és sóvárogjátok [siettetitek – pontosított fordítás szerint] az Isten napjának eljövetelét, amelyért az egek tűzbe borulva felbomlanak, és az elemek égve megoldvadnak!”** (1Pt 3,10–11)
-
-
-

Krisztus nem a világ állapotához szabja eljövetelének idejét, ahogyan már a 9. vers is utal rá, hogy „hosszan tűr értünk”. Isten népének elkészülése elsősorban a krisztusi jellem kiformalódását, a Szentlélek befogadására való alkalmasságot jelenti, majd ezzel az erővel az evangélium hirdetését minden ember számára.

„Krisztus sóvárogva várja, hogy képmása megmutatkozzék egyházában. Akkor jön el, ha népe az Ő jellemét tökéletesen tükrözni fogja. Nemcsak az a kiváltsága minden kereszténynek, hogy várja, hanem hogy siettesse is a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelét (2Pt 3,12). Ha mindazok, akik Krisztus nevét vallják, gyümölcsöt teremnének az Ő dicsőségére, gyorsan befejeződné az evangélium magvetése az

egész világon, az utolsó termés is hamar beérne, és Krisztus eljönne, hogy begyűjtse a drága gabonát.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, Amíg a magból termés lesz c. fejt.)

„Ebben az életben kell elszakadnunk a bűntől, Krisztus engesztelő véérébe vetett hit által. Drága Megváltónk kér, hogy zárkózzunk fel mellé, és egyesítsük gyengeségünket az Ő erejével, tudatlanságunkat az Ő bölcsességével, érdemtelenységünket az Ő érdemeivel. Isten gondviselése az az iskola, amelyben megtanulhatjuk Jézus szelídségét és alázatosságát. Az Úr nem a könnyebb és a kellemesebb út felé mutat, amelyet mi választanánk, hanem az élet igazi célja felé. Rajtunk múlik, hogy együttműködünk-e azokkal az eszközökkel, amelyekkel Isten jellemünket a mennyei mintára akarja alakítani. Ha ezt a munkát elodázzuk vagy mellőzzük, lelkünk nagy veszélyben forog.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*, 623. o.)

5 Az előbbiek ismeretében és a következő ige fényében mit is jelent az igazi Krisztus-várás? Milyen lelki magaslatra törekszik ezek tudatában a hívő keresztény?

- „Szeretteim, ezeket várván igyekezzetek, hogy szeplő és hiba nélkül valóknak találjon titeket békességben.” (2Pt 3,14)
- Vö. Fil 1,1–11; 2,15; Eféz 5,27

.....
.....
.....

Sokan vannak, akik ezt a jellembeli magaslatot elérhetetlennek tartják, ezért nem is küzdenek érte. Valóban, „embereknél ez lehetetlen”, csak Krisztus bennünk munkálkodó ereje által győzhetünk.

Nem szabad visszariadnunk ettől, hiszen a legnagyobb kiváltságban részesülhetünk: győzhetünk mi is, ahogyan Krisztus győzött, élhetünk Őhöz méltó életet, és így megdicsőíthetjük Őt.

„Krisztus olyan teljes áldozatot mutatott be, hogy kegyelme által mindenki elérheti a tökéletesség mértékét. Akik elfogadják kegyelmét és követik példáját, azokról ez áll majd az élet könyvében: Tökéletes Őbenne, folt és szenny nélküli. Krisztus követőinek tisztának és igaznak kell lenniük beszédükben és cselekedeteikben. Ebben a világban – a gonoszság és romlottság világában – Krisztus jellemtulajdonságait kell megjeleníteniük. Mindannak, amit mondanak és tesznek, önzéstől mentesnek kell lennie. Krisztus arra vágyik, hogy úgy mutassa be őket az Atyának, mint akik »folt, szeplő, vagy bármi efféle« nélkül valók, mert az Ő kegyelme megtisztította őket és viselik az Ő hasonlatosságát. Krisztus megtagadta és értünk adta önmagát nagy szeretetében. Nekünk is meg kell tagadnunk és át kell adnunk magunkat Őnéki. Amikor ez az önmegtagadás és átadás teljes, akkor Krisztus bevégezheti művét, amelyet Önmaga értünk való odaadásával kezdett meg. Akkor teljességre viheti helyreállításunkat.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1907. május 30.)

„Egyikünk sem nyeri el Isten pecsétjét, amíg jellemünkön akár egyetlen hiba vagy folt éktelenkedik. Jellemhibáink kiküszöbölése a mi kötelességünk, hogy lelkünk temploma tisztán álljon, minden csúfságtól mentesen. Akkor majd ránk hull a késői eső, ahogyan a korai eső hullott a tanítványokra pünkösdkor.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, V. köt., 214. o.)

Ha a következő ígéret mind elolvassuk, meggyőződünk róla, hogy az utolsó nemzedéknek, amely megéri Krisztus eljövételét, valóban az életszentség magaslatára kell eljutnia. Kiváltságaik hátterén – értsd ezen: a megnövekedett igeismeretet (Dn 12,4), azt,

hogy szemükkel látják a bibliai próféciaik sokaságának a beteljesedését, csakúgy, mint Jézus első eljövetelekor a messiási próféciaik beteljesedését láthatták, s ide tartoznak a próbák is, amelyek megtisztítják őket – ez az elvárható eredmény részükről. Figyeljük meg tehát az összhangot az igék között: Sof 3,9.12–13; Mal 3,1–3; Jel 7,13–14; Jel 14,4–5; Jel 19,7–8.

6 Hogyan szól Péter apostol társának, Pálnak az írásairól? Mit tanulhatunk ebből testvéreink szolgálatának elfogadása és értékelése szempontjából? A záró gondolatok szerint mi a keresztények lelki, hitbeli növekedésének forrása?

- **„A mi Urunk hosszútűrését üdvösségnek tartjátok, amiképpen a mi szeretett atyánkfia, Pál is írt néktek a neki adott bölcsesség szerint. Szinte minden levelében is, amikor ezekről beszél azokban, amelyekben vannak némely nehezen érthető dolgok, amiket a tudatlanok és állhatatlanok elcsúrnak-csavarnak, mint egyéb írásokat is, a maguk vesztére. Ti azért, szerettem, előre tudván ezt, őrizkedjete, hogy az istentelenek tévelygéseitől elragadtatva a saját erősségeitől ki ne essetek, hanem növekedjete a kegyelemben és a mi Urunknak és megtartó Jézus Krisztusunknak ismeretében. Néki legyen dicsőség, mind most, mind örökkön-örökké. Ámen.”** (2Pt 3,15–18)
- **Vö. Eféz 3,19; 4,13–16**

.....
.....
.....

Figyelemre méltó, hogy milyen szavakkal szól Péter apostol apostoltársáról, Pálról, különösképpen annak ismeretében, hogy korábban Pál nyilvánosan megfeddte őt (Gal 2,11–14). Ilyen az iga-

zi keresztény magatartás, hálásan fogadja az indokolt feddést testvérétől vagy munkatársától, és semmit sem árt szeretetteljes kapcsolatuknak az ilyen eset.

Hitünk csak akkor lehet életképes, ha Jézus Krisztus mind mélyebb megismerésére törekszünk az Ige és személyes tapasztalataink által. Ez a titka a lelki fejlődésnek is: „Míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egy-ségére, érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kor mértékére.” (Eféz 4,13)

Aki nem gyakorolja hitét a mindennapokban, felhasználva Istentől kapott ajándékait és ismereteit, nem fog megerősödni, s nagyon könnyen visszaesik bűneibe.

„Jézus végtelen áron tette lehetővé az embernek, hogy elérje a krisztusi jellem tökéletességét. Azoknak, akiknek kiváltságuk, hogy hallják az igazságot és Isten hangjaként fogadják a Szentírást, nincs mentségük rá, ha lelki életükben törpék maradnak. Fel kell használniuk adottságaikat, melyekkel Isten ellátta őket, nap mint nap tanulniuk kell, át kell élniük azt a lelki buzgalmat és erőt, amelyet az Úr biztosít minden igazi hívőnek. Ha növekvő palánták akarunk lenni az Úr kertjében, akkor állandóan táplálnunk kell lelki életünket. A növekedés az Úr Jézus Krisztusba vetett hitünkben és a róla szerzett ismereteinkben lesz láthatóvá. Nincsen a félúton fogadó, ahol ledobhatnánk kötelességeinket, és pihenhetnénk útközben. Folyamatosan kell haladnunk a menny felé, szilárd, hívőhöz méltó jellemet fejlesztve.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1896. május 5.)

„Reménységetek nem önmagatokban, hanem Krisztusban van. Gyengeségeteket kiegészíti az Ő ereje, tudatlanságotokat az Ő tökéletessége. Ezért ne magatokra, hanem Krisztusra tekintsetek! Foglalkozzanak gondolataitok Jézus szeretetével és jellemének tökéletességével. Krisztus önmegtagadása, alá-

zatossága, tisztasága, szentsége és leírhatatlan szeretete legyen a tárgya elmélkedésünknek. Csak ha Jézust szeretjük, ha példáját követjük és teljesen rábízunk magunkat, akkor alakulhatunk át az Ő képmására.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Növekedés Krisztusban c. fejelet)

*Az e heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.
- Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola
működési költségeihez.*

Április

1. szombat	1Kor 1,10	
2. vasárnap	Zsid 9,14	
3. hétfő	Jak 3,13	
4. kedd	Jak 1,19	
5. szerda	Ésa 50,4	
6. csütörtök	2Kor 2,15–16	
7. péntek	Rm 13,11	Napnyugta: 19.19
8. szombat	Zsolt 90,17	
9. vasárnap	2Kor 9,10–11	
10. hétfő	1Thesz 4,1	
11. kedd	Zsolt 112,4–5	
12. szerda	Lk 16,10	
13. csütörtök	Zsolt 143,10	
14. péntek	Rm 5,5	Napnyugta: 19.29
15. szombat	Kol 3,17	
16. vasárnap	Fil 2,3–4	
17. hétfő	Mal 4,2	
18. kedd	2Kor 8,9	
19. szerda	1Jn 4,10	
20. csütörtök	1Pt 2,21–22	
21. péntek	Zsolt 28,7	Napnyugta: 19.38
22. szombat	Ésa 42,1–2	
23. vasárnap	Jn 15,4	
24. hétfő	Zsolt 40,9	
25. kedd	1Pt 5,8–9	
26. szerda	Mt 9,37–38	
27. csütörtök	Ezék 36,26–27	
28. péntek	Jn 3,14–15	Napnyugta: 19.48
29. szombat	Gal 5,25–26	
30. vasárnap	Jn 4,14	

Május

1. hétfő	Jel 5,11–12	
2. kedd	Eféz 2,8–9	
3. szerda	Zsid 11,8–10	
4. csütörtök	Dn 12,10	
5. péntek	2Kor 5,19	Napnyugta: 19.58
6. szombat	Rm 8,32	
7. vasárnap	Mt 10,37–38	
8. hétfő	Ésa 53,5–6	
9. kedd	1Pt 2,19	
10. szerda	Zsolt 34,8–9	
11. csütörtök	Ap csel 4,33	
12. péntek	Zsolt 45,3; 8	Napnyugta: 20.07
13. szombat	Zsolt 16,11	
14. vasárnap	Jn 17,18	
15. hétfő	Rm 2,4	
16. kedd	Hós 14,5–6	
17. szerda	Zsid 4,13	
18. csütörtök	Péld 22,19	
19. péntek	2Kor 12,9	Napnyugta: 20.16
20. szombat	Péld 2,6–7	
21. vasárnap	Zsolt 16,8–9	
22. hétfő	Eféz 5,8–9	
23. kedd	Zsid 3,14–15	
24. szerda	Rm 6,12–13	
25. csütörtök	Zsolt 118,1; 5	
26. péntek	Péld 3,3–4	Napnyugta: 20.24
27. szombat	Kol 4,5–6	
28. vasárnap	Zsolt 56,4–5	
29. hétfő	Zsolt 27,8	
30. kedd	Mt 14,16–18	
31. szerda	Lk 6,38	

IGÉK MINDEN NAPRA

Június

1. csütörtök	Zsolt 119,71	
2. péntek	Zsolt 126,5–6	Napnyugta: 20.31
3. szombat	Fil 4,5–7	
4. vasárnap	Péld 29,25	
5. hétfő	1Thessz 3,12	
6. kedd	Mt 5,17	
7. szerda	1Pt 2,9	
8. csütörtök	Ap csel 10,38	
9. péntek	2Kor 5,14–15	Napnyugta: 20.37
10. szombat	Zsolt 19,13–14	
11. vasárnap	1Jn 5,3	
12. hétfő	Jer 17,14	
13. kedd	Ésa 50,10	
14. szerda	Ésa 55,6–7	
15. csütörtök	Zak 8,16–17	
16. péntek	Sof 3,13	Napnyugta: 20.41
17. szombat	Péld 11,24	
18. vasárnap	Ésa 26,3–4	
19. hétfő	Gal 6,9	
20. kedd	Zsolt 104,24	
21. szerda	1Jn 3,1	
22. csütörtök	Eféz 4,32	
23. péntek	Jak 1,12	Napnyugta: 20.43
24. szombat	Rm 14,10	
25. vasárnap	Péld 17,9	
26. hétfő	Zsolt 25,4–5	
27. kedd	Eféz 6,13	
28. szerda	Jak 1,25	
29. csütörtök	Hós 6,6	
30. péntek	Jn 14,1	Napnyugta: 20.44

JEGYZETEK

JEGYZETEK

JEGYZETEK

